• hevalê ciwan ala sosyalizm ê bilindke! •

rê heval

• kovara sosyalist ê mehane ji bo ciwanan •

Kızıl tohumlar saçıldı

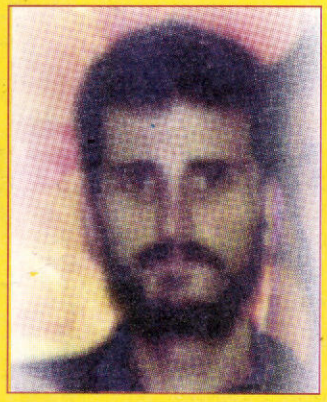

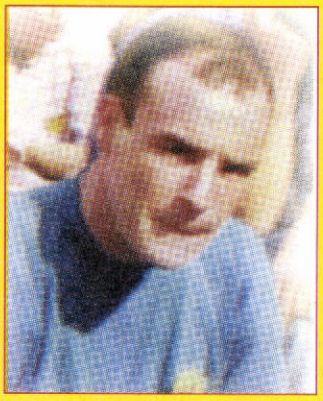

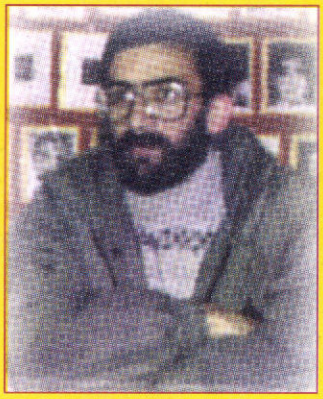

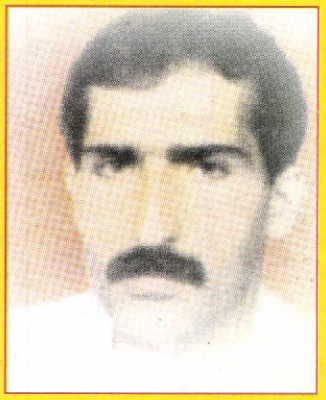

• Cezaevleri direnişi • 24 Aralık'ın öğrettikleri • Ulusal mücadele ve gençlik

Yıl: 1 Sayı: 1 Ocak 1996 / Sal: 1 Hejmar: 1 Çileyapêşin 1996

sunu...

Merhaba kavga! Merhaba gelecek

Sistemin içinde bulunduğu krizin giderek derinleşip sermaye sultasını çatırdatmaya başlatmasının etkisiyle yeni yıla ateda kudurarak giren faşist devlet dizginsiz bir terör estirerek vahşi cinayetlerini tırmandırdığı bir ortamda yayın hayatına atılıyoruz.

12 Eylül'den bu yana devrimci tutsaklar üzerinde sistemli bir terör estirerek, tutsakları imha etmeyi amaçlayan devlet, her fırsatta cezaevlerindeki tutsaklara saldırarak kan ve can bedeline kazanılmış tüm insani ve demokratik haklarını gaspetmeye çalışmaktadır. Buna karşı her defasında ölümüne direnilerek, faşizmin saldırıları püskürtülmektedir.

Ancak, bedeli geride onlarca ölü, yüzlerce yaralı ve sakat bırakmak ile sonuçlanıyor.

Uzun süredir yine böylesi bir senaryo sahnelenmeye çalışılıyordu. Buca'da başlayan ve Ümraniye Cezaevi'nde dört devrimci tutsağın ölümüyle sonuçlanan bu senaryo ile hızını alamayan katil sürüleri gazeteci arkadaşımız Metin Göktepe'yi de hayvani duygularla işkence yaparak alçakça katlettiler.

Sermayenin artan bu saldırıları şüphe yoktur ki; katlettikçe daha güçlü çarpan devrimci yüreklerden son demlerini yaşamanın çaresizliğindendir. Gerek dünyada, gerekse de ülkemizde yaşanan tekelci kapitalizmin krizi rüzgarın sosyalizm kavgasından yana esmesine, devrim yelkenini şişirmeye başlamıştır. Hiç şüphesiz önümüzdeki süreç faşist katillerin proletarya önünde hesap verecekleri, komünizmin atılım ve zafer yılları olacaktır. Yapılan son saldırıları ve katliamları bir kez daha nefretle kınıyor, faşist saldırılar karşısında kişiliksizleşmek istemeyen tüm onurlu bireyleri proletaryanın devrimci saflarında karşı koyuşa, direnişi alanlara taşırmaya çağırıyoruz.

Birinci sayımızı böylesi hareketli sıcak bir ortamda ve devrimci sosyalist basının her yönüyle kuşatma altında olduğu, üstelik son derece sınırlı olanaklarla kısa bir süreyi kapsayan çalışmalar ile çıkardığımızdan bir takım eksikliklerimizin olabileceğini belirtmeliyiz.

Okuyucularımızın bizleri anlayışla karşılayacağını ümit ediyoruz.

Daha doyurucu etkin ve yönlendirici bir gençlik dergisi, sıcak kavga ortamında ancak siz okuyucularımızın her yönüyle Rêheval'e destek olup sahip çıkmanız ile olanaklıdır.

Yüreği özgürlük için çarpan tüm genç arkadaşları Rêheval'e her türlü yazı katkısı ve dağıtımını örgütleyerek, sesini sesimize katarak sınıf düşmanlarımızın yüreğine korku salmaya ve geleceğine sahip çıkmaya çağırıyoruz

İlhan Kaspar gençliğin durumu ve komsomol başlıklı yazısında ülkemiz gençliğinin genel bir değerlendirmesini yaparak gençlik mücadelesinde komsomolun siyasi ve politik yönü, temel ilkeleri ve önemini irdelemiştir.

Hamdi Uçar arkadaşımız 'faşist saldırıya ölümüne direniş' yazısıyla cezaevlerinde meydana gelen son olayları ele almıştır.

Leyla Aşut arkadaşımız, '24 Aralık'ın öğrettikleri' başlıklı yazısında sistem ve seçimleri sorgulayarak, çıkarılması gereken kimi dersler üzerinde durmuştur.

Hüseyin Bakır yoldaşımız, Gürsel Bakır ve Cemal Gülşen yoldaşlarımızın anısına Gürselime, Cemalime' başlıklı yazısında 12 Eylül öncesine göndermelerde bulunarak, bugününü sorguluyor.

Halit Kaya arkadaşımız 'Gençliğiniz ve ulusal sorun' isimli yazısında sosoyalist gençliğin ulusal kurtuluş mücadelesindeki görevleri üzerinde durmuş.

Mustafa Ağrılı arkadaşımız 'Mehabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluş ve yıkılışı üzerinde durdu.

Serdar Yüce arkadaşımız da, bilim ve teknolojinin sermaye tarafından, çevre ve insan üzerinde yarattığı olumsuz etkileri irdelemiştir.

Ayrıca "Rüzgara karşı yürüyüşte komsomol", "Dil öğreniyoruz" ve önümüzdeki sayıdan itibaren başlayacak olan "Direnmek, yaşamaktır" vb. eğitim dizisi yazılarıyla okuyucuyu eğitmeyi amaçlıyoruz.

İkinci sayıda buluşmak dileğiyle..... MERHABA.

Rêheval yayıncılık adına imtiyaz sahibi
ve yazişleri müdürü:
Erhan Tohum
grafik/görsel yönetmen:
Bilal Lekesiz
merkez-yazışma adresi istiklal caddesi. Kallavi Sok
No:22 Kat: 4 beyoğlu/ ist.
tel/fax: (0212) 251 73 95
Hesap No Erhan Tohum: 1140 30000 029 6511 (TL)
(İş Bankası- 4. Levent Şbs.)
Baskı: Kayha Matbacılık
Tel: 576 01 36

Yurtiçi Temsilcilikleri

ADANA: Erdal Özer
MALATYA: Erdal Kara
ANTEP: Mehmet Yılmaz
KARTAL: Ahmet Dura

Abone Koşulları:
Yurtiçi-1 yıllık: 1 milyon
Yurtdışı-1 yıllık 60 DM
Erhan Tohum Hesap No: TL: 296511
Mark: 178678 /İşbankası Levent Şbs.

Avrupa Temsilcilikleri:

Avrupa Temsilciliği: Rezan GÜL
Lindenalle 72 20257 Hamburg/Almanya
Tel/fax: 0049 40 43 103
ALMANYA: Zeyni KARAK
Offenbachherland Str. 237. 60 5 99 FFM
Tel/fax: 0046 69 65 27
İNGİLTERE: Güner Dursun:
23 Mayfair Gardens London N.1/7LP
Tel/fax: 0044 81 885 16 58
FRANSA: Hüseyin Keskin
1 Rue E. Manet 93420 Villépinte

bir kez daha yeniden merhaba

Okuyucunun bu başlıktan daha önceden yayın faaliyeti yürüttüğümüz anlamını çıkaracağını bilerek bu başlığıkullandık. Çünkü bizi en iyi ifade edecek başlığın bu olduğuna inanıyoruz. 'Bir kez daha' diyoruz insanlık tarihiyle yaşıt komünizmin günümüze sarkan mücadele değerlerini kendi değerlerimiz Türkiye ve Kürdistan'da sosyalizm adına Denizlerden Mahirlere, 13 Mart Şehitlerinden Kaypakkayalara, bugün ulusal özgürlük kavgasında ülkemiz dağlarında direniş destanları yaratan faşizmin zindanlarında düşmanın yüreğine korku salan ulusal özgürlük ateşiyle bedenlerini birer meşale gibi tutuşturan Mazlumların, Zekiyelerin, Rahşanların devrimci mücadele değerlerinin bugüne kadar şaşmaz takipçisi olduğumuz ve olacağımızdandır.

'Bir kez daha' dememizin bir diğer nedeni de okuyucu yayın sayfalarımızda gezindiğinde hiç de yabancı olmadığı anlayış ve üslupla karşılaşacağı gerçeğidir. Zira Kürdistan komünizan gençliği, gençliğin kimi yayın faaliyetinden, sokak direnişlerine, okul eylemlerinden fabrika işgallerine, ulusal kavgadan zindan direnişlerine varana dek çeyrek asırdır gençlik mücadelesinde aktif yeralarak militanca kavgayı ilke edinmiş olmasındandır. Bundan güç alarak ülkemiz gençliğinin ulusal ve toplumsal mücadelesine yeni bir soluk getireceğine gençliğin devrimci mücadelesini daha üst boyuta taşıyacağına büyük bir inanç ve duyduğumuz umutla aylık bir dergi ile yayın hayatına atılıyoruz.

Rehêval, geçmişten miras aldığı mücadele değerleriyle eski olduğu kadar yenidir de. Bu herşeyden önce Marksizm-Leninizmin ileri ve yeniyi temsil eden canlı ve bilimsel içeriğinden M-L'yi kendine rehber edinmiş komünist gençliğin yönünü ileriye dönmesi ve gözünü ufuklara dikmesinden kaynaklanıyor. Bizler bugüne kadar geçmiş değerlerin sıkı takipçisi olduk. Ancak hiç bir zaman geçmişin taklitçisi-mekanik takipçisi olmadık. Her zaman geçmiş ile gelecek bağının kurulması, toplumun ileriye taşınmasını amaçladık. Bunun için yayınımız geçmişten kalkış yaparak asıl olarak geleceği yaratma iddiasındadır. Geçmiş ve geleceğin sentezidir. Bu nedenle geçmiş değerlere yaklaşımımızı 'Bir kez daha' vurgusuyla ifade ederken 'Yeniden Merhaba' vurgusuyla da yayın hayatına yeni atıldığımızın altını çizmek istedik. Kürdistan komünizan gençliği ülkemizin gençlik örgütlenmesi sorununu özgün, ileri ve bilimsel örgüt anlayışı ile ele alınmasının zorunluluğu ve gereğine vurgu yaparak yurtsever-sosyalist gençliğin bağımsız, özgün, siyasi, politik ve kültürel yayınını çıkararak bu alanda da ilk'ler arasında yeralmanın haklı gururunu ve biraz da burukluğunu yaşıyoruz.

Burukluğunu diyoruz çünkü; yoğun arzuya rağmen bu adımı çeşitli zorluklardan dolayı gecikmeli attık. Burukluğumuzun diğer bir nedeni, bu adımı atarken Kürdistan gençliğinin halihazır ikinci bir yayınından yoksun olmasıdır. Dileğimiz gençliğin daha çok devrimci yayınlara sahip olması ve kendini ifade etmesidir. Sermayenin gençlik üzerindeki politik, kültürel saldırılarına karşı daha çok yayınla karşı koyarak gençliğimizin siyasal eğitimi ve politik kavgasını güçlendirsin.

Zorlu bir dönemde yayın hayatına başlıyoruz. İnsanlığın en ileri toplumsal düzeni olan reel sosyalizmin çökmesiyle adeta kuduran dünya sermayesinin halklar üzerinde dayanılmaz baskılar oluşturduğu, emperyalist kapitalist tekellerin doymak bilmez kâr hırsıyla dünyanın dört bir yanını iğrenç çıkarları uğruna savaşlarla sarmalayarak insanlığı adeta bir kan deryası içerisinde bı-

raktığı dönemdeyiz. Dünyanın dört bir yanında yaşanan açlık, sefalet ve savaşlardan, kitlesel ölümlerin hergeçen gün artarak büyüdüğü, insanlığa hizmet etmesi gereken teknolojinin insan sömürüsü ve kıyımı doğrultusunda insanlığa yöneldiği yeni dünya düzeninin halkların yaşamını cehenneme çevirdiği, ülkemiz üzerine bir karabasan gibi çökerek halkımızın yıkım eşiğine getirildiği zorlu sürecin yaşandığı bir dönemeçte yayın hayatına başladık.

Bu süreç iyi ve kötünün, geri ve ilerinin içiçe birlikte yaşandığı ancak ileri ve güzelin, geri ve kötünün karşısında mutlak galip geleceği bir dönemdir. Dünyanın birçok noktasında gelişen işçi-emekçi hareketi 68 ruhuyla yeniden direnişe geçen dünya gençliği, komünistlerin dünyanın birçok yerinde ve son olarak da Rusya'da kazandıkları ezici zafer; emperyalist, kapitalist zulüm kalelerinde ilk gedikleri açmış bulunuyor. Önümüzdeki süreç, dünyada emeğin komünist partilerin ve sosyalizmin zafer hamlelerini arttırdığı yeni bir diriliş içerisine girerek emperyalist odaklara karşı direnişin ortak gelişeceği ve zulüm kalelerinin fethedileceği bir dönem olacaktır. Reel sosyalizmin çökmesi, sosyalizmin dünya ölçeğinde geçici olarak itibar kaybına uğramasını 'M-L'nin iflası', 'sosyalizmin ölümü' olarak değerlendiren sermaye ve teslimiyetçi oportünistler daha şimdiden dünyada boy veren gençlik mücadelesi ve komünist partilerin zaferleri karşısında büyük şaşkınlık yaşamaktalar. Bu gelişmelerden güç alan saldırılar karşısında bilenen Rehêval, anti-emperyalist kavganın bayrağını daha da yükselterek dünya devrimci-sosyalist gençliği ile sıkı enteransyonel dayanışmayı güçlendirerek, emperyalizme-kapitalizme karşı mücadeleyi güçlendirerek, dünya komünist hareketine katkıda bulunmayı temel görev bilmektedir. Bu görevi ülkemizde gençliği anti-emperyalist, anti-kapitalist bir bilinçle donatıp mücadeleye sevk ederek yerine getirecektir.

Rehêval sosyalizmin ölmediği, insanlığın gelişiminin önünde hiç bir gericiliğin duramayacağı bilinciyle hareket ederek, insanlığın önünde duran bu barikatların aşınmasının tek yolu, buna karşı verilecek savaştan geçtiğini bu nedenle ülkemiz gençliğini bu savaşa yönlendirmeyi tarihsel bir görev olarak algılıyor. Emperyalizmin yeni dünya düzeni ve onun ülkemizdeki uzantısı faşist tekelci sermayenin Türkiye ve Kürdistan'da tek bir anlamı vardır. O da halklarımıza karşı giriştiği kirli savaş ve tiksindirici, iğrenç sonuçlarıdır. İşçi, emekçi ve gençlik üzerine çöken ağır siyasal, ekonomik ve kültürel yıkımdır.

Ülkemizin ekolojik dengesi çökertilerek milyonlarca insanımız göçe zorlanıyor. Yanan insan cesetlerinin kokusu ülkemizin dört bir yanını sarıyor. Onuru çiğnenen analarımızın, bacılarımızın, sokak ortalarında köy meydanlarında kimyasal silahlarla topluca kıyıma uğratılan insanlarımızın feryadları ortalığı inletiyor. Onbinlerce tutsağın üzerinde faşist bir terör estirerek diri diri imha edilmek isteniliyor. Sayıları milyonlara varan asker, polis, özel tim, korucu ve hizbi-kontra çeteleri dizginsiz bir terör estirerek ülkemizi kan gölüne çeviriyor.

Emekçilerin ve halkımızın özgürlük, barış, demokrasi haykırışları savaş naralarıyla bastırılarak, devlet terörünü fütursuzca sürdürmeye devam ediyor. Sermaye ve faşist para militarizminin savaş naraları yükseldikçe, faşist çeteler daha da kudurarak sadistleşiyor. Hergün bayan gerillaların çıplak bedenleri düzinelerce parçalanmış cesetlerin teşhiri artık medyanın günlük olağan haberleri arasında yeralıyor. Bosna'da yaşananları insanlık dramı, uygarlığın utancı olarak değerlendiren medya, Kürdistan'daki vahşeti doğal 'vatan-millet' edebiyatıyla meşru göstererek insanlığı kirletmeye, toplumu militaristleştirmeye çalışıyor. Gerilla ölüleri üzerine basarak poz veren, cesetlerin parçalanarak göz, burun, kulak gibi organların 'savaş hatırası' olarak saklanacak kadar insanlık kirletilmekte, savaşın bu kirli yönü aile ve dost sohbetlerine konu eden makineleşmiş, basit insan müsrifleri yaratmaktadır. Tüm bu vahşete rağmen bastırılamayan ulusal diriliş ve direniş emekçilerin artan özgürlük, barış ve demokrasi istemi karşısında, sermayenin faşist diktatörlüğü adeta çılgına dönüyor. Ulusal ve toplumsal kavganın gelişmesiyle birlikte T.C'nin halkımıza karşı giriştiği kavgayı kabedeceğini anlamasıyla, kimi siyasi manevralara girerek sözde barış savunuculuğu yaparak özgürlük, barış ve demakrasiyi sunulmuş bir lütuf olarak göstermeye, halkımızı aldatarak yanıltmaya çalışmaktadır. Ama halkımız gerçek dostlarını ve düşmanlarını karıştıramayacak kadar politikleşmiştir. Halkımız ve geleceğin sahibi olan gençlik sahte dostlara ve çözümlere kanmayacaktır. Ulusal uyanışın, sınıf uyanışıyla bütünleşmemesi için emekten yana olan aydınları, yazarları zindanlara atıp, sokak ortalarında devrimci gençliği kurşunlayanları hergün gözaltı kayıplarına yenilerini ekleyenleri, parlementodan mahkemelere, polisten devlet kurum ve adamlarına kadar sistemin hiçbir mekanizmasına halk güvenmemektedir, Çiller'in DYP'sinden Boyner'in YDH'sına, Erbakan'nın RP'sinden Ecevit ve Baykal'ın 'sosyal-demokrat' partilerine varana dek tüm burjuva partile-

rin MGK'nın noteri işlevi gördüğünü, tekelci sermayenin hizmetinde olduklarını, halkımız artık bilince çıkarmıştır.

Sermayenin kapitalist sistemi ve onun faşist devleti kan, vahşet, iğrençlik, sahtekârlıkla zar zor ayakta durmaya çabaladığı iyice açığa çıkmıştır. Bu düzenin işçilere, emekçilere, gençliğe ve kadına baskı ve zulümden başka verecek hiç bir şeyi kalmamıştır. Bundan hareketle bu sistem bir an önce yıkılmalıdır. Ömrünü bir gün daha uzatabilmek için her türlü zenginlik kaynaklarını talan ederek Kürt halkı ve emekçilerin direnişlerini bastırmaya harcayan bu sistemin boğazından tutulup tarihin çöplüğüne atılması, artık hem ertelenmez bir zaruriyet hem de tarihi bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesi ve tarihi hakkın kullanılması gençliğin boynunun borcudur. Mevcut düzenden ve onun iğrenç saldırılarından şüphe yoktur ki en fazla gençlik etkilenmektedir. Tüm bu saldırılar gençliğin geleceğine ipotek koyarak onu gelecekte daha karanlık bir yaşama mahküm ediyor. İşsizlik, açlık, sefalet, eğitimsizlik ve kültürel yozlaşmaya mahküm eden kurulu düzenin karşısına gençlik tüm direnci ve militanlığıyla dikilmek zorundadır. Gençliği savaşın basit piyonları olarak gören kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kırıma uğratan emeğini fütursuzca sömüren sisteme karşı M-L'nin bilimsel silahı ile donanarak devrimci proletaryanın yolunda sosyalizm kavgasına atılması onun tek ve yegane kurtuluşudur. Buraya kadar belirttiğimiz somut durumdan kalkış yapan Rehêval hedef amaç ve yayın ilkelerini şöyle saptamaktadır:

* Sermayenin halkımıza karşı giriştiği kirli savaşın iğrenç boyutlara ulaştığı, işçi emekçi yığınlara cehennem hayatı yaşatıldığı, gençliğin yoğun bir baskı altına alınarak geleceğinin karartıldığı, ülkede hertürlü ekonomik-demokratik ve sosyal hakların fütursuzca gaspedildiği en ufak bir demokratik mücadelenin bile kan ve barutla bastırıldığı zorlu ve sancılı bir süretçe yayın hayatına başlayan Rehêval sömürü ve zulme karşı mücadele edenlerin saflarında olacaktır. O yerli ve yabancı tekellerin, halk düşmanlarının, soyguncuların, kan emici vampirlerin düzenine karşılık, işçi sınıfının, Kürt halkının ve gençliğin çıkarlarına uygun düşen bir toplumsal sisteme ulaşma kavgasında inanç ve kararlılıkla yeralmak üzere yola çıkmıştır. Orta yol yoktur. Ya bu düzene ve sonuçlarına açık olarak karşı durulur, ya da zulmün taraftarı. Bu nedenle Rehêval işçi sınıfının, gençliğin, Kürt halkının kurtuluş yolu olan sosyalizmin açık tarafıdır.

* Rehêval, işçi, öğrenci, emekçi, köylü gençliğin siyasi politik ve kültürel gelişimini ve mücadele birliğini amaçlayan gençliği kendi geleceğine sahip çıkmaya yönlendiren sosyalist gençlik dergisidir. Tüm gençlik katmanlarının bugününe ve geleceğine sahip çıkabilmesi için sorunların kaynağı olan emperyalizme, faşizme, tekelci kapitalizme ve her türlü gericiliğe karşı, proletaryanın önderliğinde onun yolunda siyasal mücadeleye girişilmesini öngörüyor. Bu amaçla gençliği proletaryanın bilimi olan Marksizm-Leninizm ile eğitmeyi ve toplumsal kurtuluş mücadelesine yönlendirmeyi amaçlar.

* Rehêval, yüzyıllardır baskı, katliam ve asimilasyon politikası ile dört parçaya bölünmüş, ulusal varlığı inkar edilerek zorla başka ulusların egemenliğinde tutulan halkımızın ulusal özgürlüğünün elde edilmesi özgür uluslar ailesinin bir parçası olarak kendini özgürce tüm kurumlarıyla ifade etmesini acil ve ertelenmez bir hak olarak görür, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin iç içe geçmiş, bütünlüklü bir süreç olarak değerlendirir, gençliği bu amaç etrafında ulusal bilinçle eğitip, toplumsal kurutuluş mücadelesine yönlendirmeyi amaçlayacaktır.

* Rehêval, dünyanın neresinde olursa olsun halkların tekelci kapitalizme, emperyalizme, sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı yürüttüğü ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde enternasyonal bir çizgi izleyecek, uluslararası gençlik hareketiyle birlik ve dayanışmayı esas alarak halklar arası kardeşliği pekiştirme mücadelesinin inançlı bir sesi olacaktır.

* Rehêval, T.C'nin yıllardır ulusal, dinsel ve mezhepsel farklılıkları gençliğe aşılayarak şovenizmi körüklemesine karşı, gençliğin devrimci birliği ve kardeşliğin yılmaz savunucusu olarak bunun hayata geçirilmesi doğrultusunda tüm gücüyle çaba harcayarak ulusu, dini, mezhebi ne olursa olsun, sermaye düzenine gençliğin birleşik devrimci mücadele bayrağını yükseltecek tüm gençliğin kendini özgürce ifade edebileceği ortak sesi olacaktır.

* Rehêval, ideolojik, politik ve kültürel zenginliği esas alan bu nedenle farklı anlayış ve seslere yer vererek bu zenginliği yaratmayı amaçlayacaktır. Her türlü eleştiriye olgunlukla yaklaşıp ilerletmeyi ve geliştirmeyi esas alan düzeyiyle, tüm öneri ve yaklaşımlara titizlikle ve kulak vererek ikna etmeye/edilmeye açık olacak, gençlik mücadelesine zarar veren dar ve sekter yaklaşımlardan oranla kaçınacak olgun ve tahammüllü davranmayı bilecektir. Bir tek siyasi-ideolojik-ilkesel sapmalara, düşmanca yaklaşımlara tahammülsüz olacaktır ki, o da Rehêval'ın varlık nedenidir.

* Rehêval, gençliğin sosyalizme

kazanılmasında güncel ve temel talepleri etrafında kenetlenmiş kitlesel örgütlülüğü hedefleyerek mücadelenin kitlesel yürütülmesini amaçlamaktadır. Gençlik hareketinin her alanda olduğu gibi kollektif üretimin güçlenmesinin de yoğun kaygısını taşır. Bu nedenle gençliğin üretken ve militan enerjisiyle etkin bir iletişim içerisinde olmaya büyük özen gösterecektir. Devrimci gençliğin etkin ve güçlü bir yayını olabilmek için yurtsever-sosyalist tüm gençliğin her açıdan Rehêval'i sahiplenmisini, O'na katkıda bulunmasını ve mücadelesinde temel bir rehber olarak değerlendirilmesini vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak saptıyoruz. Daha güçlü ve kollektif bir dergi çıkarabilmek ancak tüm genç okurların düşünce ve yaklaşımlarını, çevresinde olup-bitenleri dergimize yazmalarıyla olanaklıdır. Bu nedenle tüm gençliği doğal bir muhabir olarak özgürce düşüncelerini yazmaya, dergiye kendinden birşeyler katarak kollektif üretime katılmaya çağırıyoruz.

*Yüzyıllardır bağımsız gelişimi engellenen ve bugün halen özgür olmayan ulusumuzun, gençliğinin sesi olan Rehaval, temelde yayın sayfalarının büyük bölümünü Kürtçe doldurma hedefindedir. Lakin gerek yoğun asimilasyonun Kürt gençliği üzerinde yaşatılması ve gerekse Kürt dili konusundaki yetersiz donanımımızdan dolayı yayınımız Türkçe yazmak durumundayız. Herşeye rağmen dergimizin iskeletini Kürtçe olarak çıkarıyor, anadilimizle Rehaval'ı alıp okumak istiyorsak, şimdiden tüm Kürt gençliğini dergimizin içeriğine, okunmasına ve dağıtımına katkı sunmaya davet ediyoruz.

* Rehêval, bütün devrimci muhalif basın gibi toplatma, hapis-para cezaları vb. gibi birçok faşizan saldırılara uğrayarak sesinin kısılmak isteneceğini bilerek bu yola yöneliyor. Bu onurlu ve haklı kavganın, kimi bedeller gerektirdiğinin bilicindedir ve bunu ödemeye hazırdır. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da hiç bir baskı bizleri haklı mücadelemizden geleceği istemekten alıkoyamacağını bir kez daha belirterek gençlik mücadelesinde güçlü bir soluk olma dileğiyle herşeye inat merhaba!

rê heval emekçileri

68'lerin ruhu Fransa'da!

Rêheval- Çek gençliğinin 60'lı yıllarda ülkesinde kapitalist sisteme ve işgalci Alman nazilerine karşı başlattıkları amansız direniş, bütün dünya gençliğini etkileyerek devrimci mücadele içerisine çekmiş ve emperyalist-kapitalist iktidarlara karşı emekçi halkın haklı mücadelesi yanında tavır koymuştu. Hatta sınıfsal ve ulusal bağımsızlık mücadelelerinin öncü konumuna gelen bir düzey yakalanmıştı. Türkiye'de ise dünya genelinde gençlik cephesinde gelişen bu dinamik dalgayı Denizler, Mahirler Kaypakayalar coşturmuşlardı.

Fransa'da son birkaç aydır 68 gençliğinin mücadelesini andıran gelişmeler sözkonusu. Şu anda Fransa'da iktidarda bulunan Alaen juppe hükümetinin Eğitim Bakanı'nın bu yılki eğitim ve öğretime ayrılan paranın miktarını açıklamasıyla meydanlar yüzbinlerce gençlik kitlesiyle dolup taştı.

Devlet bütçesinde eğitime ayrılan parayı yetersiz bulan öğrenciler, bu amaçla Juppe ve Eğitim Bakanı'nın istifalarını istediler. Yüzbinlerce gençliği sokağa döken ve onların öncülüğünü yapan kesimler başta Komünistler, sosyalistler, demokrat ve ilerici çevrelerden oluşuyor.

Fransa gençliğinin Juppe iktidarına yönelik başkaldırısının ülkedeki tarım emekçilerinin ve işçi sınıfının yüzbinler mitingiyle paralellik arzetmesi Türkiye'dekine benzer bir muhalefet blokunu yaratmış durumda.

Fransa'da toplumun hemen her katmanında kapitalist düzene alternatif muhalefet derinleşmiş, başta Fransa Komünist Partisi olmak üzere, Sosyalist Parti,devrici-demokratik sendikal örgütlenmeler ve öğrenci örgütlenmeleri son aylarda bütünlüklü bir konsensus oluşturmuş durumdalar.

Fransa gençliğinin haklı mücadelelerini destekliyor, mücadelelerinde yalnız olmadıklarını tüm içtenliğimizle söylüyor, selamlıyoruz.

Gümrük Birliği, 1996 ve insan hakları ihalleri

Erhan TOHUM

Yeni bir yıla girerken, sonunda Gümrük Birliği'ne de girmeyi başardık. Biz çok mutluyuz(!) Türkiye ve Kürdistan'da her türlü vahşetin yaşandığı, faili meçhulların her geçen gün arttığı, köylerin yakılıp yıkıldığı, insanların zorla göç ettirildiği, toplu işkence ve katliamların yapıldığı, cezaevlerinin doldurulup kamp haline getirildiği bir dönemde TC. de artık Bümrük Birlikçi oldu. Düzen partilerinin oy için propaganda yaptıkları Gümrük Birliği yukarıda adını saydığımız, bir o kadarını sayamadığımız insan hakları ihlalerine çözüm getirecek mi?!. Bu tür ihlaller üzerine makyaj çeken, durumu farklı gösteren devlet, şimdi kirli oyunlarını nasıl yapacak, nasıl sergileyecek? Gerçi minareyi çalan kılıfını hazırlar, günü geldiğinde çaresini bulur elbet.

1991 yılında yürürlüğe giren Terörle mücadele Yasası ve onun 8. maddesi kozmitürel bir değişiklik geçirdi. Düşünceyi açıklamak yine suç sayıldı. Cezası bir yıl kapsamına indirildi. Fakat bu suç kapsamında düşüncelerini açıklayanlar yine, 'terörist' sıfatıyla, içlerinde askeri yargıç ve savcının bulunduğu DGM'lerde yargılanıyorlar. Değişiklikten sonra yazılan kitap ve dergiler toplatılmaya devam ediyor. TC düşünceye gem vurmaya ısrarcı davranıyor. Böylece Türk ve Kürt halkını pembe düşlerle uyutma düşüncesinde olan sistem geldiği nokta itibariyle halk nezdinde meşruluğunu yitirmiş durumda.

Nihayet 1996 yılına girerken neyin ve nelerin bizi bekleyeceğinden emin değiliz ama geçmiş yıllara oranla düzen tarafından yapılan çirkinlik ve çirkefler karşısında ezilen ve sömürülen Türk ve Kürt halklarının daha fazla dayanmayacağı malumdur. Bundan yola çıkarak 1991'den bu yana devletin halklara sunduğu portreleri inceleyelim. Bu istatistikler Türkiye İnsan Hakları Vakfı (THİV)'nın arşivinden alınmıştır:

İşkenceyle öldürülenler
1991'de 21 kişi;
1992'de 17 kişi;
1993'de 29 kişi;
1994'te 14 kişi;
1995'te 37 kişi;
(kesin olmayan)...

Gözaltında kaybedilenler:
1991'de 4 kişi;
1992'de 8 kişi;
1993'te 23 kişi
1994'te 328 kişi;
1995'de 185 kişi göz altında kaybedildi...

Yine yukarıda belirttiğimiz gibi Kürt halkının yaşadığı bölgelerde 1978 yılından bu yana; 17 yıldır askeri ve olağanüstü bir rejimle yönetiliyor.

1991'den bu yana İHD kaynaklarına göre 2577 köy zorla boşaltılmış. 2,5 milyon Kürt insanı göç etmek zorunda kaldı.

Tüm bunların yanında istatistik rakamlarını hesaplayamadığımız yayın, yayın evi vb. kurum ve kuruluşlar kapatıldı. Hakkında bir o kadar maddi ve manevi cezalar verildi.

1995'te yaşanan İnsan Hakları İhlalleri İHD kaynaklarından;

İşkence görenler ve işkence iddiaları: 205
Gözaltında kayıp sayı: 186
Gözaltına alınanlar: 11809
Gözaltına alınan basın emekçileri: 416
Tutuklamalar: 1616
Sivillere yönelik eylemler: 182 ölü 286 yaralı.

Yargısız infaz, işkence ve gözaltında ölenler: 92

Faiili meçhul cinayetler, saldırılar: 89 ölü 107 yaralı

Boşaltılan, yıkılan köy ve mezra: 203

Çatışmalarda ölenler: 3514

Bombalanan yerler: 134

Kapatılan yayın organı sendika ve dernek: 91

Toplatılan yayın: 242

Basılan sendika, dernek yayın organı: 156

Ceza evinde bulunulan düşünce suçluları: 125

Verilen hapis ve para cezaları: 161 yıl10 ay hapis. 15 milyar782 milyon 118 bin lira para cezası.

İstenilen hapis ve para cezaları: 1640 yıl 1 ay hapis, 4 milyar 360 milyon lira para cezası.

Tüm bu can alıcı uygulamalar burjuvazinin gözünden çağ üstüne çağ atlama olarak değerlendiriliyor. Ama ezilen, sömürülen, kaybedilen, hertürlü demokratik hakkı rafa kaldırılan, ezilen halk tabakası artık kendi gerçekliliğini ve egemen gücün kirli yüzünü görmeli ve bu yolda çaba sarfetmelidir. Aksi halde 1996 ve devamını sağlayan yıllar halklar için yıkım ve ölüm olur... İyi yıllar.

HEVALÊ CİWAN!

Dengê ciwanên welatparez-sosyalist kovara **rêheval** bixwînin, bidin xwendin. Bibin abone, aboneyan peydakin!

Gençliğimiz ve Ulusal Sorun

Halit KAYA

Muhtelif toplumsal sorunların içiçe geçtiği koşullarda, mutlak bir öncelik aramaya çalışmak çoğunlukla kişinin hataya düşmesine yolaçar.

Düşünülmeli: Ulusal özgürlüğün elde edilmemişliği koşulunda tümüyle bir yabancı gücün iktisadi, siyasi ve kültürel dayatmaları altındaki zoraki gelişimi ile karşı karşıya isek ne yapmalıyız? Sınıf gelişimine mi öncelik tanınmalı, yoksa ulus gelişimine mi? Şöyle de sorulabilir: Sınıf gelişimi, zorunlu olarak ulus gelişimini beraberinde getireceği için sınıf gelişimine öncelik verilmeli.

Kuşku yok, eğer ulus gelişiminin normal bir mecrada (yol, yön, güzergah) olmadığı koşullarda sağlanacak muhtemel sınıf özgürlüğü ulusal gelişimin de önünü açar. Teorik olarak bu böyledir. Ne var ki; herşey teoride olduğu gibi basit ve sade değildir. Tarihsel gelişim, işçi sınıfının bile kendi sınıf özgürlüğünü şu veya bu düzeyde de olsa temsil eden bir sistemin yıkılışında rol oynadığını gösterecek kadar karmaşıklık arzetmektedir.

Öyleyse, sorunlara; hele toplumsal sorunlara diyalektik bir yaklaşım göstermek gerekiyor.

Kürt ve Kürdistanlı gençler sosyalist olmalıdırlar, komünist olmalıdırlar. Kürdistan'da geleceğin toplumsal rejimi sosyalizm olmalıdır. Bu ideallere katılmamak elde değil. Çünkü sosyalizm, geçmiş tüm sosyal sistemlerin en ilerisidir; en gelişmişidir. Sosyalizm, toplum gelişiminin ve birey gelişiminin onda sınır tanımadığı bir sistemdir. Ama, eğer Kürdistan'da Kürt ulusu kalmamış ise, sosyalizmi kimin için kuracağız? Şu halde Kürt ulusunu ve Kürdistanlıları, geleceğin sosyalist düzenine ulaştırma gibi bir görevimiz vardır. Fakat, Kürt halkı için bir sosyalizm olmalıdır bu.

Toplumsal gelişim tarihi bize, bireyin kendisinin ve mensubu olduğu ulusun ve ülkesinin, toplumunun ulusal kimliğine sahip çıkarak, sosyalist, komünist olabileceğini ve olunması gerektiğini göstermiştir. Öte yandan, ulus sorunu, dört başı mağmur bir toplum sorunudur. Sosyalistler, komünistler hiçbir toplum sorunu karşısında kayıtsız kalamaz ve onu başkalarına havale edip, bu görevden sıyrılamazlar. Bir Kürt genç sosyalistinin, komünistinin buna asla hakkı yoktur.

Ulusal özgürlük istemi enternasyonalizm ile çelişir mi?

Şu basit gerçeği bilmek gerekir: Enternasyonalizm, dünya işçi sınıfının genel çıkarlara bakış açısıdır; bu bakış açısından yörel ve global sorunlara bakabilmektir. Öyle ama, eğer uluslar da olmasaydı, enternasyonalizme gerek var mıydı? Yok! Öyleyse en genel anlamıyla Kürt ulusal özgürlüğünün sağlanması çabası enternasyonalizm ile çelişmek bir yana ona bir katkıdır. En genel anlamıyla Kürt ulusal gelişiminin diğer ulusların gelişim seyri ile çatışmamasının sağlanması, bunun ötesinde katkı sağlanması gibi bir görevle yüz-

yüzeyiz. Özgülümüzde de enternasyonalizm budur. Bir Kürt ve Kürdistanlı sosyalist genç, Kürt ulus sorununun çözümüne katkı sağlayabildiği sürece, enternasyonalist görevini de yerine getirmiş olacaktır. Ulusal özgürlük istemi, sosyalist kalındığı sürece enternasyonalist olmanın da bir öğesidir.

Asimilasyon ve sosyalist gençlik

Sosyalistler, asimilasyonu ulusal özgrlük ve eşitlik koşullarında yadsımazlar. Ama asimile etmek, zor anlamını, bir dayatmayı içerir. Dolayısıyla sosyalistler zoraki asimilasyona karşı çıkarlar. Buradaki karşı çıkış, sadece zoru içerdiğinden değil, genel gelişime yapılacak bir katkının yokedilmek istenmesinden de ileri gelmektedir.

Her bir etnik dil ve kültürün geleceğin dünya dili ve kültürüne katacağı çok şey vardır. Geleceğin komünist dünya insanlığının konuşacağı dil ve edineceği kültür, eğer geçmiş dil ve kültürü içermiyorsa, toplum ihtiyacını karşılayamayacaktır. Bu yüzden etnik dil ve kültürlerin zoraki asimilasyon altında ortadan kaldırılması çabalarına şiddetle karşı çıkmak gerekmektedir. Özgülümüzde, Türkleştirme çabalarına bu yüzden şiddetle karşı çıkmalıyız.

Sosyalist gençliğin kimi ulusal görevleri

Kürt ve Kürdistanlı bir genç, eğer Kürt ise, Kürt olarak, Kürtlüğünün bilincinde olarak sosyalist olmalıdır. Birinci görev bu olmak durumundadır. Ama bunu bilince çıkarmak tek başına yeterli olmaz. Bunun gereklerini de yerine getirmek gerekir. Bütün Kürdistanlılar için denemez ama, bütün Kürt gençleri için Kürtçe bilmek zorunlu bir görev olmalıdır. Gelecek, eğer gençlik tarafından kurulacaksa, Kürt gençlerinin, Kürt dilini konuşabilmesi, bu dille okumayazma öğrenmesi zorunludur. Geleceğin çocuklarına anadillerini ancak bu şekilde öğretebiliriz.

Eğer asimilasyon bu hızla devam edecek olursa, gelecekte Kürtçe, sadece bir kaç aydın ve araştırmacının masa başında konuşup yazabildiği bir dil haline gelir. Latince gibi. O zaman da sadece bir Kürt ve Kürdistanlı olarak değil, fakat sosyalist olarak da, görevimizi yapmamış oluruz. Hiçbir Kürt gencinin, 'Kürtçeyi bilmesem de olur' demeye asla hakkı yoktur. Zaten böylesi bir mantık sosyalizmle de bağdaşmaz. Sosyalistler Kürtçeyi, Kürt kültürüne, Kürt ulusal özgürlüğüne sahiplenmede kendini geride tutarlarsa, bu işi sosyalist olmayanlar yapar ki; toplumsal gelişime de bunlar öncülük eder.

Sosyalist bakış denklemi

Oysa, sosyalistler toplumun öncüsü olma iddiasında olan insanlardır. Kürt diline ve Kürt ulusal kültürüne, ulusal özgürlüğüne sahip çıkmayan bir sosyalist, toplumu başkalarına havale ediyor demektir. Bu pozisyonda da sosyalist olunmaz.

Her olanak kullanılarak Kürtçe öğrenmeli. Okur-yazar olunmalı. Kürtçeyi yaşamın her alanında kullanabilir olunmalı. Sosyalizm, ideolojik-teorik olarak öğrenilirken, Kürtçe de öğrenilmelidir. Yayınlar giderek Kürtçeleşmelidir. Sosyalizmin teorisini Kürçe öğrenebilme düzeyine gelmek için sürekli bir çaba harcanmalıdır. Kürtçe bilme çabası Kürt kimliğine sahip olmanın önemli bir öğesidir. Lenin, birçok yazısında 'Rus Komünist'i olmakla övünmüştür. Biz gençler, neden 'Kürt Komünist'i olmaktan çekinelim ve bunun gereklerini yerine getirmekten geri duralım?

Kürt halkının, ulusunun dikkat çekici zengin bir kültürü vardır. Bu kültürden, sosyalizme taşınması gereken birçok değer ve güzellik vardır. Sosyalist kültürü bu güzellik ve değerlerden yoksun bırakmamak gerekir. Tarih, daha okul sıralarında insana sıkıcı gelmektedir. Çünkü okullarda tarih diye öğretilen, yalan ve aldatmacalarla şişirilmiş bireysel kahramanlıklar, toplum yaşamına değinmeyen soyut kavramlardan, hikayelerden ibarettir. Okullarda öğretilen tarih, 'Viyana kapılarına dayanan atalar'a methiyeler düzmekte, ama bugün aynı kapıya iş için neden gidildiği sorusuna cevap vermemektedir.

Oysa tarihi yaratan toplumlardır. Liderleri de, kendisine öncülük yapanları da toplum çıkarmıştır. Öyleyse öğrenilmesi gereken toplum ve toplumsal gelişim tarihidir. Böylesi bir tarih öğretisine sahip olan bir sosyalist, toplumunun gelecekteki sistemini daha sağlıklı kurabilecektir. Böylesi bir tarih de sıkıcı olmaz.

Gerçek bir tarih bilinci

Her genç bir tarihçi olmak zorunda değil, ama her genç, Kürt ulusal-toplumsal tarihinin en temel gelişim evrelerini bilmek durumundadır. Çünkü sosyalizmin Kürt ulusal-toplumsal gelişimi ile diyalektik bütünselleştirilmesi ancak doğru bir tarih bilinciyle mümkün olabilecektir.

Kürt ulusal varlığının bütün yönleriyle; diliyle, tarihiyle, kültürüyle, gelenek-görenekleriyle, demografik yapısıyla, ekonomik yaşamıyla yok edilmek istendiği koşullarda sosyalist olmak istiyoruz. Bu koşullarda sosyalist olabilmek için, sosyalist teoriyi öğrenmek asla yeterli değildir. Sosyalist olarak yokedilmek istenen değerlere ve varlıklara sahip çıkmak bir zorunluluktur. Sosyalist olabilmek için, enternasyonalist olabilmek için bu en temel yaklaşımdır.

yurtesever Kürt şairi:

Bêkes

Kenan OYMAK

Bêkes, navê şayrîye ,navê wî rastî Fayq bûye , kurê Ebdal begê Ji binemala qerecolanê, lı sale 1905 li gundê setokdâ bîst kilomêtr li bakurê (fêza) Sulêmanye ji daykê bûye. Gundê Sêtok hingê navenda qeza şerbajar bûye.

Ebdal beg, li wêdrê serokê taxbürê bêye, Jêra digotin "Tabur Axasi ". Dayke Bêkes Jî mala axelerên Suleymanîyê bûye.

Zarutîye Bêkes ne bextewari büye, li biçuktiyeda du-sê sal bûye, ku mala bave wî çûye Suleymanîyê, ku hinekî mezin bûye bave ew daye ser xavendinê li hucra feqîtîyê. Li sala 1911 hukmet bavê wî dişîne Xaneqînê û Bekdadê ser îş. Çend sal paşê bavê wi dimire. Bêkes di gel birê xwe givrik Sehîtd û birê xwe givrik Sehît û birê wî biçûk Tahar û dayke xweva dikevne halê belengazîyê û hejarîyê. Sal û nîvek derbas nabin, dayka wi û birê wî Sehîd dimirin.Bêkes bi birê xwe biçûkva dimînin êtîm.

Mamê wî Emîn axe wî biçûk dişîne Bexdadê cem Hacî Elî axa, mîrata bavê wan dida wî, ku ew xvedî bike. Ew Jî wan dide ber destê Heme- xanê xizmê afîserekî xalqê Sulêmanîyê. Jîne wî afîsêrî jinake rehm û qanebûye, guh dide ser wan, wan hînî xavendinê dike. Wusan ew li mala wi afîsêrîda dimînin heta sala 1914 . Wî wextî dibe hewirze, Bexdad dikeve halekî giran, mala Heme- xan jî dike ve halekî belengazîyê. Sala 1918 Hacî- xan, Bêkes û birê wîva dibe Suleymenîyê.

Li wê pismamên wan wana ser xawendinê û ew hîn dıbe heta sala 1923, her sal rind dersê xwe temam dike . Li paşê wî dişinne Kerkûkê, ku lı mektaba ulmda hin bibê, lê rê nakevê, ku bikevê. Ew diçe Bexdadê, dikeve mekteba dar-ululm û hate sale 1925 hîn dibe, paşê ji ber xerab bûne hal û wext diçe Suleymanîyê, li wêderê dest bi kirîn - firotina cixaran û şixaltan dike, paşê dest ji wî îşî dikişîne, di keve ser xbata re çekirine, dibe serperestê xabetçîyê ser rîya Erbîlê- Revandizê, çend sal li Hevlêrê dijî û hema li wî wextî dest bi mamostayê dike, dibe hevkarê şerkerên pêşberî hukmetê, ji sala 1930 heta sala 1931 çend caran tê girtinê, li paş azadbûnê sala 1933 dîsan li mektebê'da ders dide û dibe hevkarê koma mamostayen û ji sala 1930 heta sala 1938 hevkarî li îşê wergirtina mafê xalqê kurd dikir.

Li paşê dibe mamostayê gunda, çend sal li dû hev mamostayê li Qeredakê, Sulemanîyê, Surdaşê û Halepçe heta sala 1948 dike.

Jîyîna Bêkes, li nav rojen reş, ne bi xêr û şerda derbas bûne, ewî bi çave xwe zulme hukmetê li ser xalqê kurd ditibû, belengazî, hejarî û bêmafîyê xalqê kurd kar kirbûne ser wî.

Bi xwe ew mêrekî şereza, aqilmend û fehmdar bû, baş zimanê kurdî, erabî, farshî û înglısî dizanibû, xwendi na kitabên bi wan zimanan jêra gelek bi feyda bûye,- pê hesiya bûye ji çi bûye hejarî, neserbestî, bindestîya xalqê kurd û bii çi teheri bixebitin, ku xalqê kurd bigihîje merem û mebestêxwe serbest hu serbixwe bıjî.

Ji ber ku Bêkes ev hale milete xwe dîtibû, bi guhe çwê bîstıbû, ku milete wî dike - nake nikare ji zulmê azad be, Bêkes derdkêş dibe, xe-

mgîn dibe, dibîne ku li şerê serxwebûna kurdanda yekîtîli nav xelqêda tune, ku li hundurê welatda, ne jî li derva piştîvan, kes û karê kurdan tune, ku ben arîkarî wan bikin. Sebeb vê yeke ewî navê xwe Fayq guhastbû, kiribû Bêkes. Bêkes yan ew bi xwe bê kese, yan jî ew kurdê bêkese mîne miletê xwe bê kese Zenyarê kurd bi navdar Mehemed mela Kerim, yê ku li sala 1981 dîwana Bêkes çapkir, li pêşgotına dîwaneda bi kurd serhatiye wê nivîsîye. Ez li vira sûdê jê werdigirim disirîya xweda we serhatiye he bi kurd dinivîsim. Mehemed mela Kerîm bi kurteberi çend gili ji derheqe naveroka şêrên Bêkesda nivhisîne. Ew şeren wi parevedike ser van komên jêrin: Şeren kurditiye, komelatiye (civarkiye yan cimatiye), şêrên derd û xemen dil bo halê xelq, şêrên bo biçûkan, şêrên stranhê. Mehemed mela Kerim nıvîsîye, ku bi tomerî şêrên Bêkes yhen şurşgeriyene, ku gelek şêrhen wî bi naveroka xweva şêrên wetanperestîyêne, yen rewşenbirîyêne, ku li gelek şêrên xweda Bêkes xort û keçên kurd. Xelqê xve kurd şîret dıke hin hîn, bixûnin, xwe bi xwendine bigirin, duberekîyê nekin, yek bin hevkar, hevdost bin, bi tevayî derkevne meydana şerê serxwebûne kurd û Kürdistanê. Év gotina Mehemed mela Kerîm raste, ji bo nimûn min li jêrê çend şêrên wî vi cureyî û vê naverokê kirne kurmanci û bi herfen latînî çap dikim bona xwandevanên delal. (Halepçe, 1935 dîvana Bêkes, rûyê 185)

Tu çiyî? - Ez kurdim

Tu çiyi ? ez kurdım, neteweyhê kurdim
Xve tirsenok nin? Haşa, neberdim,
Çi tu jî nav biri? dudilî û nifaqi.
Çaven rizgar dibi ? Her bi itfaqî
Bêje, tu çi dixwazî? Berzî wetenê min,
Bi xureyî na, bi ruh û canê min
Çi li ber teye? xve fîday kirin,
Bo çi? Li rîya miletda mirin,
Kwa, çeka te çiya? Sevda welatê min,
Lê piştîvanê te? ezem û sebate min,
Rest bêjme te, ezem û sebata min,
Bi qisa min bikî, serê min
li ser rîya te,
Bi restî û pakî hewl û têkuşîn ,
Ji kursî û kânê, derew çav puşîn,
Evana yên te bin, karê te zor leqe,
Para te hemişê negbetî û şeqe.
Dipnot: Tarixa edebiyata Kurdi
hılgırtın

Mehabat Kürt Cumhuriyeti

Mustafa AĞRILI

(22.1.1946)

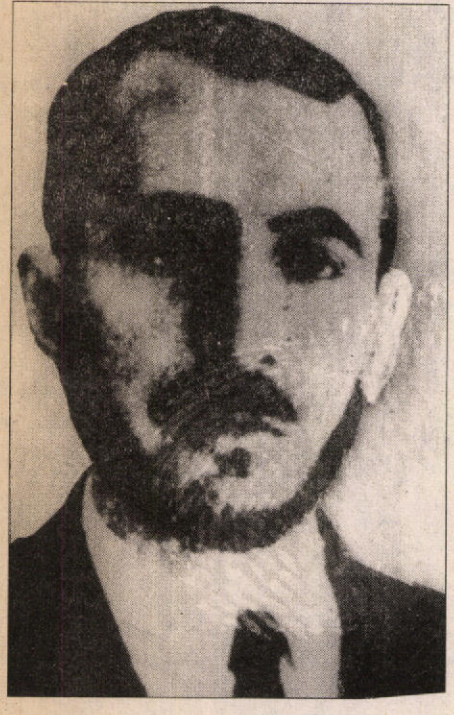

20. yy başlarında Avrupa ülkeleri sömürgeci politikalarını hızlandırdılar. Sanayinin gelişmesi ve üretimde ilerlemenin kaydedilmesi hammade ihtiyacına talebin yoğunlaşasına neden oldu. Bu durum sömurgeci devletlerin sömürü oranını yükseltti ve yayılmacı politikasını güçlendirdi. Bu da onlar arasındaki rekabetin körüklenmesine yol açtı.

Bu gelişmeler bir taraftan sömürge ve yarı sömürge ulusların kurtuluş hareketlerinin doğmasına, diğer taraftan'da sömürgeci güçlerin kendi aralarında çatışmalarına zemin hazırladı.

Ortadoğu ulusal kurtuluş hareketlerinin ortaya çıkması, bölgede hüküm süren Osmanlılar ve İran'daki Kadyari Hanedanının zayıflamasına neden oldu. Bu aşamada ise, ne onların kendilerini kurtarma gücü kaldı nede sömürgeci güçlerin onları ayakta tutmaları kendi çıkarlarına denk düşüyordu.

Rusyadaki işçi hareketine paralel olarak 1906-1911 yılları arasında iranda anayasal bir devrim gerçekleştirildi.

Tüm bu gelişmeler, birinci dünya savaşına zemin hazırladı. Bu savaş ve sonuçları klasik sömürgeciliğin ve feodalizmin yenilgisini pekiştirdi. İrandaki Kadyari Hanedanlığı ortadan kaldırıldı. Osmanlı imparatorluğu parçalandı ve Rusyada Çarlık rejimi Ekim devrimiyle toprağa gömüldü.

Osmanlının parçalanması sonucu, büyük bir kesimi büyük devletlerin korunması altında yaşayan küçük devletler ortaya çıktı. Bu aşa-

Mehabat Kürt Cumhuriyeti

(22.1.1946)

mada Kürtler dünya kamuoyunun dikkatlerini kendi ulusal haklarına çektiler. O döneme kadar Osmanlı İran imparatorlukları arasında ikiye bölünmüş olan Kürdistan bölgesi , Osmanlı imparatorluğunun yıkımından en olumsuz etkilenen kesim oldu ve bu kez dört parçaya bölündü.

Diğer taraftan küçük ulusal devletlerin kurulması, Kürtler arasında, hakların uluslararası güçler tarafından kabul edilebileceği konusunda umut yarattı. Sözkonusu hakların 10 ağustos 1920'de imzalanan Sevr anlaşmasıyla güvence altına alındı. Ama bu haklar, müttefik güçlerin ekonomik ve politik çıkarları ve yeni kurulan Türk devletinin aşırı milliyetçi politikası nedeniyle hayata geçmedi. Mütefikler, Kürtlerin desteklenip desteklenmemesi konusunu sadece kendi politik çıkarları çerçevesinde ele alıyorlardı.

En başta İngiliz hükümeti, Kürt bölgesinde çıkan petrolü kontrolü altında tutamak için elinden gelen herşeyi yapıyodu. I. Dünya savaşı yıllarında (1916) İngiltere ile Fransa arasında daha sonraları Rusyayla imzalanan Seykes- Picot Anlaşması savaş sonrası ekonomik çıkarların korunmasını da içeriyordu. Gizli anlaşma uyarınca Osmanlı İmparatorluğunun pastası(Kürdistan) İngiltere, Fransa, Rusya arasında paylaşıldı. Anlaşmaya daha sonra ABD ortak edildi.

Rus devriminden sonra, Rus ordusunun savaşta çekilmesi ve tüm sömürgeci anlaşmaların tek taraflı iptali (bunlar arasında 1916 yılında imzalanan Sykes- Picot da vardı) tüm emperyalist pılanları geçersiz kıldı.

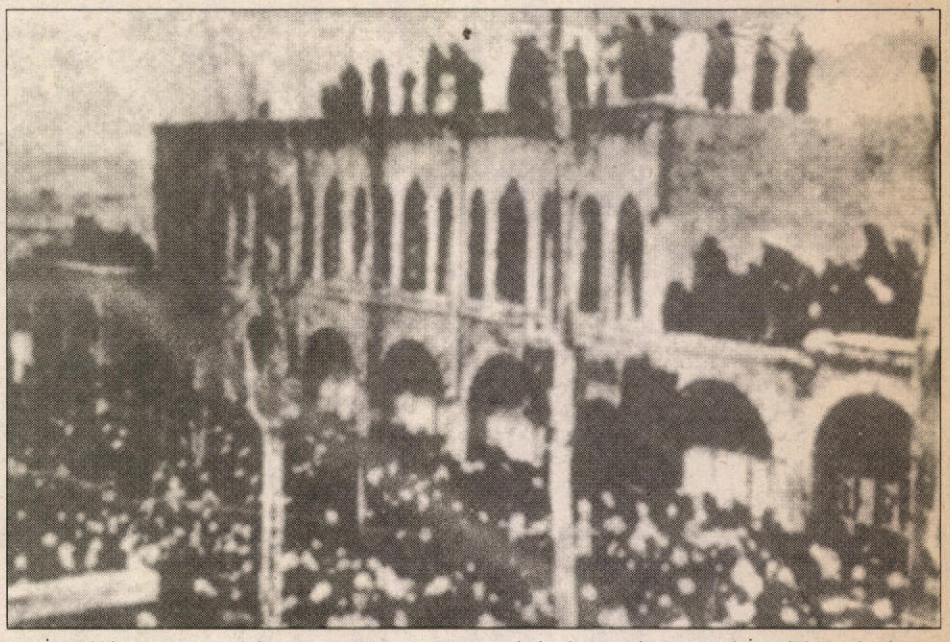

İngilizler, Türkiye ve Fransa zengin petrol bölgesi Musul üzerinde hak talebinde bulundukları sürece Kerkük, Erbil, Süleymaniye ve Musulda yaşayan kürtlerin kendi kaderlerini tayin etme ve kendi öz yönetimlerini oluşturma hakkını savundular. Ancak varılan anlaşma sonucu Musul'un İngiliz mandasına bırakılması üzerine Kürtlerin kendi yönetimlerini oluşturma fikrini bir daha gündeme getirmediler.

Müttefik güçler arasında, Kürtlerin ulusal hakları konusundaki görüş ayrılıkları 1923 yılında Lozanda düzenlenen konferansta açıkça su yüzüne çıktı. İngiltere ve diğer müttefik güçler politikalarını güçlü merkezi yönetimlerden yana belirlediler. Kürtlerin hakları ise 1923 yılında imzalanan Lozan anlaşmasında yer almadı.

En başta İngiltere merkezi hükümetlerin yönetiminde güvenebileceği muhataplar arıyorlardı. İran'da Rıza Han Irak'taki manda yönetimi içinde Emir Faysal İngilizlerin istediği adaylardı. Suriye'yi yönetimleri altında tutan Fransızlar ise Miliyetçi Atatürk'ü desteklediler.

I. Dünya savaşında galip güçlerin, Kürtlerin belirli haklarını ihmal etmeleri İran ve yeni oluşturulan Irak'ta kendi çıkarlarına uygun diktatörleri yönetime getirmeleri Kürtlerin tüm parçalarda yoğun başkaldırılarına neden oldu. Bu başkaldırılara örnek olarak şunları vere biliriz.

—- Güney Kürdistan (1918-1921) Şeyh Mahmut Berzenci İngilizlere karşı başkaldırısı

—- Kuzey Kürdistanda (1925-1930) Şeyh Said ve İhsan Nuri Paşanın TC'ye karşı başkaldırısı

—- İran kürdistanında Simko İsmail Ağa liderliğinde Rıza Han diktatörlüğüne karşı 12 yıl süren başkaldırısı

İki dünya savaşları arasındaki dönem Kürt direniş hareketi tarihinde, acı bir dönemdi. Bu dönem

Kürt halkının elde ettiği kazanımları da elinden aldı. Bu dönem bir yönüyle Kürt halkının ulusal kurtuluş hareketinin zirvede olduğu diğer yönüylede onun yenilgiye uğradığı bir dönemdi. Bu süre aynı zamanda Kürtlerin tarihinde en acılı ve korkunç bir tarihtir. Kuzey Kürdistan'da 1938 yılında meydana gelen Dersim başkaldırısının kanlı bir biçimde bastırılmasından sonra Kürdistan'da durgun sesizlik yaşandı. İngiliz " Royal Airforc" güçleri Güney Kürdistan'ı yoğun şekilde bombaladılar. Barzani güçlerinin yiğit direnişlerine rağmen, İngilizler tüm bölgeyi himayesi altına aldılar.

İranla kendi arasındaki anlaşmayı çiğneyen müttefikler 16 eylül 1914 günü müttefik orduları tarafından işgal ediliyor. Kürtleri ve İranın diğer halklarını kanlı bir yönetim altında tutan Rıza Şah müttefiklerin ülkeye girmesi sonucu tahtını bırakmak ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Bu, İran hükümetinin zayıflamasına ve müttefiklerin denetimi altına girmesine neden oldu. Mütefikler ülkeyi kıskaca aldılar. Bu bölgede denetimin dörte üçünü eline geçirdiler. Mehabat bölgesi ise işgalin dışında kaldı. Merkezi hükümetin zayıflığından dolayı Kürt halkı Mehabat'da politik ve kültürel çalışmalarını merkezi konuma almıştı. Dört parça Kürdistanın gözü Mehabad'a çevrilmişti. Bununla birlikte müttefikler Mehabad'ı kendi denetimine almak istiyorlardı. Çünkü Mehabad Kürdistan'ın güneyi ve kuzeyi üzerinde etkili olan Kürt aydınlarının merkezi konumundaydı. Bu konumda olan Mehabad İran askerlerinin çekimser kalmasına neden oluyordu. Müttefikler ise güçlerini konumlandırmak istemiyorlardı ve özel bir dikkatle gözleme aldılar.

Tüm bu gelişmeler sağlanırken diktadör Rıza Şah'ın kaçışıyla birlikte politik yumuşama meydana geldi. Kürdistan kentlerinde politik tutsaklar cezaevlerinde serbest bırakıldı. Kısa zamanda tutsakların bırakılmasıyla politik bir atmosfer yaratıldı. Bu yumuşama sonucu Kürdistan'daki aydın ve politik tutsaklar rahatça hareket ettiler.Toparlanan kişiler kısa zamanda birçok parti ve örgüt kurdular. Kürdistan ulusal mücadele tarihinde ilk defa böyle sakin bir ortam yakalandı. Gelişmelerle birlikte Kürdistan'da net politik talepleri öne süren " Komela Jiyanaweyê Kurd"Kürdistan diriliş topluluğu, kısacası KOMAL olan örgüt 16 Ağustos 1942 tarihinde değişik tabakadan 22 Kürt aydını tarafından Mehabad'ta kuruldu. Örgüt kısa zamanda kitleselleşti. 8 maddeyi kapsayan bir kuruluş taslağı kabul edildi. Kısaca bu 8 maddeye göz atalım: 1- Kürt devleti özgür ve bağımsız olmalıdır. İran devleti sınırları içinde özerkliğini ilan etmelidir. 2- Anadili rahatça kullanma hakkı olmalıdır. Devlet dairelerindeki tüm işlemler Kürtçe yazılıp okunmalıdır. 3- Anayasa temelinde Kürdistan vilayetlerinde encümen heyeti seçilmeli ve tüm devlet yapısını kontrolü altına almalıdır.4- Devlet yöneticileri bölge halkından olmalıdır. 5- Köylüler ve büyük toprak sahipleri arasında bir anlaşmaya varılmalıdır. İki tarafın geleceği güvenceye alınmalıdır.6- KDP Azeri ulusa ve Azerbeycan'da yaşayan Ermeni, Asuri ve öteki azınlıklarla dayanışma oluşturmak için çaba sarfetmelidir.8- Tüm İran halkının, ülkelerini geliştirmek için özgür çalışma ve mücadele etme fırsatının sağlanması.

Ayrıca toplantıda 'Nıştıman ' adıyla bir gizli dergi çıkarılması kararlaştırılmıştı. Örgütün kuruluşunda bir kaç hafta sonra karar doğrultusunda yayın çıkmaya başladı. KOMAL kısa sürede gelişti. 1943 Yılının nisan ayı toplantısıyla'da merkez komite seçimi yapıldı. KOMAL örgütü 1944 yılında Irak Kürdistan'ındaki Hêvî örgütüyle yardımlaşma ve gelecekteki ortak çalışma planlarının saptanması konusunda görüşmelerde bulunmak için karşılıklı heyet gönderdiler. Görüşma sonucu Ağustos 1944'te birleşmeyi sembolize eden bir görüşme yapıldı. Kürdistan'ın üç bölge sınırında yapılan anlaşmaya KOMAL adına Qasım Kadri, Irak Kürtleri temsilen Şeyh Übeytetulan, Zinov ve Kadı Molla Vahap bulundular. Görüşme sonucu bir anlaşma imzaladılar. Anlaşma tarihte "Peymane Sêsinor" (üç sınır) adı verildi.

Mehabad kenti diğer bölgelerden farklı olarak aşiretlerden ziyade din ve sivil otoritenin etkinliğindeydi. Bu konum doğal olarak uyanan ulusal özlemlerin merkezi örgütü olmaya onu zorlamaktaydı.Aşiret liderleri de dikkatlerini Mehabad'a yöneltmişlerdi. Kentin en ileri geleni Kadı Muhamed doğal olarak liderlik konumuna yükselmekteydi. KOMAL örgütü tereddütsüz Kadı Muhamed'in liderliğini kabul etmiş durumundaydı.

Kürdistan'daki ulusal canlanma, Sovyetlerin umduğundan çok daha ilerdeydi. Ve gelişmeleri tümüyle denetlemekten endişe ediyordu. Bu endişeyle 8 Eylül 1945'te Kadı Muhammed başkanlığında oluşan 8 kişilik bir heyet Sovyetlere davet edildi. Sovyet Azarbeycan Başkanı Cafer Bakırof görüşmelere İran, Azarbeycan çerçevesinde Kürdistan özerkliğini önerdi. Öneri heyet tarafından rededildi. Cafer Bakırof Kürt heyeti istekleri üzerine çekilmek zorunda kaldı. Kadı Muhamed ve heyet Kürdista'nın kendi başına yönetim kurmasını kesin bir dille ifade etti. Ziyaretin ardında Ekim 1945 yılında KOMAL kongresi toplandı. Örgüt KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) adıyla partiye dönüştürme kararı alındı ve yeni bir pıroğram kabul edildi.

Tüm bu gelişmeler Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti'nin de çok geçmeden ilan edileceği anlamına geliyordu. Nitekim 17 Aralık 1945 günü İran hükümetinin Mehabad'ta bulunan son karakolu ele geçirildi ve sembolik olarak Kürdistan bayrağı göndere çekildi.

KDP çok geçmeden "Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti'nin ilan edileceğini duyuyarak Doğu Kürdistan'da yaşayan halk temsilcilerini Mehabad'a çağırdı. Görüşmeler ardından KDP kuruldu. Durumun gelişmesiyle Bakü'de askeri okulda ve Tebriz üniversitesinde Kürt öğrencilere kontenjan ayrıldı. 1945 Eylül'ünde Mehabad'ta " Kürdistan Sovyet Kültür Derneği * adıyla bir Sovyet kültür merkezi açıldı. Kasım ayında S. Birliği'nin hediye ettiği matbaa makinasının Mehabat'a gelmesiyle çeşitli yayınlar çıkarıldı. Kürdistan adlı günlük gazete, Hilale adlı kadın dergisi ile Havar, Ağır bunlar arasındaydı. Çeşitli çalışmaların yanısıra, bu yayınlarda ulusal duyguların kabarışına ve yaygınlaşmasında da etkili oldu.

22 Ocak 1946 günü Mehabad'ın Çuwarçıra meydanında toplanan büyük kitle önünde Kadı Muhammet Özerk Kürt Cumhuriyeti'ni ilan etti. Şubat başında bakanlar kurulu oluşturuldu ve Kadı Muhammed cumhurbaşkanlığına getirildi. Mehabat'a bir radyo istasyonu kuruldu ve eğitim çalışmalarına girişildi.

Cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte askeri alanda önemli bir güce sahip olan Mustafa Barzani 3000 peşmerge ile Mehabad'a geldi. Mele cumhuriyetin genel kurmay görevini üstlenmişti. Halk kitleleri coşku içerisinde cumhuriyetin idamesi için çalışmaktaydı. Kısa sürede askeri güç 12000'lere ulaştı. Mehabad'ta ilk olarak bir kız okulu açılmıştı. Bu da Kürtlerin toplum olarak kadınlara eşitlik tanımasının belirgin işaretleridir.

Ünlü kürt şairi Hejar cumnuriyetin bağımsızlık marşını yazmıştır. "Ey Raqib'marşı bugün bile o günün coşkusunu yansıtmaktadır. Tüm alanlardaki çalışmalar yoğunlaşmış basın hemen faaliyete geçmiş, okulların sayısı artırılmıştı. Mehabat cumhuriyet ordusu hazırlıkları yapılıyordu.

Nisan ayında İran birlikleri Sakız civarında saldırıya geçtiler. Ancak önemli kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. İran gericileri ve emperyalistler boş durmuyordu. ABD ve İngiltere, Sovyet birliklerinin Azarbeycan'da bulunuşunu 'petrol amaçlı' gibi propaganda ediyordu. Mayıs başında Sovyetler,birliklerini Azarbeycan'dan çektiler. Geçici İran hükümeti görüşmeler yoluyla Kürdistan'da ateşkes sağlandı. Azarbeycan'ın özerkliğini tanıyan bir anlaşmaya Peşveri yönetimiyle yapıldı ve Tudeh'ten hükümmette üç bakan aldı. Tüm bunlar zaman kazanmak için başvurulan yöntemlerdi. Sonbahar'a doğru, İran hükümeti örgütlediği gerici güçleri harekete geçirdi; sendikalara ve ilerici örgütlere saldırmaya başladı. İngiliz ve ABD emperyalistleri ise Güneyde gerici kabile ayaklanmalarını kışkırtılar. Kışkırtılan aşiretler, Kürdistan ve Azarbeycan'a saldırıya girişti. Hükümetteki üç Tudeh'li atıldı. İran birlikleri Tebriz üzerine yürüdü ve İran Azarbeycanı bir askeri direnme göstermeden düştü. Gericilik katliama başladı...

O sırada, Mehabad 5 Aralık'ta toplanan savaş konseyi İran birlikleri karşısında mevzilenen 12.000'i aşkın askeri gücüyle, direnme ve Özerk Kürt Cumhuriyeti'ni koruma kararı almıştı. Ancak; gerek Azarbeycan'ın ani düşüşünün yaratığı karamsarlık gerekse de durumun değiştiğini görünce saf değiştiren aşiret güçlerinin hain tutumları, kararı piratikte geçersiz kılıyordu. Parti, kararlarını kitlelere kabul ettirme gücünden yoksundu; kitleler genelikle aşiret reislerinin arkasında gidiyordu. ABD ve İngilizlerle ilişki kurmuş olan Şıkakan aşireti reisi Ömer Han gibileri ise, Tebriz'in düşmesi üzerine güçlerini Azerilere karşı saldırıya yöneltiyordu... Bu durumda Mehabat yöneticileri direnmekten vazgeçtiler.19 Aralık'ta Mehabat Kürt Cumhuriyeti son buldu. Kadı Muhammed, Başkan Hacı Baba Şeyh ve Savaş Bakanı Seyfi Kadı 31 Mart 1947'de Özerk Kürt Cumhuriyeti'nin kurulduğu Çuwarçıra Meydanında idam edildiler.

Sonuna kadar direnilmesinde yana olan Barzani Mehabad'ın teslim olması üzerine askeri gücüyle birlikte SSCB'ye gitti.

Halkın üzerine çöken zulüm Rejmi Mehabad'ta ve her yerde *Ey Rakip*'in daha kararlı haykırmasını engeleyemedi.

GENÇ ARKADAŞ!

Yurtsever-sosyalist gençliğin sesi olan reheval dergisini oku, okut. Abone ol, abone bul.

EN
UZUN
koşuysa
elbet
Türkiye'de
devrim.
Onlar
daha
hızlıydı
hepimizden.
İpi
önce
Onlar
göğüsledi...

GÜRSEL CEMAL

Hüseyin BAKIR

Gürsel ve Cemal yoldaşlar 1970'lerin yorulmaz-yılmaz komünist savaşçılarındandılar. Sosyalizmin zorlu yoluna baş koymaya and içmiş olanların kervanına katılarak sözünün eri komünistler olduklarını, hayatlarını ortaya koyarak ispatlamış, o güzel, onurlu yoldaşları ölümlerinin ..... yılında saygıyla anarken, yoldaşlarımızın bize bıraktıkları sosyalizm bayrağını zafere dek taşıyacağımıza, Onlar'a yaraşır birer Gürsel, birer Cemal olacağımıza söz veriyoruz. Can yoldaşları anmak, anlamak ancak; Onlar'ın uğruna ölecek kadar tutkun oldukları kavgayı anlamak ve yarım bırakılmış ideallerini gerçekleştirmek için savaşmakla mümkün olacağını biliyoruz. Onurlu, yılmaz komünist yoldaşları saygı ve sevgiyle anıyoruz. Sizler hep kavgamızda yaşayacak olan önder komünistlersiniz.

Mücadele arkadaşlarımız Gürsel ve Cemal yoldaşları, kavga arkadaşlarını, kardeşleri, yoldaşlarının Onlar'a yazdığı mektupla bir kez daha anarken; devrimci olmanın, devrimci birer komünist olmanın, onların yolunda yürümenin onur ve gururunu tüm benliğimizle duyumsuyoruz. Şu an tutsaklığın nedeniyle bizden uzakta ama, hep yanımızda olan Hüseyin yoldaşın içten, dürüst, yolgösterici sıcaklığını hissediyor, özlüyoruz...

Hüseyin yoldaşın şahsında tüm tutsak devrimcileri saygıyla selamlıyoruz.

Sevgili Gürsel ve Sevgili Cemal;

"Merhaba" diyorum size. Ve sıcacık bir "merhaba" deyişin tarifsiz tadını hissediyorum yüreğimde. Birazcık burukluk yansısa da yüzüme, aldırmayın; gözlerim ışıldıyor sizi yüceltilerde gördükçe...

15-16 yıl geçti aradan. Yine birlikteyiz dostlarla, yoldaşlarla. Ve yine siz getirdiniz bizi bir araya. Ne mutluki size, biraraya gelmiş olan bizlerin yüreğindeki sevgi pınarlarını coşturuyor, duyguların en güzelini en soylusunu tattırıyorsunuz bize... Ne mutlu ve ŞAN OLSUN size...

Size olan özlemimiz her geçen yılla katlanırken, uzadıkça uzuyor 15-16 yıllık süre. Ama herşeye rağmen, güzelliklerini ve çirkinlikleriyle birlikte bütün ihtişamıyla sürüp gidiyor yaşam. Ve hızla akan yaşam açısından kısacık kalıyor 15-16 yıl.

Öyle bir değiştiki dünya bu kısacık sürede... Öyle bir değişti ki gerçekten; sizinle geçen yıllara döndüğümde, ben de tanımakta zorlanıyorum bu değişen dünyayı.

Hatırlıyor musunuz; ne güzel hayaller kurardık birlikte, insana dair!.. İnsanın insan olarak gelişmesine, güzelleşmesine ve kendisini büyütüp devleşmesine dairdi hayallerimiz. Ve kurduğumuz hayallerle kendimizi de devleştirirdik. Alırdık elimize bizim olan dünyayı; bir çamur topağına şekil verir gibi şekillendirir; iyi olan, güzel olan nevarsa insandan yana, takıp-takıştırırdık her yanına. Ve çiçek açardı yüzümüz; mutluluğun en büyüğünü yakalardık o zaman... "Komünizm" derdik adına, gönlümüzce şekil verip güzelleştirdiğimiz dünyanın. Ölüm nasıl da küçülürdü gözümüzde... Öyle ya! Koskoca dünyayı bir çamur topağı gibi avucunda yoğuran dev için ölüm nedir ki?!

Milyonlarcaydık bu memlekette o zaman!.. Aynı idealler için çarparken coşan ve şahlanan milyonlarca yürektik!.. Sel olur akardık sokaklarda, caddelerde. Dolup taşardık barajlar misali alanlarda... Egemenler tarafından dışlanmış, horlanmış, ezilip-sömürülmüş, hep baskı altında tutulmuş insanlar oluştururdu akan selleri. Ve egemenler tarafından adam yerine konmayan milyonlarca ezilmiş insan,

kendisini onların karşısında güçlü, herşeyi yapmaya muktedir görürdü. Ve kurduğumuz hayaller milyonların hayali, ideali olur; bayraklaşırdı ellerimizde.

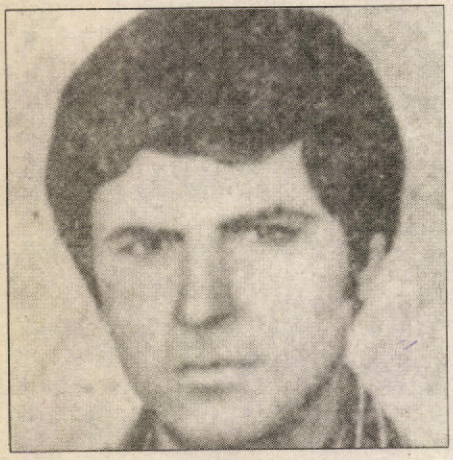

Ne mi oldu sizden sonra?

Bir süre devam ettik yolumuzda aynı coşku ve kararlılıkla. 1-2 yıl sonra adına faşizm dediğimiz canavar çıktı karşımıza. Ve darmaduman etti bizi. Zindanlara doldurdu onbinlercemizi... Darağaçlarına çekti onlarcamızı... Kurşuna dizdi, "operasyon" denilen tezgahlarla binlercemizi... Ve bunlardan berbatı, öyle bir korku saldıki yüreklere!.. Ölü toprağı serpildi adeta milyonların üstüne...

Çok fire vermiş de olsak, durmadık, devam ettik yolumuzda yürümeye bir bölüm insan. İğneyle kuyu kazdık; avuçla su taşıdık barajlar dolsun diye. Umudumuzu yitirmedik hayallerimizden yana. Hep umutla yaşadık... Ve sizi uğurladığımız günlerde hep bir ağızdan verdiğimiz sözleri de hiç unutmadık! Vefasızlar çıksa da aramızdan, vefalı eller yılmadı, usanmadı kenetlenmekte. Yüreklerimizdeki coşku dinginleşse de çoğunlukla bu süre içinde; beynimizde besleyip büyüttüğümüz ideallerimizden ödün vermedik hiç olmazsa...

Korku belasına, sessizliğin karanlığına bulanmış milyonlar, yaşayabilmek telaşıyla yeniden çıktılar sokaklara, caddelere, alanlara yüzbinler olarak. Çıktılar çıkmasına ama, sizinle birlikte olduğumuz zamanlardakinden farklı oldu bu çıkış. Hatırlarsanız, o zaman, memleketin bir yerinde yaprak kımıldasa biz oradaydık. Başta hep biz olurduk dünyayı fethetme yürüyüşlerinin, hak alma kavgalarının... Bu kez öyle olmadı daha... Onbinler, yüzbinler bizsiz değilse de, bizim etkinliğimiz olmadan çıkıyorlar meydanlara!.. Biz ise, hayli daralmış bir çevrede sınırlı bir etkinlikle birşeyler yapma telaşındayız. "Bir yolu olmalı bu durumdan çıkışın" diyoruz; çıkış yolunu bulacak olanın da kendimiz olduğunu bilerek...

Neden mi düştük bu hallere?

Dedim ya; "Dünya çok değişti sizden bu yana!.." Alt-üst oldu bildiğiniz o dünya. Varlığıyla bize güven ve coşku veren sosyalizmin kalelerini kaptırdık düşmana... Düşmanın güçlülüğünden de değil üstelik... Öyle, savaşlar falan da yaşamadık kaleleri kapatırken... İnsanlığı, idealimizdeki o güzellikler dünyasına; komünizmin dünyasına doğru yeni atılımlara sokacak kanallar açamayınca, bulaşıcı bir hastalık içten kemirmeye başladı kaleleri ve kaptırdık böylece düşmana...

Artık dünyanın bir tek kutbu var... Emperyalist-kapitalizm, "köpeksiz köyde değneksiz" misali, çiftlik ağası gibi yönetmeye soyundu dünyayı... Sosyalizmin bir araya getirerek varlığı-yokluğu paylaştırdığı halklar Kafkaslar'da, Balkanlar'da birbirini boğazlamaya başladılar, kapitalizme yönelir yönelmez...

"Komünizm bitti" sözü çok moda oldu dünyada. Öyle böbürleniyorlarki ideallerimizin düşmanları!.. Halbuki, daha düne kadar "Komünizmin yayılması tehlikesi"ne karşı tedbir telaşını yaşarlardı o sırtlanlar...

Böylesine bataklaşan bir dünyayı Türkiyeli komünistler, devrimciler olarak çok kötü pozisyonda karşıladık. Zaten doğrultamadığımız belimiz, daha bir büküldü böyle bir yıkımın ağırlığıyla.

Faşizmin ardı-arkası kesilmez saldırıları fiziken çok yıprattı bizi... Mücadele etmek kararlılığını sürdüren sınırlı sayıda insanın oluşturduğu yapılanmalar haline geldi devrimci partiler, örgütler... İğneyle kuyu kazma döneminin içek dönüklüğünü yaşadık uzunca süre... Ve ulaşamadıkça geniş kitlelere; bütünleşemedikçe onlarla,

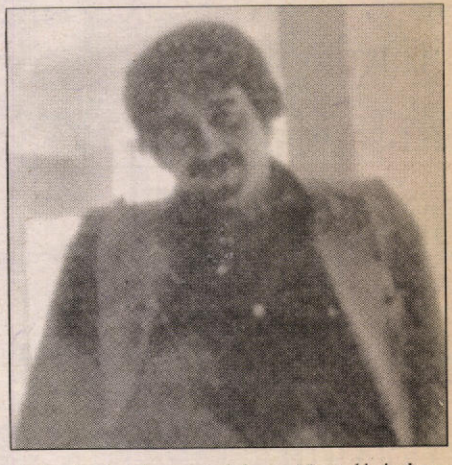

içimizde kapandık... Kendi içine kapanan kabuğuna çekilen her organizma gibi, bizi de küçülttü, çaptan düşürdü bu içe kapanıklık... Bundan dolayıdır ki hergün sokağa çıkan, eylem halinde olan kitlelere ulaşma, onlarla bütünleşme yeteneklerimiz hayli zayıfladı eskiye göre. Örgütlenmede, mücadele yötemlerinde ve eylem türlerinde günümüzün ihtiyaçlarına yanıt verecek yeni tarzlar üretmede tıkandıkça, basitleşti tarzımız. Kitleler başka yerde, biz başka yerdeyiz bugün!..

Bizim sizli yıllardaki şahlanmamızı bahane gösterip iktidara çö-

reklenen faşizm memleketi öyle bir rotaya soktuki, "asayişin berkemal olduğu" yıllarda! Üretmemek, üretmeden kazanmak, ne var-ne yok satılığa çıkarmak ve çılgınca tüketmek felsefesini öyle bir benimsettiki insanımıza!.. Fabrikadaki şiçi de aldı bu felsefeden nasibini; köydeki köylü de aldı; esnafımemuru-yaşlısı-genci-kadını-çocuğu da aldı bu felsefeden paylarına düşeni... Hemen herkes bitmek bilmez bir tüketicilik furyasına saplandı. "Tüketebilmek için kazanmak, kazandıkça tüketmek!.." "İnsana dair değer üretmek ve biriktirmek gelecek kuşaklar için" ise aptallık!.. "Yeni" yaşam felsefesinin özü bu işte!.. Hiçbir şey üretmeden, taşı taş üstüne koymadan kazanmak yoluna dikildi gözler... Köşeleri dönmenin, gemileri yüzdüren kaptan olmanın en kestirme yoluydu çünkü bu yol. Ve herşey satışa çıkarıldı. Maalesef, bütün saygın değerleriyle insan kendi vicdanını da sürdü pazara!.. Onursuzluk "yükselen değer" sayılmaya başlandı. Radyosu, televizyonu, gazetesi, pazar ilişkileriyle, akla gelebilcek her türlü araç ve yöntemle topluma empoze edilen bu zihniyet insanımızda büyük tahribatlar yarattı.

İnsanımızın büyük çoğunluğu, sadece karnını doyurup bir canlı olarak yaşamını sürdürebilmek için zamanının ve bedensel-zihinsel gücünün hemen tamamına yakınını harcamak zorunda kalan; insan oluşun gereği duygu ve düşüncelerden gittikçe uzaklaşan; böylesine basitleşmiş bir yaşamda kendi kabuğuna çekilip dar dünyasına hapsolan; küçük-basit bencil çıkarlarının kahramanı kesilen ve küçüldükçe küçülen bir insancık olmak yolunda hızla ilerler durumdadır.

İnsanımızdaki böylesine küçülüp-değersizleşme bizim saflarımızı etkilemez mi? Mümkün mü etkilememesi!.. Az ya da çok hissetmiyor değiliz bu etkilenmeyi... Sizinle birlikte olduğumuz dönemde, bizimle aynı idealleri paylaşarak büyüyen dostlarımızdan niceleri, onurlu davranışlarımızdan dolayı bize yüzsüzce "enayi-aptal" gözüyle bakabiliyor; "alemin enayisi sen misin" diyebiliyorlar!.. Maalesef Cemal yoldaş; maalesef ki Gürsel yoldaş, dostlarımızdan bile bize böyle diyebilenler çıkıyor... Ve üzgünüm böyle bir gerçeği dilendirmek zorunda kaldığım için... Ama biliyorum ki, gerçeği sizden gizlemek hem gereksiz, hem doğru değil...

Sevgili Cemal ve Sevgili Gürsel,

Şimdi anladınız mı yüzüme sinmiş burukluğun nedenini! Ama siz buna aldırmayın! Gözlerimde sizden miras kalmış ışıltıya bakın! Sizi yüceliğinize, yücelerdeki berrak görüntünüze baktıkça daha da ışıldayan gözlerime bakın!.. Anlattıklarımı da şikayetlenmek olarak algılamayın!.. Hele karamsarlık!.. Asla!.. Ne şikayetleniyorum durumdan; ne de karamsarlığın zerresine sahibim... Bedenimin büyük bölümü bugünü yaşıyor ama, beynim yaşadığım günle sınırlı değil!.. Tarihsel düşünüyorum çünkü... Tarihsel bir perspektiften bakıyorum bugüne... Uzunca bir tarih sürecinde bir kesit olarak görüyorum ikibinli yıllara yaklaşırken yaşadığımız bu dönemi...

Siz de biliyorsunuz ki, insanlık nice badirelerden geçerek geldi bugüne. Nice uygarlık düzeyleri yarattı şimdiye kadar. Ve nice köklü uygarlıkların tıkanıp çökmesine şahit oldu tarih... Yüzlerce yıl süren yıkım dönemleri yaşadı insanlık, gelişmenin kaplumbağa hızıyla gerçekleştiği dönemlerde.

Gezegenimiz kaç kez taşıyamaz hale geldi insan soyunu. Doğanın kendiliğinden sunduğu nimetlerin yetmediği bir dönemi yaşıyorken insanlık, kendi soyunun sonunun geldiğini zannetti. Tam bu korkuyu yaşıyorken toprağın veridiğiyle yetinmemeyi; ekip-biçmeyi, yani üretmeyi keşfetti. Ve üretmenin bolluğuna kavuştu. Uzunca bir süre idare etti bununla. Ve gün geldi tarımsal üretim yetmez oldu, insanoğlunun neslini sürdürmeye. Tarıma dayalı medeniyetler büyük gürültülerle çökmeye başladı. Dünyayı kasıp kavuran bir yokluk ve yıkım ortamında Sanayi Devrimi dönemini üretti insanoğlu aklının gücüyle ve bugünkü düzeyi yarattı. Bütün bu süreci yaşıyorken insanlık, aklın üretkenliğiyle akla gem vuruş arasında zorlu mücadelelere sahne oldu dünyamız. İnsan aklının iyiden-güzelden-gelişmeden yana iflas ettiğinin sanıldığı anlarda, gelişmenin yeni doğrultularını üreten yüce akıl ve onun yol göstericiliğinde atılımlar yaşadı insan toplulukları... Bunların hepsini sizinle beraber öğrenmiştik değil mi?..

Açıktır ki dünyamız bir kere daha çaplı bir uygarlık kriziyle debeleniyor. Kzirin yarattığı çöküş ve çöküşün yolaçtığı çürüme döneminin yaşanmakta olduğunu kaydediyor tarih.

Her gecenin bir de sabahı vardır değil mi?!. Kuşkusuz sabahlar kendiliğinden olmuyor. Güçlü ışıklarıyla gecenin karanlıklarını yırtacak güce sahip güneş sayesindedir sabahlar. Ve ikibinli yıllara ramak kalmışken dünyamızın üstüne, insanlığın üzerine çöken bu zifiri karanlığı güçlü ışıklarıyla yeryüzünden silecek bir güneştir ihtiyacı duyulan. Ve o güneş akıldır!.. İnsan aklı kerelerce güneş parlaklığıyla aydınlatmadı mı dünyayı?! Ve insanlık o aydınlıklarda yol katederek gelmedi mi bugüne?!

"Emperyalizm, çürüyen kapita-

lizmdir" demişti Lenin... Ama çürüme sürecini tamamladı dememiştiki! Kapitalizm açısından çürüme süreci olarak adlandırmıştı emperyalizmi. Çürüme de bir süreç ise, sonuna geldik o sürecin. Ama, hep yeni manevra alanları buldu kendine ve insanlık açısından tüketmemişti henüz gelişme kapasitesini kapitalizm. Ve tüketti nihayet!.. Sosyalist dünyadaki yıkımın yarattığı sevinç kursaklarında kaldı gerçekte!.. "Komünizm bitti" diyerek sevinç naraları atıyorken bile acı bir tebessüm yayılıyor yüzlerine.

Sosyalist ülkelerin yaşadığı çöküşün tozu-dumanı az-çok çekilince, kendi sistemlerinin iflasları açığa çıktı bütün çıplaklığıyla. Dünyanın dünkü iki kutupluluğu, emperyalist-kapitalistlerin kendi çıkışsızlıklarının üzerinde ince bir tül oluşturuyor ve avutabiliyorlardı kendilerini. Tek kutuplu oldu dünya ve tek egemeni oldular dünyanın. "Yeni Dünya Düzeni" diyerek heyecan ve umut vaadettiler insanlığa. Ama çok sürmedi:

"Yeni Dünya Düzeni"nin nemenem bir düzensizlik olduğunu görmek için 2-3 yıl gibi kısacık bir süre yetti de arttı bile. Dört yıldır "Yeni Dünya Düzeni"nin nimetlerinden yararlanıyor insanlık Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Körfez'de, Somali'de, Haiti'de ve başka başka yerlerde...

Kapitalist uygarlığın yarattığı sanayileşme modeli, teknolojik düzey insanlığa gelecek vaadetmek bir yana, her geçen gün bitiriyor dünyayı.

Bizim insanımız yaşadığı başka güncel acılardan dolayı tam olarak görmüyor ama, gerçekten dünyamız bu kapitalist uygarlık altında birkaç onyıldan daha fazla yaşayamaz duruma gelmiştir. Yeni enerji kaynakları, yeni üretim teknolojileri, yeni ulaşım sistemleri vb. geldi dayattı. Kapitalistler mi yanıt verecek bu ihtiyaca?!.. Hangi kapitalist ya da onun devleti, sahibi olduğu muazzam yatırımların üzerine çarpı çekip, dünyanın geleceği hatırına sermayesini gözden çıkarır. Devletlere egemen olan hangi petrol tekeli petrolün yerine başka bir enerji kaynağının üretilmesini ister... Ya da hangi araba tekelleri, hergün sokaklara-caddelere saldıkları binlerce otomobil vb. aracın yerine başka tür ulaşım araç ve sistemlerinin geçmesine göz yumabilir. Devletler üzerinde en büyük etkinliğe sahip olan hangi silah tekeli, savaşların, gerginliklerin son bulmasını ister. Hangi fabrika sahibi burjuva, fabrikasında çalışan ve grevi, sendikası, toplusözleşmesiyle başbelası olan işçinin üretimindeki rolünü azaltıp onu kapı dışarı etmesine imkan tanıyacak tekniklere hayır diyebilir.

"Üretmeden-çalışmadan kazanmak, kapitalizmin günümüz insanına sunduğu alternatif" demiştim mektubumun başlarında. Kapitalistlerin elinde biriken muazzam sermaye fazlası yatırıma ve üretim süreçlerine akıtılmıyor artık. Paranın kendisi para kazanmanın en önemli aracı haline geldi.

Dünyaya egemen olan dolar banknotları ve hisse senedi denilen kağıtlar dolaşıp duruyor piyasada. Üretici insan sayısı hızla azalıyorken, sayıları hızla artan bir borsacılar kitlesi sürüyor. Ve insani hiç bir değer üretmeyen bu asalaklar sürüsü de mali sermaye sahipleriyle birlikte biniyorlar üretici kitlenin sırtına.

Ve kapitalizm, yaşam zorluğu çeken insana "buyurun, siz de borsaya" diye, güya çözüm sunuyor. Üretim denen insani eylem azaldıkça ve durdukça, hergün kabaran insan nüfusunu tonlarca para ve değerli kağıt balyaları nasıl doyurabilir? İşte tam bu noktada kapitalizm, insanı insan kılan en temel özellikten, düşünme özelliğinden soyutlamaya yöneldi. Geçmişi-geleceği ve çevresiyle ilişkisini koparmış, düşünmeyen, sadece kendine sunulan tarzda yaşamakla yetinen bir canlıya dönüştürmeye çalışıyor insanı. Kapitalizm başarılı oldukça bu yönde, insanımız kendine öyle bir yabancılaşıyorki, unutuyor insan denen saygın bir varlık olduğunu.

Sevgili Gürsel ve Cemal yoldaşım,

Bir kısım örneğini sıraladığım kapitalizme dair bu gerçekler sonuçlarıyla birlikte artık sokaktaki sıradan insanın bile anlamaya başladığı bir çıkışsızlığın açık göstergeleri halini aldı. Sizinle birlikte yaşadığımız günlerde bu gerçekler bu kadar çıplak değildi. Emperyalist kapitalist blokun sosyalist blokla yarış halinde oluşu ve iki blok arasında süren soğuk savaş fırtınasıyla gölgelenebiliyordu bu gerçekler. Çekildi örtü ve çıktı gerçeğin çıplaklığı meydana.

Bir şeyi çok açık ve kesin olarak görüyorum yoldaşlarım: Bu insanlık, gerçekten iflas etmiş, artık kendi düzleminde hiçbir çıkış yolu bulamayan ve insanın içini boşaltıp mumyaya dönüştürmeye yönelmiş olan kapitalizmle uzun süre gidemez! Biter bu iş!.. Ya kendi neslinin sonunu getirir insanlık, ya da bir çıkış yolu bularak gelişmenin sınırsızlığında yüceltir kendisini yeniden! İşte bunu kesin olarak biliyorum. Sizinle hemfikir olduğumuza da yürekten inanıyorum.

Ama bir şeyi daha biliyorum sevgili yoldaşlarım: Tarih kendiliğinden ilerlemedi şimdiye kadar!.. Bir takım "yüce ruhlar"ca otomasyona bağlanmış değil insanlığın gelişimi... Şimdi de kendiliğinden ilerlemeyecek tarih... Hep parlak ışıklarıyla dünyayı aydınlatan, toplumların gelişme doğrultusunda

ilerleyeceği aydınlık güzergâhlar oluşturan güneşe ihtiyaç duyuldu. Şimdi de öyle!.. Tarihin istense de istenmese de kendiliğinden ilerleme yönünde devam edeceğini söylemek ve beklemek basiretsizliğinde değilim. Böyle olmadı şimdiye kadar ve bundan sonra da böyle olmayacak. İnsanaklı çokca kere yaptığı gibi bir kere daha toplumların önünde aydınlatılmış güzergâhlar oluşturmak zorundadır.

Tam bu noktada, sizlerin saygın anısı devreye giriyor ve böylesine çaplı bir rolü üstlenmesi ve hakkıyla yerine getirmesi gereken akıl akıl sahibinin biz komünistler olduğunu, olması gerektiğini düşünüp-benimsememizi ivmelendiriyor. Evet! Bu rolü bizden bekliyor insanlık ve bu görevi bize veriyor tarih!..

Bu görevi başarmanın yolu, bir yanıyla büyük düşünmek, çaplı sorunlara kafa yormak ve devasa projeler ortaya koymaktan; bunun yanısıra da her şeye rağmen süren günlük yaşam üzerinde, toplumların günlük yaşamları üzerinde etkide bulunmaktan ve ona göre davranmaktan geçiyor. Günlük süreç üzerinde etki yaratmayan, günlük süreçlerden kopuk üretilen hiçbir proje, ne kadar parlak olursa olsun ilerletici olmuyor çünkü. O nedenle; tarihsel düşünmek, bugün o tarihin geniş perspektifinden, tarihin penceresinden bakmak, ama, günü de bütün detaylarıyla yaşamak gerekiyor; mücadele düzleminde...

Biliyorum ki o komacaman bina projeleri bile temele dökülen bir kürek harç ve duvarına konulan küçük bir tuğla sayesinde yükselip bina oluyor. Tarihin bize yüklediği o çaplı görevi ancak böyle bütünlüklü bir yaklaşım ve davranışla yerine getirecek bir görev olarak algılıyorum.

Tıkanan kapitalist uygarlığa alternatif bir uygarlık düzeyi yaratmaktadır tarihsel görevimiz. Ve bu düzeyde ortaya konulacak alternatifler aydınlık güzergahlar oluşturabilir ve yeni atılımlara sevkedebiliriz toplumları. Eğer deneyimlerimizde başarılı olmamışsak bugüne gelene kadar ve yıkılmışsa kalelerimiz, nedenini en başta burada aramak gerekiyor. Sizinle birlikte olduğmuz dönemde varlığıyla bile bize güven veren sosyalist kalelerin gerçekte kapitalist uygurlık düzeyini köklü bir şekilde aşamadıklarını; kapitalist uygarlığın ürettiği çoğu model ve teknolojileri, araç ve yöntemleri farklı biçimde de olsa kullanmaya mahkum kaldıklarını; emperyalist kapitalizmle büyük bir yarışı yine onların kulvarlarında sürdürmek zorunda kaldıklarını ve yıkımlarının da esas olarak böyle bir temelden kaynaklandığını artık anlamak zor değil.

Eğer, yepyeni bir medeniyet düzeyi, yepyeni insan ilişkileri vaddetmişsek insanlığa ve sonuçta da alternatifi olduğumuz uygarlıktan köklü bir kopuşu gerçekleştirememişsek, ayağa kaldırdığımız insan kitlelerinin hayal kırıklığı yaşaması ve tüketilerek aşılmış medeniyetlere 'alternatifmiş' gibi ricat etmeleri doğal değil mi? Sizinle birlikteyken küçümsediğimiz ve toplumun gözünde de iyice değersizleşmiş olan sofu-molla takımı ve alevi dedeleri tayfası yeniden itibar kazanıyorsa, bundandır işte... Kapitalist medeniyetteki bitişi bütün uygarlık görüyor; iliklerinde hissediyor bu korkunç çürümeyi. Yeniyi göremeyince de içgüdüsel bir yönelimle, yaşanmış ve aşılmış çağdışı medeniyetlere, değerlere dikiyorlar gözlerini...

Duyuyorum, "öyleyse ne duruyorsunuz?! Misyonerler gibi çıkın yola ve çöken bir uygarlığın alternatif arayışını o insan kitleleriyle günlük yaşamın içinde birlikte arayın ve yaratın adım adım" dediğinizi... Duyuyorum ve ben de başka bir yol olmadığını biliyorum sizin gibi...

İdeallerden sözeder, iktidar olmak kararlılığıyla kendimizi kurar ve gerisini de "iktidar sonrasına" bırakırdık yapacaklarımızın... Bu söylemi öylesine ileriye vardırdık ki yoldaşlarım; öylesine ileri bir noktaya götürdük ki; adeta, herşeyi çözecek 'sihirli değnek' oldu iktidar oluş gözümüzde. Örgütlenme anlayışlarımızı, mücadele yöntemlerimizi, kullandığımız araç türlerini esas olarak "iktidarı ele geçirmek"ten ibaret bir hedefe bağladık durduk.

Ve zayıflattık böylece, idealler uğrundaki toplumsal etkinlik perspektiflerimizi. İktidarın zaptedilmesi gibi zorunlu tarihi görevi ve "kendi iktidarımızı kurmak" gibi bir konumlanışı ideallerimizi gölgeleyebilecek bir biçimde amaçlaştırdık.

Unutmamış bile olsak, tali plana düşürdük ele geçirelecek ya da geçirilmiş bir iktidarın araç olduğunu. İktidar sorununa hakettiğinden fazla vurgu yapmamız, ideallerimiz yönünde düşünce üretme bakımından çapsızlaştırdı bizi... Kaybettiğimiz kaleler anlamındaki sosyalist iktidarların yıkımı bunları düşündürebiliyor artık.

İnsanı geliştirip ilerletme fikrinin odağına oturtuyoruz düşünce sistemimizi. Eski güçlü komünistler de böyle yapmıyorlar mıydı?! Ama yetmiyor böyle düşünmek; biliyorum. Davranışlarda da göstermek gerekiyor bunu.

Örgütlenme-mücadele-eylem bazında, hiçbir şekilciliğe düşmeden, kendimizi kısırlaştırıcı sınırlamalara hapsetmeden, insanın, kitleler halindeki insanın, insan olarak düşünce ve davranışta büyümesine gelişmesine hizmet edecek tarzlar üretmek ve uygulamak

ihtiyacı gün gibi ortada. Amaç insanı geliştirmek ve gelişkin insanın tarihi ilerletmesini sağlamaksa, kullanacağımız her yöntem ve aracın buna uygun olması gerekmez mi? Aksi halde komünistler, devrimciler olarak kendimizi, sınıfın, kitlelerin yerine koyup 'kahraman'lar olarak algılamaz mıyız? Kendisini sınıf ya da toplumlar adına tarih yaratacak kahramanlar olarak gören ve ona göre davranan hiçbir devrimci parti-örgüt-hareket başarılı olamadı gerçekte. "Başarı"dan anladığımız "iktidar olmak"tan, her ne biçimde olursa olsun 'iktidar gücü' haline gelmekten ibaret değilse tabi!..

İşte böyle Sevgili Cemal ve Sevgili Gürsel,

Aynen böyle düşünüyorum işte!.. Ve davranışlarımı da bu düşünüş tarzına uygun olarak yeniden biçimlendirmeye çalışıyorum. Şu ya da bu biçimde, şu ya da bu düzlemde beni basitleşmekle yüzyüze getirebilecek olan her davranış ve tutumdan süratle koparmaya çalışıyorum kendimi. Ve böyle düşününce, insan olarak gelişmenin uçsuz-bucaksızlığı açılıyor önümde bütün netliğiyle... Böyle düşünüyorken, sizin kadar değil elbet, ama yine de bir insan olarak büyütüyorum kendimi. Ve aklımda devleşiyorum, hiç olmazsa kendi gözümde!..

Marksizm-Leninizm bilimi; biz komünistlere böylesine bir gelişme, büyüme, devleşme için gerekli ve yeterli bir bilimsel zemin sunuyor kesinlikle. Üstelik, yaşanmış onca deneyimin zengin dersleriyle birlikte... Bütün sorun o bilimi anlayıp-kavramak bizim açımızdan. Ve anlayıp-kavramanın, aynı zamanda ve esas olarak ezberle değil, yeniden ve yeniden üretmek anlamına geldiğini bilerek...

Anlatabildim mi az-çok kendimi size?..

Sizi ve sizin şahsınızda tüm şehitlerimizi, Sağmalcılar cezaevindeki tutsak TKEP'li yoldaşlarınız adına saygıyla selamlıyor; sizi anmak için biraraya gelmiş yoldaşları-dostları da sevgi ve coşkuyla selamlıyorum.Bizimlesiniz, Bizimle Olacaksınız!

Metin Göktepe yaşıyor

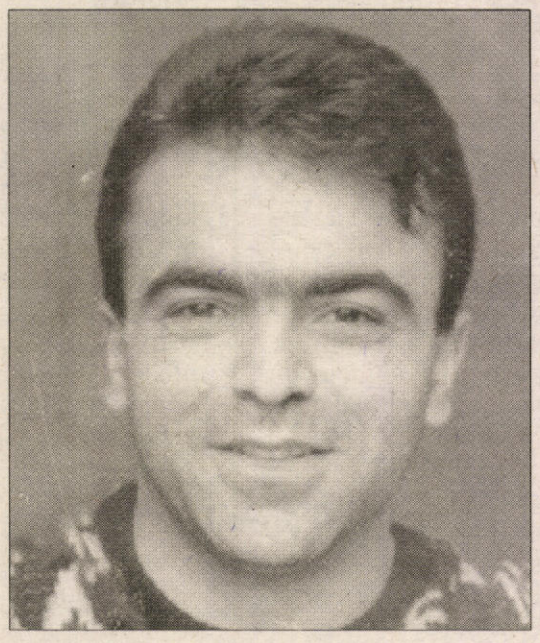

Metin Göktepe...

8 Ocak 1995 günü cezaevlerinde meydana gelen vahşetleri görüntülemeye çalışan Evrensel Gazetesi muhabiri; arkadaşımız Metin Göktepe, faşist rejimin katil polisleri tarafından acımazısca katledildi!

Rêheval emekçileri

Yoldaş Lenin'i anıyoruz

Rêbere komünist ê civanen Kurd! Em te sılav dıkın!

Rêheval Lenin. Aramızda ayrılışının (!) 71. yılına girdik. Bu yıllarda nelerin nasıl geliştiğini anlatmaya gerek görmüyoruz. Çünkü, diyalektik materyalizmi pratiğe uyarlayan Sen, öngörünle daha o zaman bile şimdi nelerin gelişeceğini bize haber vermiştin. Çünkü, kapitalist-emperyalist sistemi tahlil eden Sen, bu kahrolası düzenin halklar üzerinde nasıl da bir karabasan gibi çullandığını ve alçak burjuva sınıfının ne tür entrika ve iğrenç yollara başvuracağını bize o zaman öğretmiştin! Çünkü, bilimsel sosyalizmi ve Bolşevik Parti anlayışını oluşturan sen, daha o zaman reformistlerin, oportünistlerin ve sekter anlayışların sosyalizm mücadelesini nasıl baltalamaya çalıştıklarını gördün ve bugünlere ışık tuttun. Çünkü sen ulusların kaderlerini tayin etme hakkının ne demek olduğunu yaşayarak bize dersler çıkardın. Çünkü sen, komünist bir kişilik ve devrimci bir kadro nasıl olmalıdırı kendi yaşamında ortaya koydun. Enternasyonalizmi, halkların kardeşliğini ve yarınların güzel dünyasını yaratmanın yollarını sen bize salık verdin!

Elbetteki 71 yıl geçmiş olmasına rağmen hiçbirşey değişmemiş değil tabi ki. Marks'ın dediğibi "değişmeyen tek şey değişimdir"ilkesiyle süreç işliyor. Ama yoldaş Lenin, anlıyacağın değişmeler senin öngördüğün biçimde işliyor.

Biz ülkemiz komünizan gençleri, süreci ve olayları bilimsel bir bakışla gördükçe senin öğretine ve yarattığın yüce değerlere daha sıkı sarılıyor, sosyalizm yolunda bileniyoruz. Harcın değildi barışık yaşamak dünyayla. Kaygısızlık değildi senin harcın.

Biz Kürdistan koünizan gençliği olarak devrim andı içiyoruzki yoldaş bizim de harcımız olmayacak kaygısızlık!..

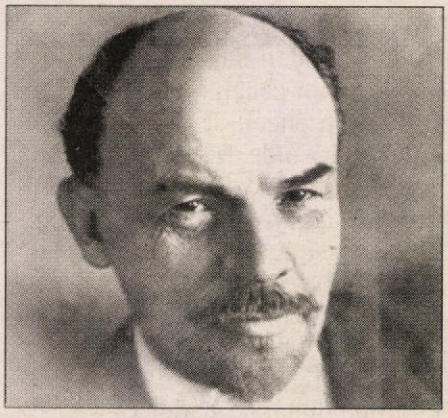

Vladimir İliç Ulyanov LENİN

Otobiyografisi

Diyalektik materyalist dünya görüşünün Marks ve Engels'ten sonra devam ettiricisi ve marksizmin teori ve pratiğini bütünlüklü hayata uyarlayan praktist. Sovyet proletaryasının ve enternasyonalin lideri. Sibirsk'te (1870) doğdu. 1887'de liseyi bitirdi. Kazan üniversitesi hukuk fakültesinde okudu. Üniversitede çarlığa karşı mücadeledeki aktifliğinden dolayı Kokuşkino'ya sürüldü ve tutuklandı. Dışardan Petersburg Üniversitesi'ni bitirdi. 1889-1893 yılları arasında marksizmi derinlemesine inceledi. Ve marksist oldu. Aynı yıl Samara'daki marksist çevreyi organize etti. 1893'te Petersburg'a gelerek marksistlerin lideri oldu. İşçiler arasında marksizmi etkin bir şekilde propaganda etti. 1894'ten sonra ilk eseriyle marksizmi teorik olarak güçlendirdi.

Aktif çalışmalarından dolayı Çarlık Rusyası birçok defa tutukladı ve Sibirya'ya sürgün edildi.1900'de yurtdışına çıkarak Rusya'da işçiler arasında geniş biçimde dağıtılan Iskra gazetesini kurdu.

Reformistlere ve oportinistlere karşı bolşevik tarzdan ödün vermeden amansız bir mücadele verdi. 1905, Şubat 1917 devrimlerinde büyük bir rol oynadı. Ve Ekim1917 Sosyalist Devrimi'nin önderliğini yaparak marksizmi yaşamda somutladı.

Marks'ın kapitalini geliştirerek kapitalizmin en yüksek aşaması olan eperyalizmi tahlil etti. Proletarya partisi doktirinini geliştirdi. Sosyalist devrimlerin bütün ülkelerde birden değil tek tek ülkelerde gerçekleşeceğini pratikte gösterdi.

Eserlerinde idealizme ve kimi burjuva fikirlerini bilimsel temelde çürütmüş ve diyalektik materyalizme felsefe alanında büyük katkılar sundu. 1917'den ölüm tarihi olan 24 Aralık 1924'de kadar Sovyetler Birliği'nde devlet başkanlığı yaptı.

Gençliğin örgütlenme sorunu

İLHAN KASPAR

Sınıflı toplumlarda, temel sınıflar arasında süre gelen mücadele, iktidar olma, her türlü zenginlikleri kendi sınıfının hizmetine sunma, geleceği ele geçirme amacı taşıdığı bilinmektedir. Bu genel sosyolojik olgu üzerinde şekillenen toplumsal süreç beraberinde bir dizi ekonomik-sosyal ve politik ilişkiler doğurmaktadır.

Günümüz kapitalist toplumlarda süregelen sınıf mücadelesi de, bu genel doğru üzerinde şekillenmkte ve toplumun tüm ezilen sınıf ve katmanları gibi, gençlik üzerinde de bazı sonuçlar doğurmaktadır. Gençlik üzerinde yapılan tüm hesaplar ve izlenen politikalar tesadüfi olmayıp, tamamen toplumsal diyalektiğin temel sonucu, objektif bir olgu niteliğindedir. Kapitalist toplumun temel sınıfları olan burjuvazi ve proletarya iktidar olma ve geleceği ele geçirme kavgasında, gelecek anlamına gelen gençliğe bu nedenle büyük önem vermekte ve kendi saflarında örgütlemeye azami çaba sarfetmektedir.

Peki nedir gençliği sınıflar mücadelesinde bu denli önemli kılan şey?

Gençlik hangi sınıftan yana tavır almalıdır? Gençliğin ideolojik duruşu ne olmalı? Örgütsel yapısı ve görevleri nelerdir?... şeklinde uzayıp giden bu sorunlara karşı gençliğin tutumu ne olmalıdır. Dünyada ve ülkemizde yaşanan ideolojik-politik ve örgütsel belirsizlik sürecinde bu tür sorulara ülkemiz gençliğinin somut ve doğru yanıtlar vermesi, geleceği kazanması açısından yaşamsal öneme sahiptir.

Ülkemiz gençliğinin durumu

Yukarıda belirttiğimiz sınıflararası toplumsal ilişkinin doğal bir sonucu olarak T.C burjuvazisi de kapitalizmin tüm doğal karakteristik özelliklerini sergileyerek, daha fazla kâr yasası üzerine şekillenerek toplumsal ilişkileri belirlemektedir. Temeli, ücretli kölelik sistemine dayanan burjuvazi, ulusumuzun tüm kaynaklarını talana yönelirken, bundan da en fazla etkilenen kesimin gençlik olduğu açıktır. Bu durum öncelikle, toplumsal kesitler içerisinde fizyolojik olarak, gençliğin emek gücünün canlılığı, dinamikliği, yoğunluğu ve niteliğinin yanı sıra, geleceği kazanmada gençliğin yegâne güç olmasından kaynaklanmaktadır. Bunu iyi bilen burjuvazi de ülkemiz işçi-emekçi ve öğrenci gençliğini 70 yıldır baskı altında tutarak maddi ve manevi yıkıma sürüklüyor.

Üretim alanında, ekonomik-sosyal-politik her türlü haklardan yoksun bırakılan işçi gençlik, kapitalizmin azgın sömürüsüne tabi tutularak, körpe emeği pervasızca sömürülmektedir. Özellikle küçük çaplı üretim alanlarında sosyal güvenceden yoksun, sendikasız, asgari ücretle sağlıksız koşullarda çalıştırmaları işçi gençliğin yaşamını daha dayanılmaz kılıyor. Son dönemlerde gündeme gelen özelleştirme furyası ile işsizliğin muazzam artış göstermesi işsizler ordusuna her geçen gün sayıları milyonlarla ifade edilen diplomalı işsiz gencin eklenmesi, gençliğin bir diğer önemli sorununu teşkil etmektedir.

Emekçi-köylü gençliğin ise, kapitalist üretim ilişikisinin gelişmesi tarımsal teknolojik üretim araçlarının yoğunlaşması karşısında üretimde tamamen dışlanması sonucunu doğuruyor. Buna T.C devletinin ülkemizin kırsal alanını ulusal direnişi kırmak için boşaltmaya yönelik yürüttüğü yakma-yıkma ve göçertme politikasının eklenmesiyle Türkiye metropollerine göçeden emekçi köylü gençliği daha vahim sorunlarla yüzyüze kalmaktadır. Sistemin terör ve katliamlarından dolayı ekonomik-sosyal-kültürel hak ve olanaklardan yoksun olması onu daha büyük bir yıkıma uğratıyor.

Eğitim sisteminin akademik-demokratik-bilimsel içerikten yoksun olması, eğitimin tamamen günümüz kapitalist sınıfın üretim arzına göre düzenlenmesi, eğitimde eşitliğin her geçen gün emekçiler aleyhine bozulması eğitimin özelleştirilerek paralı hale getirilmesi ile birlikte, eğitim hakkının parası olana tanınması gibi bir dizi sonuçlar, öğrenci gençliğin üzerinde dayanılmaz baskılar oluşturmakta, Kürdistan gençliğinin okuma hakkı gaspedilmektedir. Buna karşı direnen, öğrenci gençliğin en demokratik tepkisine ise; resmi ve sivil faşist çetelerce karşılık verilip öğrenci gençlik yıkıma uğratılmaktadır.

Kürdistanlı genç kadınlar ise ucuz emek pazarının temel gücünü oluşturmalarının yanısıra, kapitalist kültürün sonucu olarak toplumsal yaşamın tüm alanında cinsiyeti istismar edilerek cins ayrımcılığına uğratılmakta, artan oranda bir meta gibi pazarlanarak -fahişeliğin, kadın ticaretinin çirkef batağına itilerek- onur ve haysiyeti ayaklar altına alınmaktadır.

Ekonomik planda amansız bir sömürüye tabi tutularak geleceği

karartılan gençliğin, emperyalist-kapitalist sermayenin yozlaşmış, gerici, ideolojik, ahlâki ve kültürel saldırılarına da uğrayarak kişiliksizleştirilmiş her türlü insani değerlerden soyutlanmış bir gençlik yaratılması hedeflenmektedir. Yozlaşmış, her türlü ileri değerlerden uzak bir gençlik yaratılması için T.C devleti her türlü aracı devreye sokarak, devasa boyutlarda paralar harcayarak ne gerekiyorsa yapmaktadır.

Sistemin toplumsal yıkımından en çok etkilenen Kürdistan gençliği T.C'nin ulusal baskısından en çok nasibini alan kesimdir. Her türlü ulusal demokratik haklardan yoksun gençlik kendi ana dilini dahi konuşamamakta, ulusal kültür değerlerine sahip çıkarak geliştirememektedir. Salt Kürt olduğu için bütün alanlarda faşist baskıya uğramaktadır. Ulusal demokratik haklarını elde etmeye, kendini, ulusal kimliğiyle ifade etmeye çalışan Kürt gençliği faşist T.C devletinin en barbar yöntemleri ile katledilmekte.

Faili devlet cinayetlerine, yargısız infazlara, gözaltı kayıplarına uğramakta en iyi ihtimal işkence tezgahlarından geçirilerek zindanlara tıkılmaktadır. Ekonomik-sosyal ve kültürel alanda gençliğin böylesi yoğun bir baskı cenderesine alınarak kapitalizmin vahşi sömürüsüne tabi tutulmasının yanısıra halkımızın 15 yıldır yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşımında da sistem her türlü faşist terörünü gençlik üzerinde estiriyor.

Ekonomik sömürü çarkından arta kalan her iki ulus gençliğini de milliyetçi-faşist-dinci-şoven ideolojiyle bombardımana tutarak, çeşitli yöntemlerle silahlandırıp emekçi gençliği birbirine kırdırmaktadır. 15 yıldır halkımızın ulusal demokratik istemlerini kan ve barutla yoketmeye çalışan T.C bugüne kadar 30 bini aşkın emekçi Türk ve Kürt evladının ölümüne yolaçmıştır. En ufak demokratik muhalefete, hak arama kavgasına işkence-katliam-yargısız infaz toplu göçertme ile yanıt veren iktidar, hayasızca insan hakları, demokratikleşme v.b hamasi nutuklar atarak gençliğin dostu olduğunu söylemektedir.

T. Çiller'in 'ana' edebiyatı, S. Demirel'in 'baba' nutukları Sabancı ve Koç'un gençliğe övgüler dizmesinin yalan ve demogojiden ibaret olduğu, 24 Aralık erken genel seçimlerinde seçmen yaşının 18'e indirilmesi, medya ekranlarında gençliğe şirin gözükmek için her türlü şaklabanlığı yapan düzen partilerinin tümünün, gençliğin dinamik ve üretken potansiyelini kapitalist sömürü ve iğrenç savaş çıkarlarında kullanmaya yönelik olduğu, yukarıda özetle belirtmeye çalıştığımız gençliğin bugünkü durumundan açık olarak anlaşılmaktadır.

Gelecek anlamına gelen gençliği, iğrenç çıkarları için kendi saflarına kazanmak, daha azgın bir sömürüye ve teröre uğratmak istedikleri gün gibi ortadadır.

Sistemin içine düştüğü ekonomik-sosyal ve politik kriz karşısında belirttiğimiz sorunları giderek ağırlaştırıyor. Savaş naraları atarak gençliği bir avuç para militarizminin çıkarları uğruna imha noktasına doğru sürüklüyor.

Ancak 15 yıldır ulusal onurunu korumaya çalışan gençlik ve giderek artan oranda gelişen devrimci-sosyalist gençlik kavgası; işbirlikçi, tekelci sermaye ve devletin korkulu rüyası olmaya devam ediyor.

Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci-komünist gençlik hareketi kitleselleşerek sistemin zulüm kalelerinde ciddi gedikler açmaktadır. Son dönemde gençlik üzerindeki askeri-polisiye ve faşist çetelerin saldırılarını tırmandırması bu gelişmelerden kaynaklanmaktadır. Siyasi iktidar, bir türlü bastırılamayan her geçen gün sistemi daha büyük çıkmazlara iten ulusal muhalefet, işçi-emekçi sınıfların artan toplumsal muhalefeti ve gelişen gençlik hareketi karşısında çaresizlik içinde çırpınıyor.

Trilyonları aşan savaş bütçesinin her geçen gün daha da büyümesi Sabancı'dan-Koç'a tüm sermaye çevrelerini kara kara düşündürmekte. ulusal ve toplumsal muhalefetin engel tanımaz seli karşısında tam bir panik yaşanmaktadır.

Mevcut kapitalist sistemin, ülkenin biriken sorunlarını, gençliğin yüz yüze bulunduğu sıkıntılara çözüm getiremeyeceği tüm gençliğin ortak kanısıdır. T.C devleti, adım adım tükenişe doğru ilerlerken gençliği de sürüklediği, tartışmasız kabül gören ortak yaklaşımdır.

Ne var ki artan kapitalist bunalım devletin halkımız gençliği üzerinde uyguladığı sömürü, baskı ve katliamlara son verip, eşit-özgür-demokratik, baskı ve sömürüsüz geleceğin kazanılmasında gençliğin izleyeceği temel siyasi ve politik çizgi kendini daha üst boyutta ifadelendirecek örgütsel anlayış ve yaklaşımlara bu denli somut yanıtlar verebildiği söylenemez.

Diğer bir deyimle, içinde debelendiği sorunların güdüsü ile karşı olduğu mevcut sistemin yokedilmesini siyasi ve örgütsel olarak formülè edememekte, bu noktada ciddi bir belirsizlik içerisindedir.

Konunun kapsamı itibarıyle bir yazıda tüm bu sorunlara doyurucu yanıtlar verilebilmenin güçlüğünü dikkate alarak, gençliği mevcut kapitalist sistem karşısında güçlü kılacak, kendine reva görülen baskı ve sömürüye son verecek olan tek

ve yegane toplumsal sistem olan sosyalizme taşıyacak örgütlenme biçimi üzerinde yoğunlaşarak, gençlik nasıl örgütlenmeli sorununa ilişkin ana hatlarıyla temel yaklaşımlarımızı sunacağız.

Ülkemizde gençlik üzerine çok şey yazılıp söylenmesine rağmen, pek az çevre örgütlenme üzerine bir takım görüşler ileri sunmuş, çoğunlukla görüş belirlemiyerek, bilimsel olmayan yüzeysel yaklaşımlarla gençlik örgütlenmesini ele almıştır. Bu da gençliğin kendini bilimsel ifade ederek ulusal ve toplumsal kavgada daha etkin ve güçlü yeralmasını olanaklı kılmıştır.

Gençlik saflarındaki o belirsizlik, muğlaklık ve geri olma durumu bugüne kadar sürerek halkımızın ulusal özgürlük kavgası, işçi ve emekçilerin sosyalizm mücadelesi önemli bir güçten, üretken, dinamik, yaratıcı bir potansiyel barındıran gençlik gücünden yoksun kalmıştır.

Her ne kadar Kürdistan gençliği yaklaşık 15 yıldır ulusal özgürlük kavgasını başarı ile omuzlayarak, nice bedeller ödeyip ulusal özgürlük ateşini tüm sistemi yakacak ölçüde harlaştırmış ise de bu gençliğin bilimsel olarak yanıtlaması gereken ideolojik-politik ve örgütsel duruşunun nasıl olması gerekir ihtiyacını ortadan kaldırmamaktadır.

Aksine, ulusal ve toplumsal mücadele boyutlandıkça, dünya ölçeğinde halkların lehine hareketlenmeler arttıkça, emperyalist-kapitalist sistemlerin krizi derinleştikçe, gençliğin ideolojik ve örgütsel sorununa bilimsel yaklaşımlar sunma ihtiyacı artmaktadır.

Nedir gençlik? Gençlik kurtuluşu için hangi sınıfın yanında yer almalı? İdeolojik-politik duruşu ne olmalıdır? Kendini nasıl bir örgüt ile ifade etmelidir?... vb. öncelikle tüm bu sorulara verilecek yanıt, Marksist-Leninist ideoloji ve bilimsel sosyalizmdir.

Kürdistan gençliği Marksizmin ve Leninizmin ideolojik silahı ile donanarak, proletaryanın yanında saf tuturak sosyalizmin kavgasına cesaret ve kararlılıkla uzlaşmaz, devrimci mücadeleye atılarak çıkış bulacaktır.

Gençlik örgütlenmesinde komsomol

Kapitalist toplumlarda burjuvazi ile proletarya arasında süre gelen mücadelede, geleceğin gençlerin elinde olması, sınıf savaşımında sonucu tayin/belirleyici bir güce sahip olması, sınıflar açısından gençliğin önemini arttırmaktadır. Bu nedenle kapitalizmin iki temel karşıt sınıfı olan burjuvazi ile proletarya, gençliği kendi saflarına kazanmak bakımından büyük çaba harcarlar. Bu savaşımda gençliğin kazanılması özellikle proletarya açısından büyük önem taşımaktadır. Gençliğin proletarya tarafından kazanılması, hem burjuvazinin alt edilerek kapitalist sömürü düzenine son verilmesinde, hem de sosyalizmin kuruluşu kuramsallaştırılması açısından önemli bir potansiyeli ifade etmektedir.

Gençliğin de kapitalizmin vahşi sömürü talanından kurtuluşunun yegâne yolunun proletaryanın yolu olduğunu bildiğinden çoğunlukla ve yaygın olarak kendisine gelecek sağlamaktan tamamen uzak olan burjuvaziye karşın; proletaryanın temel müttefiği olarak komünist partinin önderliğinde ve onun saflarında kavgaya militanca atılmıştır. Bu kavgaya atılış, proletaryanın yanında saf tutma olgusu, çeşitli şekiller alarak gençlik örgütlenmesinde önemli zenginlikler oluşturmaktadır.

Yüz yılımızın başlangıcında 'ucuz, taze ve dinamik emek gücü' anlamına gelen gençlik, günümüz sanayi teknolojisinin muazzam boyutlarda gelişmesi, insan beyninebilgi birikimine duyulan ihtiyaç, gençliğin üretken beyin gücüne duyulan talebi de beraberinde arttırmıştır. 1900'lü yıllarda genç, dinamik işgücü nedeniyle egemen sınıfların 'ilgi'sine mazhar olmuş, 2000'li yıllara yaklaşıldığı bu günlerde, bilgi ve beyin emeğine duyulan yoğun ihtiyaç nedeniyle sermayenin en çok ilgi odağında olmasına yol açmaktadır. Sermaye ve onun siyasal partilerinin karanlık bir gelecek sunarak gençliği kazanmaya çalışırken, proletarya ve onun devrimci partisi olan komünist partiler de, güzel yarınları, gelecekleri olan gençlikle birlikte örgütlenmeye çağırır.

Lenin gençliğin yapısal özelliklerini dahice ortaya koyarak onun toplumsal olaylara, siyasal mücadeleye ve sosyalizme cesur ve militanca yaklaştığını, eski kuşaklardan sorunları daha farklı ele aldığınını altını çizerek, gençliğin bilimsel-sosyalist partilerin dışında, proletaryanın yolunda örgütlenmesinin önem ve zorunluluğuna işaret ederek ısrarla savunmuştur.

Birçok ülkedeki sosyalist gençlik örgütlenmelerinin kimi bir takım farklı özellikler taşıması, farklı süreçlerden geçmesi ve farklı içerik ve hedeflere sahip olması bulunduğu ülkenin sosyal ve politik koşullarının özgünlüğünden kaynaklanmaktadır. Kürdistan gençliği de ülkemizin sosyal-politik-ekonomik ve ulusal özgürlüğünü yansıtan gençlik örgütlenmesine yönelerek kendi örgütlenmesini yaratmıştır.

Günümüze kadar sarkan ve ülkemizde de hergeçen gün gelişerek toplumsal mücadelede gençliğin temel örgütü düzeyine yükselen komünist gençlik örgütü evrensel bir niteliktedir. Bu örgüt biçimi bi-

limsel sosyalist litaretürde 'KOMSOMOL' olarak ifade edilmektedir.

Komsomol, gençliğin bütün örgütsel biçimlerinden ayrılan, emekçi ezilen gençliğin, komünist gençliğin temel örgütüdür. Komünist gençliğin temel örgütü olarak tanımlanan komsomol tipi örgütlenmelerde herşeyden önce gençliğin sınıf karakterli siyasi örgütüdür. Bu açıdan bakıldığında Kürdistan gençliğinin sınıf nitelikli örgütü komsomolun temel prensipleri üzerinde duralım.

Ulusal özgünlüğü olan bağımsız bir örgüttür

Kürdistan komsomolu ulusal gerçekliğinden ve kendi ulusal-politik somutluğundan kalkış yaparak örgütlenmiştir. Bu durum herşeyden önce tarihi bir sorumluluktur. Dili-kültürü, ulusal demokratik bütün hakları gaspedilerek, bir başka ulusun egemenliği altında zorla tutulan ulusumuzun kanı-canı pahasına giriştiği ulusal özgürlük kavgasında etkin bir misyon üstlenmeyen gençliğin toplumsal hak ve istemleri elde etmesi düşünülemez. Her onurlu halk gibi, halkımızda ulusal özgürlüğünü kazanarak özgür uluslar ailesinin onurlu bir neferi olma hakkına sahiptir.

Yüzyılların özlemi olan bu hakkın kazanılması eşit, onurlu bir halk olması tarihsel önemdedir. Doğrudan doğruya kendi ulusal kimliği ile örgütlenen Kürdistan komsomolu, acil ve ertelenmez bir hak olan ulusal özgürlük kavgasında kendi politik mücadelesinin üzerinde şekillenmektedir. Bu yönüyle Kürdistan komsomolu ulusal nitelikli bir gençlik örgütüdür.

Komsomol, bu tarihi hakkın kazanılmasını şiddetle savunurken, taleplerini salt ulusal demokratik istemlerle sınırlamamaktadır.

Çünkü; çağımızın temel sorununun sınıf sorunu olduğunu, temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olduğunu ısrarla vurgularken, ulusal baskının kaynağında tekelci kapitalist sistemin yattığını bilmektedir. Bu nedenle mücadelesinin odağına tekelci kapitalist sistemi koymakta, ulusal ve sınıfsal mücadeleyi bütünlüklü ve tek bir süreç olarak görmektedir.

Diğer bir deyimle ulusal zeminden kalkış yaparak, genele ulaşmayı hedeflemektedir.

Doğal olarak, sınıf karakterine sahip olan komsomol, Marksist-Leninist bir sınıf örgütüdür de. Bu onun ulusal karakterinin yanında evrensel bir karakter de yüklemektedir. Bu yönü ezen ve ezilen ulusların ve azınlıkların gençliğine karşı da sorumlu kılması nedeniyle tüm ulus ve ulusal azınlıkların birleşik örgütüdür.

Türkiye komünist gençliği ile anti-kapitalist, anti-faşist ve her türlü milliyetçi, soven, gericiliğe karşı eşit, demokratik mücadele birliğini öngörerek, sisteme karşı sosyalizm kavgasında ve her türlü ulusal toplumsal demokratik mücadelede Türkiye devrimci sosyalist gençliği ile kalıcı birliktelikler hedeflemekte, sosyalizmin zaferini her iki ulus gençliğiyle kazanmayı amaçlamaktadır.

Bunun için Türkiye devrimci gençliğinin, milliyetçi, şoven, resmi ideolojiye karşı halkların eşitliği ve kardeşliği temelinde alınacak sınıf tavrına büyük önem vermekte, bu tavrı birlik ve kardeşlikte temel bir koşul olarak değerlendirmektedir.

Komsomol, örgütsel olarak bağımsızdır

Bugüne kadar iki ulus gençliğinin demokratik haklarını, siyasal-politik hedeflerini, sınıf bakış açısıyla ele alan komsomol bunu daha üst boyuta taşıyarak Kürt ve Türk emekçi gençliğinin birleşik örgütü olarak daha da geliştirecektir.

Gençliğin, üretim ilişkisi karşısındaki durumunun bir sınıfa tekabül etmemesi, farklı sınıf ve katmanların belirli yaş grubunu yansıtan bir ara katman niteliğinde olması, sınıf olarak tanımlanmasını olanaklı kılmadığı gibi, politik parti düzeyinde de kendini örgütleyemez. Ancak temel sınıfların politik partilerinde örgütlenir. Peki bu örgütlenme, kendini ifade etme biçimi nedir? Her sınıf ve siyasi yapı bu soruna ayrı ayrı cevaplar vermekte, gençliğe bu temelde yaklaşmaktadır. Sınıflı toplumlarda ve çağımız kapitalizmin temel sınıfları burjuvazi ve proletaryanın hangi gerekçelerle gençliğe önem verdiğini, gençliğin çıkarları gereği hangi sınıftan yana tavır alınacağını ve hangi ideolojiyle donanacağını belirtmiştik. Proletarya gençliği kendi saflarına örgütlemeye yönelirken, gençliğin sosyolojik-psikolojik özelliklerini dikkate alarak örgütlenme modeli önermiştir.

Lenin o ileri görüşlü derin ufkuyla gençliği derinlemesine tahlil ederek, proletaryanın sosyalizm kavgasında gençliğin daha etkin ve kitlesel olarak yeralması için ideolojik-politik olarak proletarya partisine bağımlı, Marksizmin ideolojisiyle donanarak bağımsız örgütlenmesi gerektiğini ısrarla vurgulayarak, II. Enternasyonel oportünistlerinin gençliğe korkak ve iki yüzlü yaklamışlarına karşı Lenin; "Orta yaşlılar ve yaşlılar çok kere gençliğe nasıl yaklaşılacağını bilmiyorlar. Çünkü gençlik sosyalizme zorunlu olarak, babalarından farklı bir usülde başka yollarla, başka biçimlerle, başka koşullarda ilerlemelidir. Sonuçta bu nedenle biz gençlik birliğinin örgütsel bağımsızlığından yanayız.

Yalnızca oportünistler böylesi bağımsızlıktan korktukları için de-

ğil, konunun tabiatının ta kendisi nedeniyle. Çünkü onların kesin bağımsızlığı olmazsa aralarında iyi sosyalistler yetiştirmeyi ya da kendilerini, sosyalizmi ileri götürmeyi başaramayacaklardır." diye vurgularken, bunu proletarya adına ödünsüzce savunmuştur.

Gençliğin örgütsel bağımsızlığı, herşeyden evvel gençliğin doğasının ortaya çıkardığı zorunlu bir olgudur.

Gençliğin atak-dinamik-sorgulayıcı özelliğinin yanısıra kimi özgün sorunlara sahip olması, sorunları ve olguları eski kuşaktan farklı ele almasının, toplumsal mücadeleye kendi özgün anlayışı ve araçları ile yönelmesinin zorunlu gereğidir. Bu tür bir bağımsız örgütlenme anlayışı, komsomol örgütünü daha inisyatifli, daha yaratıcı ve daha militan kılmaktadır. Gençliğin örgütsel bağımsızlığının olmaması; örgütün yetenekli, yaratıcı ve geleceğin önder kadrolarının yaratılmasını olanaksızlaştırır. Kimlik edinme sürecinde olan gençliğin, bağımsız, inisyatiften yoksun bırakılması, çarpık ve eklektik kimlik edinmesine yolaçabilir. Bir yönüyle bağlı bulunduğu köklerden belli noktalarda kopmaksızın ileri ve yeni değerler üzerinde yeşermesi mümkün olamaz. Böyle bir gençlik en fazla geçmişin geni ve aşınmış araç mantığını edinir, bu da gençliği geçmişi taklit eden bukalemunlar topluluğuna dönüştürür ki, burjuvazinin istek ve hedefi de budur zaten!

Oysa ki Marksizim dünyayı dönüştürme ve değiştirme bilimi olarak, gözümüzü ilerilere dikme, mevcut statükoları kırma, çağdaş ve bilimsel ilerlemeyi zorunlu kılıyor.

Gençlik örgütlenmesindeki bu bilimsel Leninist ilke proletaryanın devrimci partisinden ideolojik, politik bağımsızlık olarak algılanmaya ve nihayet komsomolun partiden kopmasına gerekçe yapılmaya, en azından öyle yorumlanmasına müsaittir. Örgütsel bağımsızlığın ideolojik-politik bağımsızlık olarak yorumlanması, veya Leninist ilkenin bilerek ve kasıtlı tahrif edilmesi komsomolun, işçi-köylü-öğrenci gençlik kitlesinden kopmasına, kendini bir parti olarak yorumlamasına ve giderek Marksizm-Leninizmle olan bağlarını koparmasına neden olur ki, bu da gençlik örgütünü giderek daraltıp, burjuva saflarına iter.

Ödünsüzce savunulması gereken bilimsel-leninist ilke komsomolun ideolojik-politik olarak komünist partisine bağlı, ondan esinlenen, onun yol göstericiliğinde kendi özgün, bağımsız, örgütü ile yürümesidir.

Komünist gençlik örgütünün tekelci burjuvaziye karşı, tutarlı ve uzlaşmaz bir mücadele yürütmesi, geniş gençlik yığınlarını sosyalizm düşünceleri ile silahlandırmak için daima ve şiddetle işçi sınıfının devrimci partisi olan komünist partisine, onun yönetim ve denetimine ihtiyaç doğar.

Peki komünist partinin ideolojik önderliği, politik ve örgütsel yönlendirmesi nasıl sağlanmalıdır? Parti ve komsomol arasıdaki diyalektik bağ ne olmalıdır. Öncelikle gençlik, siyasal ve politik mücadelesinin temel hatlarını, eylem hedeflerini belirlerken, işçi sınıfının temel hedefleri ile ortak frekans yakalaması, komünist partinin programatik hedeflerinin bir nevi alt ve özgün programını oluşturmalıdır. Kürdistan komsomolu politik eylem hedeflerini belirlerken, komünist partinin siyasal ve politik yaklaşımlarını, ulusal ve toplumsal devrim hedeflerini esas alarak gençliğin özgün talepleri ile gençlik özgülünde yeniden örgütlenmiştir. Politik mücadeleyi komünist partinin ve işçi sınıfı ideolojisinin yol göstericiliğinde, onun rehberliği altında yürütmektedir. Ancak örgütsel bağımsızlığı, işleyişini, başından bir tüzük ile belirleyip örgütsel mekanizmalarını, bağımsız olarak oluşturmasına azami çaba ve büyük bir titizlik sergileyerek, Leninist ilkenin gereği olan ideolojik-politik bağımlılık, örgütsel bağımsızlık prensibinin karıştırılmaması ve yukarıda belirtilen kimi tehlikelere düşülmemesi için bunu bir program (politik eylem hedefleri ve tüzüğü) belgesiyle netleştirerek, karşılaşılacak kimi tehlikeleri ve sapmaları önceden önlemiştir.

Komsomolun örgütsel bağımsızlığı, partinin her türlü örgütsel denetim müdahelesini dıştalama anlamına mı geliyor? Elbette ki hayır. Gençliğin ideolojik, politik sapması olası olduğu kadar ve onun için partinin ideolojik, politik yönlendirme ve denetimine ihtiyaç duyduğu oranda, örgütsel sapmaları önceden önlemek için de denetim ve yönlendirmeye ihtiyaç vardır. Ancak bu işleyiş ideolojik önderlikten tamamen farklı yürütülmelidir.

Partinin, komsomol üzerindeki örgütsel denetim ve yönlendirmesi yapılırken, komsomolun bağımsızlık ilkesi zedelendirilmeden, bağımsız inisyatif önlenmeden, ustaca yapılmalıdır. Bunun için kimi örgütsel mekanizmalar sağlanarak içten ve dıştan iknaya, yol göstericilik prensiplerine dayandırılarak yürütülmeli, örgütsel dayatıcılıktan ve ikameci yaklaşımlardan uzak durulmalıdır.

En önemlisi gençliğin olguları ve sorunları ele alış ve yaklaşım farklılığı hatırdan çıkartılmayarak,

bunun bir zenginlik olduğu, gençliğin kendi özgünlüğü olduğu anlaşılmalıdır. Herşeyden önemlisi de gençliğin deneyimsiz, tecrübesiz olduğu düşünülerek gençliğe yeterince güvenmemek, 'gençlik hata yapar' endişesini taşıyarak, gençler boğucu bir baskı oluşturmaya yönelinmesidir.

Gençlik, kavgada parti ve partililerde bitmez, tükenmez deneyim bulunduğunu ve bundan en iyi şekilde yararlanması gerektiğini düşünerek yaklaşmalı. Aynı şekilde partili birininde gençliğe vereceği yığınla zenginliklere sahip olduğu bilinciyle davranmalıdır. Bu ilişki bir yönüyle tecrübe ve dinamizmin bir potada toplanmasıdır.

Komsomol, gençliğin siyasi-politik ve kültürel okuludur

Sınıfların gençliği kazanma uğraşı, şu veya bu yolla etkileyerek kendi yanına çekme ve matematiksel toplam yaratma olayı değildir. Sınıflar 'gençlik gelecektir' önermesinden hareket ederek, 'gençliği kazanan geleceği kazanır' belirlemesi doğrultusunda, gençliği ideolojik-ahlâki ve kültürel boyutu ile fethetmeyi amaçlamaktadırlar.

Sermaye, gençliği kendi saflarına kazanmaya yönelirken, ideolojik-ahlâki ve kültürel alanda çaba sarfetmekte, eğitimden medyaya, spordan sanata varana dek sosyal yaşamın tüm alanlarında burjuva ideolojik araç-gereçleri devreye sokarak; gerici, yoz, sosyal yaşamın tümünü 'kader' olarak görüp boyun eğen, sistemin 'müsaade' ettiği ölçülerde düşünen, uysal bir gençlik kitlesi yaratarak kendi ipoteğine almayı amaçlamaktadır.

Elbette proletarya da gençliği kazanmayı, mekanik, matematiksel bir olgu olarak görmemektedir! Marksizm-Leninizmin canlı, dünyayı değiştirme bilimi olması özelliğiyle gençliği, ideolojik-felsefi ve diyalektiksel olarak eğitmeyi, onu sahte dostlarına karşı bilimsel silahlarla kuşandırmak için çabalamaktadır. Proletarya ise bu işlevi asıl olarak komsomola yüklemekte, geleceğin militan önderlerini bu okulda yetiştirmeyi hedeflemektedir. Lenin proletarya ve gençlik ilişkisini şu sözlerle ifade etmiştir: " Biz geleceğin partisiyiz. Gelecek ise gençliğindir, biz bir yenilikçiler partisiyiz, yenilikçileri bir istekle işleyende her zaman gençliktir. Biz parti olarak eski, çürümüşlüğe karşı özveri isteyen bir mücadeleyi yürütüyoruz. Özveri isteyen bir mücadele yüklenmede ise gençlik her zaman önde gelir."

Gençliğin bilimsel örgütü olan komsomol da, Kürdistan gençliğini öncelikle Marksist-Leninist düşünceler ile eğitir. Bu düşüncelerin gençlik yığınları içerisinde yaygınlaşmasını sağlayarak, maddi bir güce dönüşmesi için çalışır. Burjuva ideallerine karşı; bilimsel sosyalizmin ideallerini gençlik içerisinde yaratmak, komsomolun temel fonksiyonudur. Bunu yaparken eğitici, aydınlatıcı, gençliğin yapısal yaratıcılığı ve üretkenliğini açığa çıkaran bilimsel metodu izler. Ulusal ve toplumsal olgulara, yaklaşırken Marksist-Leninist projoktür altında sınıfsal açıdan, devrimci partinin temel metodlarıyla yaklaşmasını öğreterek gençliğe Marksist çözümleme yöntemlerini kavratır.

Komsomol, gençliğin ideolojik eğitiminin yanısıra, yüzyıllardır talana uğrayan ulusal kültürümüzün korunup geliştirilmesine; ideolojik eğitim kadar önem vermektedir. Kendi ulusal dilini-kültürel değerlerini kazanması için yoğun çaba sarfederken, insanlığın bugüne kadar biriktirdiği bilgi hazinesi olan kültür, sanat, edebiyat, bilim ve felsefi değerlerini edinmek için çaba harcayarak ulusal ve evrensel değerlerin sentezini oluşturmayı amaçlamaktadır. Gençliğe hem bu değerlerini kazandırmak, hem de bilimsel ve estetik temellerde gençliğin siyasal içerikli kitlesel örgütlenmesini sağlamak, komsomolun kitle içerisinde gelişmesini yaratmak için, kültür-sanat dernekleri, folklor, müzik, spor. tiyatro vb. demokratik kitle araçlarının yaygınlaştırılmasına çalışır.

Bu hedefler komsomola, gançliğin 'komünizm okulu' işlevi yüklemektedir. En temel görevi ise öğrenmek ve öğretmektir. Öğrenirken öğreten, öğrendikçe de değiştirmek için savaşan gençliğin tek ve en ileri okuludur.

Özellikle çürüme ve yozlaşmanın hız kazandığı, inkarcılığın, sınıf uzlaşmacılığının kol gezdiği, oportünizm, yeniden 'keşfedilerek' gençliğe pompalanmaya çalışıldığı, Marksizmin-Leninizmin red ve inkarının, burjuva yaşam tarzının adeta marifet kabül edildiği bugünkü ortamda, komsomolun, devrim ve komünizm okulu büyük önem taşımaktadır.

Komsomol, militan bir savaşım örgütüdür

Komsomolun en önemli ve temel fonksiyonu, devrimci ideolojiyi edinirken, bunu yaşama hakim kılmak için uzlaşmaz, militan bir çaba içerisinde olmasıdır. Gençlik ideolojik-politik-kültürel ve bilimsel gelişimi sınıflar mücadelesinde yer alarak, faşizme, emperyalizme, kapitalizme ve her türlü gericiliğe karşı, işçi sınıfının temel bir müttefiği olarak kavganın sonucunu belirlemede etkin bir savaş gücü olması en temel özelliğidir.

Sınıflar mücadelesi tarihinde, komsomolu diğer gençlik örgütlenmelerinden farkıl kılan, onu gençliğin en ileri ve bilimsel örgü-

tü yapan, ileri bir mücadele örgütü olmasıdır.

Bu örneğin en belirgin olanı Bulgaristan Komünist Gençlik Örgütü'nün 1923'te işçi sınıfının yanında anti faşist mücadelenin en ön saflarında yer alarak faşizmin tüm vahşetine karşı zafere damgasını vurmasıdır. 68 gençlik atılımının dünyayı sarsan, ülkemizde Denizler, Mahirler ile somutlaşan gençlik hareketinin temelinde, sosyalist gençliğin bu militan tarihi mirası yatmaktadır.

Ülkemiz gençliğinin, 15 yıla varan ulusal ve toplumsal kavgasının temellerinde adı konmasa da, dünya komünist gençliğinin, Denizleri ve Mahirlerin devrimci militan ruhu yattığı inkar edilemez. Gençlik bu tarihi mirasın ısrarlı bir takipçisi olmanın yanısıra, bu değerleri daha da geliştirerek, çağımızın özelliklerine uygun bir üst boyutta üretmekle yüz yüzedir. Bu tarihi misyonu yerine getirebilmek için komünist gençlik fabrikalarda, tarlalarda, okullarda ve işkence tezgahlarında, direniş ve militan devrimci kavganın bayrağını daha da yükseltip, kendi onurlu tarihini yazmak zorundadır.

Gerici faşist burjuva saldırılarının giderek tırmandırıldığı, hergün yıkıma ve katliama uğratılan halkımızın geleceği kazanmasının bir tek yolu var; o da korku duvarını yıkıp, ya sosyalizm ya ölüm şiarı ile savaşmaktır.

Komsomol, yasadışı örgütlenmeyi esas alır

Gençliği devrimci kavgada, edilgen, mücadelede sistemle uzlaştıran, gençlik örgütünü; salt öğrenme ve entellektüel birikimi sağlayan, fikir ve tartışma klubü olarak daraltan ve O'nun savaşçı misyonunu yadsıyan siyasal akımlara karşı, komsomol devrimci direniş bayrağını hayatın her alanında yükseltmelidir.

Kürdistan komsomolu faşist T.C devletinin vahşi saldırısı karşısında, ulusal ve toplumsal devrim hedefini zaferle taçlandırmak, kavgayı kesintisiz sürdürmek, düşmanın sinsi, ölümcül saldırılarına karşın varlığını korumak için yasadışı örgütlenmeyi esas alarak, bu noktada kimi taktik yaklaşımlar üretir.

Bu durum gençliğin bilinçli bir tercihi olmayıp, tamamen kapitalist devlet yapısının faşist, baskıcı ve terörist karakterinin doğal bir zorunluluğudur.

Ancak bu zorunluluğu, devrimci bir ilke düzeyinde ele almak, yasadışı örgütlenmeyi fetişleştirerek, asıl işlevinden koparark, dar ve sadece kendini korumaya yönelik, içe kapanma tehlikesine karşı uyanık olunmalıdır.

Gençlik örgütünün asıl işlevi olan kitle örgütü karakterini ustalıkla, her şart altında, yaratıcı araçlarla ve taktiklerle geliştirmek gençliğin devrimci kitle mücadelesini büyütmek, temel görevdir.

Ülkemizde en basit ekonomik-demokratik hak arama mücadelesinin, kendini ulusal değerleri ile ifade etme arzusunun kan ve barutla bastırıldığı mevcut koşullarda, düşmanın kontrolü dışında örgütlenmek zorunluluğuna karşın, komünist gençliğin kitle örgütünün olması olanaklıdır.

Diğer bir ifadeyle zorunlu ve asıl işlevidir. Yeter ki, gençlik devrimci ustalık ve militan mücadele ile meşruluk kazansın, yasadışıcılık adına kitlelerden kopma ve içine kamanpa zaafına düşmesin. Gizliliği kitlelere ve mücadeleye karşı yürütmesin.

Komünist gençlik, işçi-öğrenci ve emekçi kitlesi ile arasında yaygın bağlar kurması, örgütlenme ve eylemin yönünü gençliğin en geniş kesimlerine yönlendirebilme ustalığını gösterdiği ölçüde, gençliğin kitlesel örgütü olmayı, geniş yığınları toplumsal devrim hedefine yöneltmeyi başaracaktır. Gizlenmenin faşizm saldırısına karşı dayanıklı olmanın ve mücadeleyi kesintisiz zafere dek yürütebilmenin bir tek olanağı vardır, o da geniş yığınlar içerisinde kök salmak ve kitlesel bir zemin üzerinde yükselmektir. Kitlelerden kopuk, herşeye rağmen devrimci zafer kazanmak hayalden öte bir şey değildir.

Bu nedenle gençlik yasadışı örgütlenirken, bunu asla fetişleştirme ve temel ilke düzeyinde ele almamalıdır. Bütün enerji ve çabasını daha fazla gence ulaşmak, bir kitle örgütü olmak ve niyahet düşmanla, açık alanlarda, kitlesel karşı koyuşları yoğunlaştırmalıdır.

Komünist gençlik, mücadelesini; üretimde, okullarda, demokratik kitle örgütlerinde ve açık alanlarda kitlelerle bütünleşerek geliştirmelidir. Devrime ve sosyalizme yönelen emekçi gençlik yığınlarını ancak bu sayede komsomol saflarında birleştirebiliriz.

Komsomol'un üyelik anlayışı

Baskıya ve sömürüye uğrayan bir genç, geleceğini kazanma kavgasını, bilimsel bir örgüt çatısı altında yürütmeyi öncelikle bir şans ve kazanılmış onur olarak anlamalıdır. Komsomol üyesi olmanın, onun saflarında devrimci mücadele sanatını öğrenmek, sosyalist yaşam ahlâkını edinmek ve geleceğin önder kadrosu olmak, elbette, cesaret, fedakarlık, ideolojik-politik düzey ve kararlılık gibi kimi ileri değerlere sahip olmayı gerektirir.

Bu, komsomolun, gençlik içerisindeki ileri unsurların politik örgütü olmasının bir gereğidir. Ancak komsomolun gençliğin siyasi ve politik okulu olması, kitlelerin

temel örgütü olma yönü, onu salt ileri kadroların örgütü olarak görmemeyi, asıl olarak kavgaya yeni atılmış gençliğin örgütü olmasını zorunlu kılıyor.

Bu sebeple komsomol üyeliğini, tabulaştırarak, ulaşılması güç bir onur olarak göstermek, komsomol üyeliğine, komünist partinin, temel örgüt normlarını yüklemek, gençliğe bir parti disiplini ile yaklaşmak komünist gençliğin tavrı olamaz. Böyle bir anlayış, komsomolun seçkinler örgütü olmasını yaratır ki, bu da komsomolu asıl işlevinden uzaklaştırır.

Dimitrof bu tehlikeyi yıllar önce şöyle vurguluyordu: "Bir çok kapitalist ülkede Marksçı-Leninci gençlik birliklerimiz, çoğunlukla ayrım gözetici, kitlelerden kopuk bir yol izlemektedirler. Bu birliklerin başlıca kusuru, komsomolun gençlere özgü bir sınıf partisi olmadığını unutarak hâlâ Marksçı-Leninci partilere, onların biçimlerine ve çalışma yöntemlerine heves etmeleridir.

Onlar, komsomolun kendine özgü amaçları bulunan bir örgüt olduğunu iyice anlamıyorlar. Komsomolun çalışma yöntemleri ve biçimleri, eğitimi ve mücadelesi gençlerin gerçek düzeyine ve isteklerine uydurulmalıdır."

Kürdistan komsomolu sosyalizme sempati ile bakan ulusal ve toplumsal mücadelede yeralmak isteyen, yurtsever, ilerici, işçi, öğrenci gençliğin örgütüdür. Belirlenmiş politik ve siyasal hedeflerini benimseyen her genç, komsomol üyesi olma hakkına sahiptir.

Tüm komsomol üyeleri kavgayı büyük bir kararlılık ve inançla bugüne kadar omuzlayan, bu uğurda onlarca şehit vererek, komünizm bayrağını yükselten, gençliğe güzel ve aydınlık yarınlar sağlamaya muktedir, komünist partinin militan bir neferi olma idealine ve hedefine sahip olmalıdır.

Gençlik bu ideealine kavuşmak için Marksist-Leninist ideolojiyi, devrimci komünist mücadele sanatını öğrenmek, geliştirmek için, olanca enerjisi ile çaba sarfetmelidir. Her komsomol'cu, öğrendikçe öğretmeli, geliştirmeli ve sosyalizm bayrağını yükseltmelidir.

KÜRT ULUSAL MARŞI

(Türkçe)

Dinle Düşman, Kürt halkı hala yaşıyor
Top ateşinden ve felaketlerden hiç yılmayacak
Kürt gençliği aslan gibi şahlanıyor,
Sarsılmaz cesaretiyle,
Hayat tacını kanıyla kazanıyor.

Kim söyleyebilir Kürt olduğunu!..
Kürt yaşıyor, bayrağı yeniden dalgalanacak,
Biz ki Med'lerin ve Key Hüsrev'in çocuklarıyız.
Kürdistan'dır daima inancımız ve yasamız
Devrim çocuklarıyız Kızıl renkle kutsandık.

Korkmuyormusun ey düşman, kanlı geçişimizden!
Kürt gençliği daima kurban vermeye hazır
Ölüme hazır, ölüme hazır, ölüme hazır!

BÖLÜCÜ — çizgi

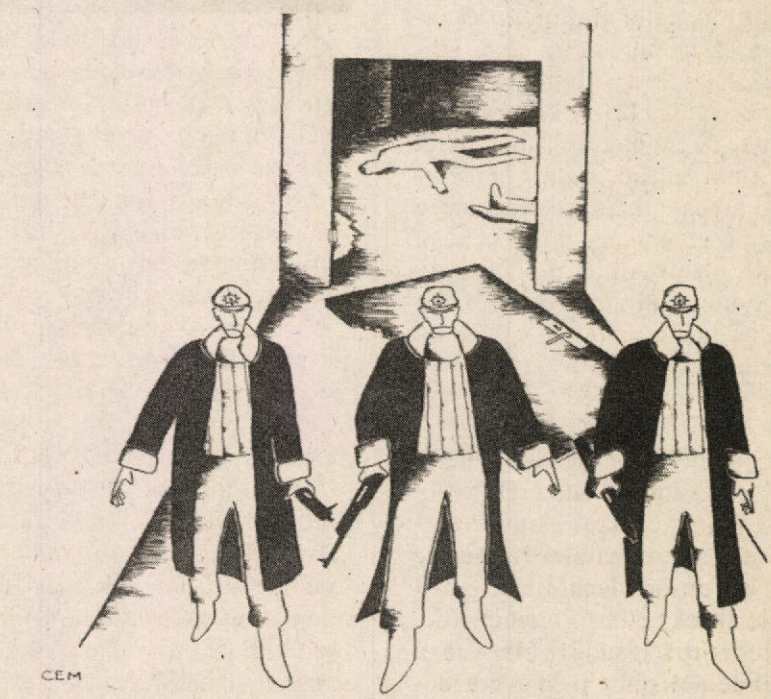

Öğrencilerde diriliş çanları

BİLAL LEKESİZ

Üniversitelerde son birkaç aydır dirilme çanları çalmaya başladı. Mevcut sistemin krizi diğer toplumsal alanlarda olduğu gibi üniversitelere de yansıyor. Yanlız üniversitelerdeki hareketlilik veya genel anlamda öğrenci eylemliliği salt bölge bazında cereyan etmeyip uluslararası bir boyut da kazanmış durumda.

95/96 öğretim yılında üniversitelerde har(a)ç paralarının yüzde 150 arttırılması, gerici faşistlerin polisle işbirliği yaparak öğrenciler üzerinde terör estirmesi öğrencilerin geniş çaplı bir eylemselliğe yönelmesine neden teşkil ederken, bir başka önemli etken, gerici düzenin siyasi ve ekonomik tıkanıklığı ve bunun akabinde işçi sınıfı ve emekçi kesimin giderek düzene karşı oluşan muhalefeti.

Son gelişmeler toplumun diyalektik yasasına uygun bir seyir izliyor. TC kapitalist sisteminin yönetememe(siyasi) krizi, beraberinde devrimci ve demokratik muhalefet odaklarının mücadelesine büyük bir ivme katarak iktidarı elde etme noktasına getirirken, diğer yandan düzenin girmiş olduğu ekonomik çöküntünün mali faturasını ezilen emekçi kesime yükleme çabası da işçi ve emekçi kesimin alanlara taşmasını ve toplumsal devrimi hızlandırıyor.

Gençliğin özelde öğrenci gençliğin siyasi ve toplumsal hareketliliklerdeki yeri, rolü ve ne gibi koşullarda toplusal muhalefette etkin ve kalıcı bir unsur olacağı son gelişmelerle ayyuka çıktı. Öğrencilerdeki hareketlilik tesadüfi bir zaman diliminde gelişmeyip, mevcut düzende çıkarı olmayan, iliklerine kadar sömürülen kesimlerin başkaldırısıyla eşzamanlı gelişmiştir. TC eğitim sisteminin yüzkarası olan YÖK'e, öğrenciler üzerinde ekonomik baskı ve kabur olan har(a)çlara ve ülkücü-faşist-polis saldırılarına ve de akademik-demokratik hakların verilmesi gibi sorunlar temelinde öğrenciler harekete geçtiler.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde(YTÜ), Marmara Üniversitesi'nde, İstanbul Üniversitesi'nde, Çurova ve Mersin üniversitelerinde, Uludağ Üniversitesi'nde, Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde, Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde Ankara ve Gazi üniversitelerinde yukarıda belirtilen kimi talepler doğrultusunda hareketlilikler yaşandı. Bazı üniversitelerde harçların yüzde yüzün üzerinde artışına karşı sesler yükselirken, bazılarında akademik ve demokratik haklar, bazırlarında ise YÖK ve ülkücü-faşist-polis işbirliğine karşı tavır sözkonusuydu. Öğrenci eyleminin bütün üniversitelerde yekvucut olup merkezileşmesi ve ortak talepler etrafında şiarların yükselişi geçtiğimiz aylardaki Ankara mitingiyle taçlandırıldı. Bu eylemlilik süreci boyunca hemen hemen tüm üniversitelerde gözaltılar herzaman olduğu gibi yoğun olarak yaşandı.

Böylesi sıcak ve hızlı bir sürecin yaşanması sol öğrenci çevreleri ve varolan dernek, klüp gibi oluşumların üniversite gençliğinin örgütlenmesi sorununu tekrardan alevlendirdi. Tartışmalar ve çözümlemeler net bir bakış açısı sunmamakla birlikte yenilenmeye ve ileriye doğru bir gelişimin sinyallerinin olduğunu söylemek mümkün.

Faşist saldırıya ölümüne direniş

Hamdi UÇAR

İnsancıl yaşam koşullarının yaratılması için 25 Eylül 1995 tarihinde 23 cezaevinde yaklaşık bin 200 siyasi tutsağın başlatmış olduğu açlık grevi eylemi, Buca Cezaevi'ndeki hak gasplarına karşı girişilen direnişle tırmanırken, aralık ayında Ümraniye Cezaevi'ndeki devrim tutsaklarının başkaldırısıyla da doruğa ulaştı. Hemen hemen siyasi mahkumların bulunduğu tüm cezaevlerinde devrimci tutsaklar, Ümraniye Cezaevi'ndeki başkaldırıya paralel bir eylemlilik zinciri başlattılar. Direnişlerde Ankara, Buca, Bayrampaşa ve Ümraniye cezaevlerinde şehitler verildi.

Faşizan karekterli TC kapitalizminin devrimci-sosyalist güçlerin mücadelelerini sekteye uğratmak ve onları toplumdan tecrit etmek amacıyla on binlerce devrimci insanı işkencelerden geçirerek cezaevlerine tıkadı. Bununla yetinmeyip, en asgari insani haklardan da mahrum etmeye çalışıyor. Toplumdan tecrit olayı yetmiyormuş gibisine bir de tutsakları 'tabutluk' olarak bilinen hücrelere yerleştiriyor. Sözüm ona 'ehlileştirme', 'uysallaştırma' ve 'pasifize etme' mantığıyla devletin yaptığı bu insanlık dışı uygulamalar, gelinen noktada bir kez daha boşa çıkarıldı ve birkez daha devlet hayal kırıklığına uğradı. TC devleti düşündüğünün tersi bir sonuçla karşı karşıya kalmış durumda. 10 binlerce devrimciyi frenlemek maksadıyla devrimci muhalefetin bir kı-

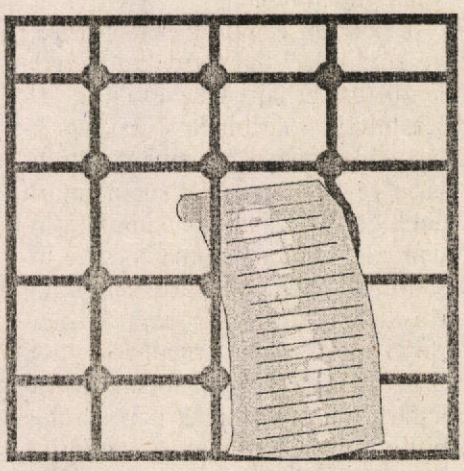

vılcımının dahi bulunduğu yerde '-ölüm evleri' kuran devlet, yaşanan gelişmeler ve tutsakların kavgaya militanca bağlılıkları bu politikaları bertaraf etti.

Devrimciliği, sosyalist insan olmayı ve köhnemiş kapitalizmin yıkılması gerekliliğini bilince çıkarmış olan insanların her ne şart ve ortamda olursa olsun mücadelelerinden vazgeçmeyecekleri, baskı ve şiddetin dozu arttırıldığı müddetçe, sosyalizm mücadelesinin dahada hız kazanacağı ve bu uğurda mücadele veren güçlerin daha da bilenecekleri ayanbeyan ortadadır. Direnişlerin tüm cezaevlerini sarmalaması sistemin oluşturduğu cezaevi ve izlediği politikalarla "kârı kediye yüklediğini" farketti, aynı zamanda çark etti. Şapkalarını önlerine koyup, yeni hain planlar kurmaya başlarlarken, çareyi baskıları arttırmakta gördüler. 10 binlerce çelikleşmiş militanı bunun dışında nasıl önleyebilirlerdi ki?! Cezaevlerinde kazanılmış hakları tekrardan gaspettiler. 'Ölüm evleri' militarizmini tutsakların üzerine yolladılar. Cezaevlerinde dengeleyici güçleri direnişlere karşı koyamayınca, dışarıdan takviye birlikler yığdılar. Devlet bundan da sonuç alamadı. Çünkü devlet, militanların kanıyla kuşatılıp rehin alınıyordu. Direnenler sadece tutsak militanlar değildi. Dışarıda militan analar ve babalar, militan gençler ve çocuklar, hümanizmi, demokrasiyi, özgürlüğü, devrim ve sosyalizmi savunanlar da vardı. Son sözü yine devrimciler söyledi ve söyleyecek!

Son gelişmelerle devletin cezaevleri politikası da diğer politikaları gibi kriz ve çıkmazda. TC, "Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık" deyimindeki girdap içerisinde.

Ümraniye(Üsküdar) Cezaevi- Direnişlerin alevlendiği yer olan Ümraniye Cezaevi'nde devrim tutsakları, cezaevini işgal ettiler. İlk kurulduğundan bugüne mahkumlar üzerinde Diyarbakır zindanlarını aratmayacak şekilde uygulamalara tabi tutulan tutsaklar, 12 Eylül'ün Diyarbakır direnişiyle de cevap verdiler. 13 Aralık'ta başlayan eylemde jandarma ve polisle çatışmaya giren tutsaklar arasında 12 asker yaralandı. 36 maddelik taleplerinin kabulü gerçekleştiği zaman eylemi bırakacaklarını söyleyen mahkumlar, TC'nin cezaevi yönetimini deyim yerindeyse kapıdışarı etti.

20 Aralık'ta polis ve jandarma koğuşlara saldırıya geçti.Tutuklulara jop, dipçik ve demir parçalarıyla saldıran mil(it)er güçler mahkumların bir çoğunun ağır yaralanmasına neden oldu. 5 Ocak'ta tekrar saldırı-

ya geçen milli(it)erlerin Adalet Bakanlığı'nın bilgisi ve izni dahilinde hareket ettikleri öğrenildi. Militanca direnen devrim tutsakları o gün üç şehit (Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen) verdiler. Bu olay üzerine İskenderun, Bartır, Ceyhan, Buca, Yozgat ve Bayrampaşa cezaevlerinde barikatlar kurularak direnişe geçildi.

6 Ocak'ta Ümraniye'de yaşananları protesto etmek amacıyla Nurtepe'de 200 kişilik bir grup gösteri yaparak 2 belediye otobüsünü ateşe verdi. Sarıgazi'de kalabalık bir grup protesto gösterisi, Kartal Gülsuyu, Bağcılar, Yeni Mahalle, Beyoğlu ve GOP'ta buna karşı protesto gösterileri yapıldı.

Bu süre zarfında İHD, Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD, TOHAV, Tüm Yargı-Sen, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Demokratik Halklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, Özgürlükler için Mücadele Platformu ve Devrimci Tutsak Aileleri ile Dayanışma Komitesi vb. demokratik kitle örgütleri girişimlerde bulundular.

Bayrampaşa Cezaevi- 15 Aralık'ta Sağmalcılar Cezaevi'nde 400 siyasi mahkum bir takım insani talepler doğrultusunda açlık grevine girdiler. 37 maddeyi kapsayan taleplerinin, 20 Aralık'ta kabul edilmesi üzerine eylem sona erdi. 21 Aralık'ta başta Ümraniye olmak üzere diğer cezaevleriyle dayanışma niteliğindeki ikinci açlık grevi ve direniş başlatıldı. Ümraniye ve Bayrampaşa cezaevlerindeki direnişin gittikçe tırmanması üzerine tutuklularca istifası istenen Cezaevleri ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Zeki Güngör görevden alındı. Bu arada Kalender Kayapınar adlı tutuklu olumsuz koşullar nedeniyle kanser hastası olduğu bilinmesine karşın, idare ilgisiz kaldı. Hastaneye yatırıldıktan dört gün sonra yaşama onurlu bir şekilde veda etti. Bunun üzerine harekete geçen devrim tutsakları, Siyasi Bölüm Müdürü ile 11 gardiyanı rehin aldılar.

Buca Cezaevi'nde direnişçiler, üç Mdr. Yrd. ve15 gardiyanı rehin aldılar. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde, 1 Müdür Yrd. ve 9 gardiyan rehin alındı.

Erzurum E Tipi Cezaevi- Baskı ve sürgünleri durdurmak amacıyla Erzurum E Tipi Cezaevi'nde 16 Kasım 1995 tarihinde siyasi tutsaklar açlık grevine başladılar. Tutsakların 16 Aralık'a kadar süren kararlı açlık grevi cezaevi yönetimi tarafından talepleri karşılanmayınca ve insanlık dışı uygulamaların, sürgünlerin devam etmesi sonucu, 53 devrimci tutsak ölüm orucuna başladı. 22 Aralık'ta devrim tutsaklarının kararlı tutumu sonucu, ileri sürülen bütün talepler cezaevi yönetimine kabul ettirildi. Ve eylem sona erdi.

Adıyaman E Tipi Cezaevi- 2 Kasım 1995 tarihinde yönetimin giderek artan baskıları ve hakların gaspedilmesi sonucu 65 tutsak açlık grevi eylemine girişti. Taleplerini maddeler halinde dile getiren tutsaklar, demokratik kamuoyunun da desteğiyle 27 maddelik taleplerini cezaevi idaresine kabul ettirdiler. 27 Aralık'ta taleplerin kabul edilmesiyle eylem sona erdi.

Sakarya Gebze Cezaevi- 19 Aralık'ta Gebze Cezaevi'nde tutsak yakınlarının ziyaretlerinin ve hastane sevklerinin durdurulması üzerine devrimci tutsaklar, açlık grevine girdiler. Taleplerinin kabul edilinceye kadar açlık grevine devam edeceklerini ifade eden mahkumlar, insani hakların ellerinden alınmasına karşı direneceklerini belirtiler.

Elbistan E Tipi Cezaevi- 14 Kasım 1995 tarihinde Elbistan Cezaevi'nde siyasi mahkumlar hak gasplarına karşı açlık grevine başladılar. 70 tutsağın başlattığı açlık grevinin cezaevi yönetimi tarafından sonuçsuz bırakılması ve bir de buna 20 tutsağın Malatya Cezaevi'ne sürgün edilmesi eklenince, açlık grevi ölüm orucuna dönüştürüldü. 29 Aralık'ta taleplerin kabul ettirilmesi sonucu eylem sona erdi.

Mardin Kapalı Cezaevi- Siyasi tutsaklar, 22 Aralık'tan beri cezaevinde devlet güçlerinin, kendilerine saldırmak için daima provakasyonlara giriştiklerini açıkladılar. Cezaevi koşullarının gittikçe kötüleşmeye yüz tuttuğu ve devlet güçlerinin toplu bir saldırı hazırlığı içinde olduğu gelen haberler arasında.

Konya E Tipi Cezaevi- Sağlıksız cezaevi koşullarından dolayı bir çok mahkum hasta durumda. Tutsak yakınlarının yaptıkları açıklamada, olumsuz koşullarda hasta halde yaşamaları bir yana tutsakların hastaneye kaldırılmadığı, aynı zamanda hasta olan tutsaklara ilaç verilmediği de öğrenildi. Tutsaklardan 30 kişinin sağlık durumunun ağır olduğu belirtiliyor.

Suruç Kapalı Cezaevi- 24 Aralık'ta Suruç Cezaevi'nin koşullarının iyileştirilmesi ve gaspedilen hakların geri alınması amacıyla tutsaklar açlık grevine girdi. Tutsakların diğer cezaevlerindeki mahkumlar gibi kararlı olduğunu anlayan cezaevi yönetimi, greve gerekçe olan talepleri kabul etmek zorunda kaldı. Eylem 12 gün sürdü.

Bursa Özel Tip Cezaevi- Bursa Cezaevi'nde süren açlık direnişi sonucu ağır hastalanan ve durumu ağır olduğu önceden bilinmesine rağmen hastaneye geç kaldırılan Mustafa Kaya adlı tutsak, hastane doktorlarının ve cezaevi idaresinin ilgisizliği sonucu yaşamını yitirdi.

Kaya'nın ölümünden Bursa Devlet Hastanesi doktorları ve cezaevi idaresini sorumlu tuttular.

24 Aralık'ın öğrettikleri

Leyla AŞUT

Hayatın her alanını etkisi altına alarak, ekonomik-sosyal, siyasal dengeleri alt-üst eden, kirli savaşın yaşandığı tarihi bir süreçte, bir seçim daha geride bıraktık. Ülkemizde olağanüstü bir dönemin yaşanması, doğal olarak 24 Aralık seçimlerine de oloğanüstü bir nitelik kazandırmakta, seçim süreci ve sonuçları geleneksel süreçlerden farklı sonuçlarının açığa çıkararak, önümüzdeki döneme ilişkin önemli ip uçları vermektedir.

24 Aralık seçimlerine dair bugüne kadar farklı değerlendirmeler yapıldı. Kimi oldukça kötümser sonuçlara ulaşarak, Emek-Barış-Özgürlük Bloku'nun yaratmış olduğu kimi olumlu sonuçları gözardı edildi, görmezden gelindi. Kimileri ise, abartılı, iyimser değerlendirmeler yaparaks, ulusal güçlerin ve sosyalistlerin büyük bir zafer elde ettiğisonucua ulaştılar.

Bizce 24 Aralık seçimleri; yurtsever-sosyalist güçler açısından iddia edildiği gibi ne bir zafere, ne de bir hezimeteyol açmıştır. Bu tür değerlendirmeler mevcut gerçeği yansıtmaktan uzak, uç değerlendirmelerdir. Seçimler daha çok, ulusal ve sosyalist güçlerin içerisinde bulundukları durumu ve önümüzdeki süreçte ulusal ve toplumsal kavganın hangi dinamiklerle, nasıl bir rota izlemesi gerektiği konusunda önemli sayılacak ipuçları vermiştir. Bu sürecin kristalize ettiği bir diğer yön, tekelci kapitalist sistemin derin bir buhran içerisinde debelendiği ve önümüzdeki siyasal sürecin, kimilerin beklentisi olan yumuşamaya değil, çelişkilerin giderek derinleşeceği ve toplumsal çatışmaların hız kazanacağı bir sürece doğru evrilecektir.

24 Aralık seçimleri, esasen çok yönlü irdelenmesi gereken bir süreç niteliğine bürünmüştür. Biz daha çok 24 Aralık sürecinin öğrettiklerine ilişkin bir takım genellemeler yaparak vukuh olan kimi olgular üzerinde duracağız.

Kürdistan'da 12 yıldır aralıksız sürdürülen iğrenç savaşın halkımıza ve emekçi sınıflara ağır bedeller ödetmesinin yanısıra, her geçen gün kabaran savaş harcamaları ve paralelinde oluşan bir dizi devasa ekonomik-sosyal ve politiki sorunlar...

Tekelci iktidarı derinden sarsan sonuçlara yolaçmış T.C devleti ve parlementoyu tam bir çıkmaza sokmuştur.

Bir yandan sistemin kör inadıyla sürdürdüğü imha-kıyım savaşı, öte yandan ulusal kurtuluş mücadelesinin tüm saldırılara rağmen, günden güne gelişmesi, işçi-emekçi ve gençlik yığınlarının artan toplumsal muhalafet, savaş karşıtı cephenin hergeçen gün gelişmesi ülkede yaşanan bir dizi sorunların Kürdistan'da yürütülen savaştan kaynaklandığı inkar edilemez bir olgu olarak açığa çıkmış, son dönemlerde sermaye çevreleri ve düzen partilerince de, mevcut sorunların ve krizin kaynağının Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş olduğu açıkça kabül edilir olmuştur.

Tekelci sermayenin uluslararası pazara açılma isteği, uluslararası tekellerle yapılan sermaye izdivaçları, Gümrük Birliği, Ortadoğu'nun yeni dünya düzenin ekseni olma istenci gibi bir dizi sonuçlar doğal olarak bazı sermaye çevrelerinin, Kürt sorunun bir şekilde iğdişine yönelterek sistemin içinde bulunduğu krizden geçici de olsa kurtarılması amaçlanmış ve bu yolda kimi budanmış sözde çözümler ileri sürülmüştür.

Bu noktada kamuoyunda oluşan haklı ve yaygın kanı, sistemin mevcut krizden kurtulması için, kimi siyasi manevralara girişerek; Kürt sorununda bir takım kültürel, demokratik çözümlere yöneleceği yönünde idi.

Ne var ki, 24 Aralık öncesi ve sonrası devam eden devlet saldırılarının, Kürt seçmeninin iradesinin sandığa yansımanın engellendiği bilinen bir dizi anti-demokratik uygulamalar, faşist baskılar ve yüzde 10'luk ülke barajı gibi demokratik olmayan uygulamalar ve seçim sonrası faşist T.C'nin devrimci tutsaklar ve alilelerine karşı giriştiği terörist saldırılar, son olarak öldürülen tutsakların cenaze eyleminin izlemeye çalışan Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin vahşice katledilmesi gibi sermaye sardırısına karşı kamuoyundaki barış beklentilerinin aksine, devletin saldırılarını önümüzdeki günlerde daha da arttıracağını göstermiştir.

Bizce bugün yaşanan saldırılar beklenen sonuçlardı! T.C gibi sömürü ve şiddet üzerine şekillenmiş, kanla kutsanmaya çalışan, devlet yapısının 12 yıldır dizginsiz devam eden kirli savaşta önemli rantlar elde eden, palazlanmış para militarizminin sözkonusu olduğ bir sistemden, barış ve demokratik çözümler beklenmemelidir!

Bu beklenti içerisinde olan ve sorunu sistemin yapısal sorunu olarak değerlendirmekten çok, mevcut parlementonun sorunu olarak görüp, sistem içi çözümlere itibar edenler, siyasal mücadelelerini bu çerçeveyle sınırlayanlar büyük bir hüsran yaşamışlardır.

Sistemin kendini kutsama adına girilen seçimin hemen akabinde boy veren hükümet krizi ve ikinci bir seçim tartışmalarının bugünden gün-

deme gelmiş olması, parlamenter bir krizden çok, kapitalist sistemin yapısal kriz içerisinde olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bir süredir teammüllere neyin uygun olacağı, yeni hükümet için yapılan formül tartışmaları mevcut siyasi partilerin hükümet kurmaya talip olduklarını belirtmeleri gerçeği yansıtmamaktadır. İşin özü hiçbir siyasi parti hükümet olmak, bu ateşten gömleği giymek istemiyor. TÜSİAD'ın gazete ilanlarıyla hükümet arayışına girmesi, istisnasız değişik, biçimlerle tüm siyasi partilerin iktidar olmaktan çok, muhalefet kalarak güçlenileceği ve daha kazançlı çıkılacağının söylenmesi, yönetememe krizinin açık tezahürüdür.

Barış, demokratik, siyasi çözüm istemi halkımızın elbette en tabii ve doğal hakkıdır, bunu istemek kadar da doğal bir şey olamaz. Soruna yüzeysel bakıldığında Türk ve Kürt halkını her geçen gün büyük bir felakete sürükleyen savaşa karşı, barış istememenin mantıklı bir yanı yokmuş gibi görülebilinir. Ancak sözkonusu barışın ve siyasal çözümün, neleri kapsıyacağı, hangi içerikte ve kimlerle, neyin ve nasıl bir barış sorununu doğru ve halkların temel çıkarlarına uygun formüle etmek, içini doldurmaksızın boşaltılarak, barış ve siyasi çözüm istemek, istememek kadar mevcut koşullarda mantıksız bir yaklaşımdır.

Sistemin ve parlamento yapısının, böylesi bir çözüm yetisinden uzak olduğu, bu güne kadar militarist otoritenin noter işlemi gören parlamentonun, yeni oluşan bileşim ile, bu ilişkinin de ortadan kalkarak, dolaysız askerpolis ağırlıklı bir parlamento yapısının oluşması böylesi bir çözümü daha da imkansız kılıyor. Yeni parlamento yapısının, daha milliyetçi faşistşeriatçı karakterde olması ağırlıklı olarak, asker ve polis şeflerinden teşekkül etmesinin ileride bir tek anlamı olacaktır, o da daha çok sömürü, daha çok işsizlik, daha çok baskı ve daha çok yıkım!..

Önümüzdeki dönemin temel görevi; karşı devrim saldırılarına, yurtseversosyalist güçlerin toplumsal devrimci muhalefetini geliştirmektir. Sistemin olası sözde barış ve demokratik aldatmacasına karşı devrimci çözümü dayatmak, mevcut kapitalist sisteme son verecek devrimci hamleleri geliştirmek olmalıdır.

Tekelci sermayenin ulusal ve uluslararası düzeyde oluşan, ekonomik, siyasi ve ideolojik bunalımı ciddi bir düzeye ulaşırken, paralelinde sistemden kopuşlarını da hızlandırmaktadır. 24 Aralık seçimlerinin sonuçları bu kopuşun cılızda olsa ip uçlarını vermiştir. Asıl olarak seçim, iki blok arasında yaşanmıştır, bir yandan düzen partilerinden oluşan sermaye bloku öte yandan, Emek, Barış, Özgürlük Cephesi'nde ifadesini bulan Kürt halkı ve işçiemekçi güçlerin blokudur. Burjuva medyası ve akıl fukarası aydınlarının sözünü ettikleri gibi halk; "filanca partilerin, ittifak koalisyonu mesajını vermiştir" iddiasının aksine, her yönüyle devlet blokunun lehine olan süreçte halkalarımız, hiç bir partiye hatta ikili koalisyonlara iktidar olacak desteği vermeyerek, mevcut düzen partilerine karşı duyduğu güvensizliği ve sistemden kopuş eğiliminin sinyallerini göstermiştir. Ancak, kendi siyasal öncüleriyle de buluşamamıştır. (Bu duruş, ayrı ele alınması gereken bir sorundur)

24 Aralık seçimleri üzerinde etkin ve belirleyici bir rol oynayan medyanın HADEP (EBÖB)'i yok sayması, devlet güçlerinin başta Kürdistan'ın kırsal alanları olmak üzere birçok yerleşim biriminde açıktan müdahalelerinin ve yoğun baskıların yaşanmasına rağmen halkımız Kürdistan'da ortalama yüzde elli (% 50)'lilere varan bir destek vererek sisteme karşı anlamlı tepkisini dile getirmiştir. Halkımız daha önceki dönemde parlamentodan atılan 18 milletvekili yerine 26 milletvekili seçerek düzene olan tepkisini dile getirmiştir. Sistemin "Asayiş Berkemal'dir " dediği olağanüstü hal bölgelerinde HADEP tüm engellemelere rağmen olağanüstü sonuçları almıştır.

Bu destek aynı zamanda, sorunun siyasi ve demokratik çözümü için tekelci sermayeye bir şans daha sunmasıydı. Ancak bu, devletin savaş yanlısı barikatına, bir kez daha takılarak Kürtlerin uzanan barış eli geri itilmiştir. Bu noktada halkımız ve gençliğe düşen görev sermayenin savaşa devam yönünde verdiği mesaja karşı, barış için devrimci savaşı geliştirmek ve tüm coğrafyaya yaymak olmalıdır.

Bu sonuçlar, bizlere yaraşır, onurlu, barış ve özgürlük için devrimci savaşımı hayatın her alanına yaymaktan başka seçenek bırakmamıştır.

Seçimin belirgin bir şekilde açığa çıkardığı bir diğer olgu ise, Emek, Barış, Özgürlük Bloku'nun Türkiye sosyalistleri ve emek ayağının bir hayli cılız olması emekçi yığınlardan ve düzen karşıtı demokratik kitlelerden oldukça kopuk olmasıdır. Kürdistan'da % 50 ve 80'lere varan halk desteği ile Türkiye cephesinde EBÖB'ye verilen destek arasında önemli bir uçurum vardır. Bu sonuç HADEP'i de üzerinde titizlikle durmaya yöneltmelidir.

Elbette Türkiye ve Kürdistan'daki mücadele dinamiğinin farklılığı, ulusal ve sınıfsal mücadeleyi bu konjonktürde farklı sorunlarla yüzyüze olması, sınıf mücadelesi ve sosyalizm kavgasının daha farklı problemlerle yüzyüze bulunması belirleyici bir etkendir.

Keza yukarda belirttiğimiz tüm baskı ve anti demokratik koşullar Kürdistan'daki kadar olmasa dahi Türkiye zemininde farklı biçimlerde uygulanmış olması dünyada esen sağ rüzgarların, yaşanan ideolojik sarsıntının henüz etkisi altında olması vb. sonuçlar, böyle orantısız hedefler a-

lınmasına yolaçan faktörlerdir. Ancak, en az Kürt halkı kadar Türk emekçi halkı da bu savaştan ve tekelci sistemin sömürü düzeninden etkilenmekte. Kürdistan'dan azımsanmayacak dinamik bir kitlenin göç ederek metropollerde işçi ve emekçi yığınlarla doğal ve sıkı bir bağdaşlık içerisinde olması, Türkiye emekçileriyle kentin varoşlarında kader işbirliği içerisinde bulunması aslında önemli bir zemin içermektedir.

Sözkonusu bu güçlü toplumsal dinamiği asgari düzeyde kucaklayabilecek siyasal yaklaşımlara, örgütsel ve politik mücadele aktivitesine sahip olunması halinde, sonucun bugünkü durumdan tamamiyle farklı olacağını söyleyebiliriz. Türkiye sosyalist hareketleri devletin yıllardır körüklediği şövenizme karşı gerekli aktif tutumu alamamalarından halkların, devrimci kardeşliği şiarını yaşama uyarlayamamasından kaynaklanan bir sonuçla yüzyüze gelmiştir. Tekelci kapitalist sistemin kriz içerisinde olduğu saptamasını yapmak, dönem dönem işçi emekçilerin ekonomik taleplerle sınırlı gelişen eylemliliklerini "proletarya ortalığı yıktı" vb. değerlendirmeleriyle avunmak, işçi, emekçi yığınlarından kopuk hareket sağlamanın, halklar nezdinde olumlu bir sonuç getirmeyecektir.

Bugün işçi ve emekçiler dayanılmaz baskı ve sömürü presinde olmasına rağmen kendiliğinden sosyalizme yönelmediği ve yönelemeyeceği açıkça anlaşılmamıştır. Eğer, açlık ve sefalet devrim için yeterli olsaydı, bunun açlıkla pençeleşen dünya ülkelerininde de bin kez devrim olması gerekirdi. İrade çaba ve bilinçli yönlendirme olmaksızın yığınların kabaran öfkesi çok kolay sönecek bir karakterdedir. Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketleri, devrimci güçleri kendilerini süratle toparlayarak sürece bilinçli ve örgütlü yönlendirmeye teşvik etmesi, ülkede oluşan milyonlarca mutsuz, ızdırap içindeki çoğunluğun devrimci mücadeleye girmesi için seferber olması gerekmektedir.

Son dönemler içerisinde sosyalist güçlerin yeniden toparlanma ve birlik arayışları önemli gelişmelere yolaçabilir. Özellikle seçim öncesi oluşan EmekBarışÖzgürlük Bloku'nun (EBÖB) Türk ve Kürt halkının devrimci mücadele cephesine doğru büyüyerek kalıcılaştırılması yönünde atılacak her adım sosyalizm kavgasının güçlenmesine katkı sunacaktır. EBÖB'yi salt seçimlerle sınırlı görmek, sistem tarafından dayatılan koşullarda biraraya gelmek gibi bir sonuç her iki halkın yararına olmayacağı gibi, sosyalistlerin 12 Eylül sonrası girdiği vahim mukus tarihi devam edecektir. Bugün EBÖB'nin seçim sonrasındaki performansı, ancak ilk filiz olarak görülmelidir. Bu filizi başka ileri adımlar izlemeli, Blok alabildiğince gelişerek kavgayı sürdürmelidir.

Dün Parlamento'dan yakapaça atılan milletvekillerinden sonra, bugün de 26 milletvekiline tekabül edilen halkımızın özgür iradesini hayasızca hiçe sayan ve her türlü barış istemini geri çevirerek halkımızın, asgari demokratik çözümü için giriştiği barış önerisini bir dizi antidemokratik uygulamalarla ve faşist saldırılarla geri çevrilmesi kesinlikle (bu sefer) sineye çekilmemelidir!..

Halkımız bugünkü parlamentoya onay vermeyerek, kendi temsilcilerini seçmişlerdir. Bunlar, her yönüyle Kürt halkının meşru temsilcileridir. Seçilmiş milletvekillerini MGK parlamentosunun dışında, ulusal demokratik parlamento gibi çalışmalara başlaması, ulusal ve toplumsal güçlerin, devrimci muhalefetini alanlara taşırma görevi ile hükümlüdür. Ulusal demokratik parlamenterlerimizi selamlıyoruz!..

MARKSIZM-LENINIZM'İ ÖĞRENIYORUZ

TOPLUM: Bağdaşık (uyumlu) bir biçimde örgütlenmiş, tarihsel olarak yaşanmış herhangi bir üretim tarzına sahip insan topluluğu.

Toplum, en genel, en geniş insan topluluklarını belirtir. Ama toplum insanların basitçe yanyana gelmesiyle değil tersine toplum insanları beli bir düzey için bir araya getirir. Herşeyde önce toplum rastgele tesadüfi bir araya gelen insan topluluğu değil,bütün olarak ve bir bütünsellik içerisinde ihtiyaçtan meydana gelir.Bu bakımdan toplum, aile, sosyal gurup, sosyal sınıf gibi daha dar insan topluluklarını içine alır.Toplum aynı alışkanlıklara aynı yasalara sahip ortak adetlere yada yasalara tabi insanların oluşturduğu topluluk olarak da tanımlanabilir.

Tarihsel bakımdan iki toplumsal düzen biçimi vardır:

1) Esas olarak üretim araçlarının kollektif mülkiyettine dayanan sınıfsız toplumlar. Sınıfsız toplum hem ilkel komünal toplumda hemde kapitalist- emperyalist sistemin parçalandığı sosyalizm çağında yeralır. Bu toplumlar hem insanlığın ilk evrelerinde, ilkel komün hemde sosyalizmde yer alırlar.

2) Sınıflı toplumlar: İlkel komünal toplum sonrası

özel mülkiyet duygularının gelişmesi ve insanların üretim araçları karşısındaki konumu (üretim araçlarına sahip olması) itibarıyla oluşan toplum biçimi. (üretici, tüketici toplum) günümüzde işçi sınıfı ve burjuvazi olarak tanımlanır.

İlkel komünal toplum: Tarihsel olarak, ilkel komünal yaşam, insanlık tarihi ile başlamış ve koleci topluma kadar sürmüştür. İlkel komün toplumun belirgin özelliği, başlıca üretim aletlerinin kollektif mülkiyetini içeren bir üretim tarzına dayanmasıdır. İlkel komün, sınıfsız toplumlar biçiminde kendisini ortaya koyar. Bu toplumda aile ve akraba ilişkileri büyük önem taşır. İlkel komün toplumda insanın, insan tarafından sömürülmesi söz konusu değildir. Bundan dolayı ne devlet vardır, ne de özel mülkiyet. İlkel komün de ortak yaşamı düzenleyen, gelenek ve alışkanlıklardır. İlkel komünal toplumda yönetim demokratiktir ve yaşlılar önemli bir role sahiptir. İlkel komün yaşamda belirleyici olan kollektif üretim tarzının yarattığı aile ve akraba (kılan) ilişkileridir.

Anaerkil: İlkel komün sisteminin gelişim seyri içerisinde sosyal yaşamda kadınların hakim (egemen) rolü oynadığı tarihsel bir evre. Anaerklik istinasız bütün halkların tarihinde vardır. Grup evliliklerinin hakim olduğu sosyal gelişmenin en aşağı evrelerinde, bir çocuğun soykütüğü babasından çok annesinin üzerinedir. Böylece soy anne tarafından belirlenirdi. Kabilenin iktisadi yaşamında kadınlar belirleyici roldedir. Erkeklerin yaptığı avcılık güvenilir bir iş olarak görülmekle birlikte, temel olan tarım işiydi ve genellikle kadınlar yapardı. Hayvancılık olgusunun ve üretim aletlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte kadın toplumdaki üstün rolünü kaybetmeye başlamıştır.

Ataerkil: İlkel komün sisteminin gelişmesinde sistemin bütünlüğünü geliştirmesiyle ortaya çıkan tarihsel bir aşamadır. Bir başka değişle kılan toplumun ekonomisinde ve yaşamında erkeğin egemen hale gelmesidir. Ataerkilliğin karekteristik özelliğidir. Bu dönemde grup evliliklerinin yerini iki kişilik evlilikler almış. Baba çocuklar üzerinde hak sahibi olmuş. Erkeğin çocuklar üzerinde hak sahipliği tanınmıştır.

Köleci toplum : İlkel komünal toplumun yapısının ortadan kalkması sonucu onun yıkıntıları üzerine inşa olmuş ilk sınıflı toplumdur. Kölelik olgusu istinasız bütün ulus ve toplumların tarihinde vardır. Bu sistem gelişmenin doruğuna eski Yunan ve Roma imparatorlukları döneminde ulaşmıştır. Bu toplumsal sistemde iki temel sınıf vardır. Köle ve efendi; bu sistemde köle sahibi efendiler hakim güç konumunda, ezilen ve sömürülen sınıf ise kölelikten oluşur. Bu sınıflar farklı sosyal sınıflardan oluşurlar; efendiler (büyük toprak sahipleri, tefeciller, tüccarlar, köleler; mülkiyet hakkı olmayan, alınıp satılan kişilerden oluşuyordu. Bir de geçimini sağlayacak kadar mülkiyet sahibi olan orta tabaka var. Köle-efendi sistemin ortaya çıkmasıyla birlikte devlet oluşmaya başladı ve giderek gelişti. Köleliğin bütün tarihi sınıflar mücadelesinin tarihidir. Sınıf mücadelesi en üst noktasına köle efendi sisteminin çöküşüyle erişmiştir. Köle ayaklanmaları iflas etmiş köylülerin yürüttükleri sınıf mücadelesi ile içiçe geçmiştir. Bu da özellikle Roma'da köle efendi sisteminin yıkılışını hızlandırmıştır. Daha sonra köle efendi sömürü biçiminin yerini; feodal sömürü biçimi almıştır. Köle efendi sömürüsü değişik biçimlerde de olsa feodal ve kapitalist toplumlarda farklı biçimde varlığını yaygın olarak korumuştur.

Feodalite: Siyasi ve askeri gücü elinde bulunduran, toprağın mülkiyetine sahip senyör (derebeyler) sınıf ile,onun otoritesine bağlı yoksul ve topraksız köylülerin sınıf ayrılığına dayanan , siyasi ve sosyal rejim.

Feodalizm: Köleci toplum yapısının dağılmasıyla birlikte ortaya cıkan köleci toplum yapısının yerine geçen ve kapitalist öncesi olan toplumsal siyasal yapılanmadır. Feodalizmin temeli, feodalin toprak sahibinin toprak üzerindeki, tarım işçisi üzerindeki yarım mülkiyettir. Feodalizmde köylüler toprağı üretecek araçlara sahip olabilirler. Ancak toprakları olmayan köylüler feodalizmin (toprak sahibinin) toprağını işletmek zorundadır.Köylünün feodale bağımlılığı feodal üretim tarzını getirir. Feodal sistem tabi ekonominin ve düşük düzeyde bir teknolojinin varlığı ile açıklanır. Feodal devletin üst yapısı pek çok ayırdedici özelik taşır. Feodal yapı çeşitli biçimlere bürünerek sonunda mutlak monarşiye varır.

Bu sistemde din olgusunun toplum yaşamında hükümü egemendir. Sosyal düşünce bu çağda dini (inanç) çerçevesinde gelişmiştir. Sınıf mücadelesi bütün feodal toplum tarihinde belirgin olarak görünür. Çoğunlukla dinsel bir görünüme sahip olan köylü ayaklanmaları feodal sistemi sarsar ve sonunu hazırlar. Ancak feodalizmin kalıntıları kapitalist toplumlarda uzun süre yaşamaktadır.

Kapitalizm: Feodalizmin yerine geçen sosyo - ekonomik formasyon. Kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emeğin sömürüsü temeline dayanır. Artı değerin çıkarılması kapitalist üretimin temel kanunudur. Üretim anarşisi, peryodik bunalımlar, kronik işsizlik, kitlelelerin yoksullaşması, rekabat ve savaşlar kapitaliz-

min karekteristik özellikleridir. Kapitalizmin temel çelişkisi-emeğin sosyal mahiyeti ile mülkiyetin özel kapitalist biçimi arasında kapitalist toplumun esas sınıfları olan proleterya ile burjuvazi arasındaki antagonizmada (uzlaşmaz çelişki) ifadesini bulur. Kapitalizm 16.yy'da doymuş ve feodalizme kıyasla yüksek bir emek verimliliği sağlayarak illerici bir rol oynamıştır. 20.yy. eşiğinde en yüksek son safhasında-tekellerin ve finans oligarşinin egemenliği tarafından damgalanan, emperyalizm safhasına -girmiştir.

Bir başka değişle kapitalizmin -Sermaye-emek temel çelişkisini ifade eden ücretli emek tarafında karekterize edilen sosyal rejim; bu ilişki de,birinci terim üretim ve mübadele araçlarının özel mülkiyetinin kapitalist sınıfın elinde olmasında somutlaşır. İkinci terim ise bir meta haline geldiği için ona sahip olanlar, yani işçiler tarafında bir ücret karşılığında satılmak zorunda olan işgücünü gösterir. Kapitalizmin temel yasası,ücretli emeğin sömürülmesinden kaynaklanan artı-değer üretimin sürekli artmasıdır. Kapitalizm toplumu birbirinde ayrılmaz ve birbirine karşıt iki temel büyük sınıfa, büyük üretim ve mübadele araçlarının sahibi olan kapitalist sınıfla üretim araçlarından yoksun ve işgücünü bir ücret karşılğında satmak zorunda olan işçi sınıfına(proletarya) bölünmüştür. Kapitalist sınıf kollektif olarak, büyük üretim ve mübadele araçlarının mülkiyetinin kendisinde olması sayesinde, işçiler iş gücünün bir bölümünde bedava çalışmak zorunda bırakır. Artı-değerin kaynağı budur.

Tarihen kapitalizm, üretici güçleri olağanüstü bir tarzda geliştirmiştir (Bundan dolayı feodalizmden daha ilericidir.) Ama bunu canlı emeği sömürerek ve zenginliğin iki büyük kaynağını; emekçiyi ve toprağı tüketme eğilimi içinde yapmıştır. Bu nedenle kapitalizim, emperyalist aşamada,sürekli olarak insanlarıve üretici güçleri tahrip eden bir rejimdir. Aynı zamanda, Kapitalizim, bir başka üretim tarzını, bir başka toplumun (sosyalist toplum) maddi temellerini yaratmıştır. Ancak üretici güçlerin olağan üstü gelişmesi, kapitalizmi toplumsal ilerlemenin önünde büyük bir engel haline getirmiştir. Kapitalist ülke halklarının büyük çoğunluğu, proleter -yarı-proleter üretim araçlarında yoksun kalmışlar, iş güçlerini satmışlar ve böylece egemen sınıfların zenginliklerini yaratmışlardır. Büyük kapitalist üretimin gelişmesi, rekabetin keskinleşmesi, küçük üreticiliğin yok olması ve işsizler ordusunun giderek artması sonucunu doğurmuştur.Bunun yanısıra emekçilerin sömürülmesi artmıştır, milyonlarca insan yoksuluk içerisine düşmüştür. Fabrika ve işletmelerde yığınla işçiyi toplayan, emek sürecini kolektifleştiren kapitalizim, bu özellikleriyle üretime toplumsal bir karekter vermektedir. Ama öte yandan emeğin sonuçlarını kapitalistlere maletmektedir. Üretimin toplumsal karekteriyle artı-ürüne özel mülkiyetçi el koyuş arasındaki çelişki kapitalizmin en temel ve uzlaşmaz çelişkisidir. Bu çelişki, proleteryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü sert sınıf savaşında, üretim enerjisi ortaya çıkar ve yıkıcı ekonomik bunalımlara varır. Gelişmesinin belli bir aşamasında kapitalizm kaçınılmaz bir biçimde yıkılarak, onun yerine çok daha ilerici bir toplumsal yapı olan sosyalizme yeriñi bırakır.

SINIF- Toplumsal üretim sistemindeki yerlerine, üretim araçlarıyla ilişkilerine (ki bu ilişkiler- çoğunlukla yasalarla biçimlenmiştir). emeğin toplumsal örgütlenişindeki rollerine ve dolayısıyla sahip oldukları toplumsal zenginlikten ne yoldan pay aldıklarına ve aldıkları payın miktarına göre birbiriyle farklılıklar gösteren büyük insan gurubuna sınıf denir.

Sınıflar (Sosyal)"Sınıflar tarihen belirlenmiş bir sosyal üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçları ile kendi aralarındaki ilişkiye, emeğin sosyal organizasyonundaki rolüne ve bunun sonucu olarak, sosyal zenginlikten aldıkları paya ve pay alış tarzına göre birbirlerinde ayrılan geniş insan guruplarıdır." Sınıflar sosyal üretimin gelişinin belirli bir aşamasında varolmuşlardır. Sınıfların doğuşunu belirleyen, sosyal iş bölümünün gelişimi ve özel mülkiyetin ortaya çıkmasıdır. 'Sınıflı her toplumda. temel sınıfların (köleci toplumdaköleler ve köle sahipleri, feodalizmde-yoksul köylüler ve feodaller, kapitalizmde-burjuvazi ve proletarya) yanısıra temel olmayan sınıflar da vardır.

Emek: İnsanların ihtiyaçlarına uygun hale getirmek için tabiatın verilerini değişime uğratmak amacını güden insanoğlunun rasyonel faaliyeti.

Emek (iş) sosyal bir varlık olarak insan faaliyetinin bir biçimidir. Emek Marx'ın deyimiyle '**kendini insanla tabiat arasında cereyan eden bir fiil**(eylem) **olarak**' gösterir. Emek insana özgü bir faaliyet tarzıdır. Tabiatı değişikiliğe uğratmakla, insan bizzat kendisini değişikliğe uğratır. İnsanileşir. Fredirch Engels'in tezini bu anlamda anlamak gerekir. '**Emek bizzat insanın kendisini yaratmıştır**' Emek en geniş anlamda ele alınan insan faaliyetiyle hiçbir zaman özdeşleştirilmeyen, özgül bir ekonomik kategoridir. Emek; sürecinden bağımsız bir şey olarak tahmin edilmez.

(SÜRECEK)

*Bu sayfamızda okurlarımız için bir bulmaca köşesi hazırladık. Okuyucuların; hem kültürel zenginlik bakımından, hem de armağan edeceğimiz kitap açısından yararlı olacağını düşünerek, bulmacamızı doğru çözen ve adresimize en geç 15 Şubat'a kadar postalayan ilk on kişiye **Pelêsor** yayınlarına ait **'Kadra ve Gelecek'** isimli kitabı veriyoruz...*

KİTAP ÖDÜLLÜ

bulmaca

SOLDAN SAĞA

1) Faşistler tarafından 12 Eylül öncesi öldürülen 'Bedri' ön adlı bilimadamının soyadı. **2)** Bervari halkından bir kabile - Litrenin kısa yazılışı - Amerikyum elementinin simgesi. **3)** İspirtolu esans - Hac mevsimi dışında Kâbe'yi ziyaret etmek. **4)** Kayınbirader - Kürtler'de renkli başörtüsü. **5)** Bir nota - Kürtlerde soylu at - Olumsuzluk belirten bir önek. **6)** Kürtçe'de manifaturacı metresi - Kürtçe'de kepenk, parmaklık. **7)** Devinimi olmayan - Kürtçe'de taraf. **8)** Kürtçe'de az nişastalı un - Bir harfin okunuşu. **9)** Henrie Charrie'nin ünlü bir romanı. **10)** Kürtçe'de yön - Doymamış - Büyük kızkardeş. **11)** Kürtçe'de ikinci şahıs - Nicelik, miktar. **12)** Kürtçe'de yerelması.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) Kürtlerde harmanda zekattan ayrı olarak verilen buğday vs. - Garzan tarafında ağalara danışmanlık yapan kişiler. **2)** Kürtçe'de bereket - Kürtçe'de kaya parçası, zınar. **3)** Kürtçe'de tilki - Kürtçe'de damızlık boğa. **4)** Avuç içi - Donuk renkli - Türk para birimi. **5)** Değişik 'şey'ler modası - Eski dilde su. **6)** Duyarga - fal. **7)** Kürdistan'ın ser bajarı (Kuzey Kürdistan) - Kürtçe'de sarma. **8)** Vilayet - Ekilen yer - Bir nota. **9)** Bir sayı - Kürtçe'de pirinç. **10)** Kürtçe'de örnek, misal - Kürtçe'de büyük örtü. **11)** Kürtçe'de öküz ve manda ahırı - Kürtçe'de fikren dönüş. **12)** Kürtçe'de umut - Kürtçe'de davulun küçüğü.

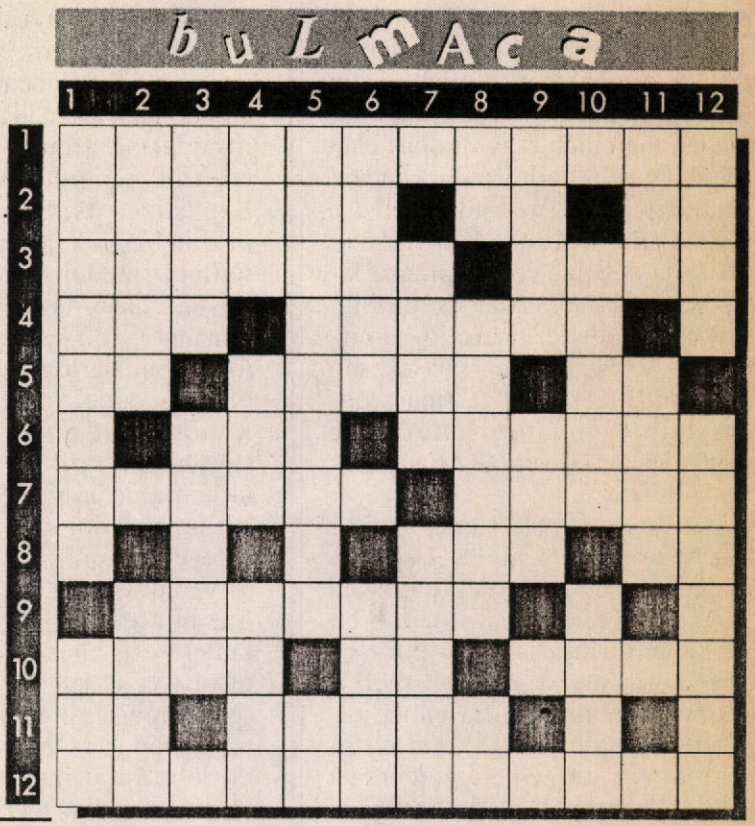

Kadro ve gelecek:

Genç kadroları devrimci değerlerle buluşturan özgün çalışma

Şimdi içerisinde yaşadığımız koşullar düşünsel ve politik olarak gènç, dinamik; teknik boyutu olan veya teknik boyut kazanmaya yatkın olan; çalışkan ve dolayısıyla icraatı gösterişinden fazla; sözü ile davranışı arasında uçurum açmamada titizlik gösteren; geleceği öngörmede ise siyasal cesaret ve kararlılığa az-çok sahip bulunan; eskiyen, çürüyen her her şeye saldırıyı, yaratıcı bir yenilikle birlikte ele alabilen... kadroları- liderleri talep ediyor

Şairce...

UMUT

sevgin
yağmur
ise bak
sırılsıklam
altında.
ateş
ise
eğer
sevgin,
sıcaklığıyla
kavruluyorum
ben.
ey Kürdistan
aşkı!
şiirim
diyor ki:
yağmurla
ateş
olduğu
sürece,
ben de
yaşarım.

Şêrko BÊKES

HANGİ GÜLE

biz bir aşkı
hangi güle adarız?
kırmızı atların
soluğu yoksa,
gülsüz ve onursuz
nasıl yaşarız!
bir halkın Cizre'si yoksa.
ah bakınız bakınız
Cudi'nin gözleri
nasılda yanıyor
orada ölüm hergün
kanıyor
bir şibil kendini
halkına adıyor
biz bir aşkı
hangi güle adarız?
elbetteki arsız bir güle
elbetteki kırmızı
bir güle
adarız...

Haydar OĞUR

ROZA LUXEMURG

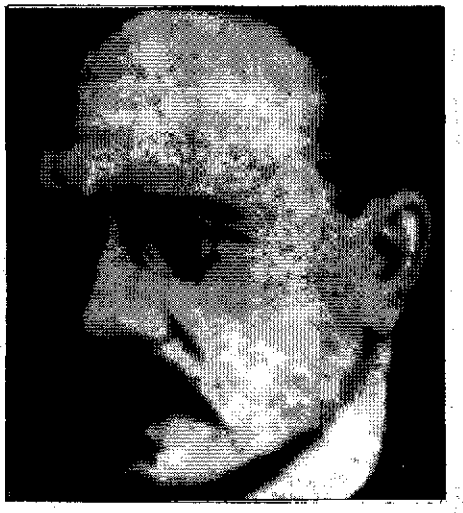

KARL LİEBNECTH

TURAN DEMİR

OCAK şehitleri ölümsüzdür

lenin yoldaş

kavgamızda

fiyatı: 75.000 TL.